BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
LA MIEZUL NOPȚII VEI FI A MEA
VIAȚA ÎN ÎNALTA SOCIETATE LONDONEZĂ ESTE PE CALE SĂ DEVINĂ TOT MAI FIERBINTE...

Lisa Kleypas

La miezul nopții vei fi a mea

Mine till midnight
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii Miron

Lisa Kleypas

La miezul nopții vei fi a mea

Traducere: Gabriela Anca Marin
Editura Miron

Cuprins

Capitolul 1.....6
Capitolul 2.....20
Capitolul 3.....28
Capitolul 4.....38
Capitolul 5.....54
Capitolul 6.....70
Capitolul 7.....86
Capitolul 8.....95
Capitolul 9.....102
Capitolul 10.....124
Capitolul 11.....139
Capitolul 12.....163
Capitolul 13.....170
Capitolul 14.....180
Capitolul 15.....197
Capitolul 16.....201
Capitolul 17.....227
Capitolul 18.....239
Capitolul 19.....255
Capitolul 20.....278
Capitolul 21.....295
Capitolul 22.....318

Capitolul 1

Londra, 1848
Toamna

Nu e prea uşor să găseşti pe cineva într-un oraş cu aproape două milioane de oameni. Te poate ajuta faptul că-i ştii apucăturile, că-l poţi găsi într-o tavernă sau într-un magazin de băuturi. Dar nici aşa nu e uşor.

— Unde eşti, Leo? se întreba disperată Amelia Hathaway în timp ce trăsura străbătea cu zgomot străzile pietruite. Bietul de Leo! Unii oameni pur şi simplu clachează atunci când sunt puşi în faţa unor situaţii neprevăzute. Asta i se întâmplase şi fratelui ei, altă dată un om pe care te puteai baza în orice împrejurare. În acest moment, mai mult ca sigur, era iremediabil pierdut. Îl vom găsi, şi-a repetat Amelia cu o siguranţă pe care nu o simţea, de fapt. S-a uitat la bărbatul care stătea aşezat în faţa ei. Ca de obicei, Merripen avea o expresie de nepătruns...

Merripen nu se exterioriza niciodată. Chiar şi după cincisprezece ani, perioadă în care locuise în casa familiei Hathaway, nu spusese nimănui numele său complet. Îl ştiau cu toţii drept Merripen, încă din ziua în care fusese găsit bătut, fără cunoştinţă, lângă un pârâu de pe proprietatea lor.

Când se trezise, înconjurat de membrii curioşi ai familiei Hathaway, el reacţionase violent.

Reuşiseră cu mari eforturi să-l ţină în pat, repetându-i că avea să-i fie şi mai rău dacă nu stătea nemişcat. Tatăl Ameliei presupusese că băiatul căzuse victimă unei vânători de ţigani, o practică brutală a stăpânilor de moşii care atacau călare şi înarmaţi aşezările de ţigani, ca să-i alunge.

— Probabil l-au lăsat aici să moară, spusese grav domnul Hathaway. Un adevărat gentleman, el dispreţuia violenţele, sub orice formă. Mă tem că nu vom mai reuşi să luăm legătura cu cei din tribul lui. Sunt plecaţi demult, mai mult ca sigur.

— Putem să-l ţinem la noi, tată? întrebase sora mai mică a Ameliei, Poppy, care vedea în băiatul sălbatic un nou animal de companie.

Domnul Hathaway îi zâmbise:

— Poate să rămână cât timp doreşte. Dar m-aş mira să stea mai mult de o săptămână-două. Romii, aşa cum îşi spun ei, sunt un popor nomad. Nu le place să rămână prea mult timp în acelaşi loc. Se simt încătuşaţi.

Şi totuşi Merripen rămăsese. Când îl găsiseră era slab şi pricăjit. După un timp, pentru că avea mâncare pe săturate, crescuse alarmant de mult, transformându-se într-un bărbat robust, puternic. Era greu de spus ce anume era Merripen: nici membru al familiei, dar nici servitor. Deşi muncea şi era de la vizitiu la om bun la toate, mânca în sufragerie, alături de membrii familiei, atunci când avea chef şi avea dormitorul în casa mare.

Acum, că Leo dispăruse şi era foarte probabil să fie în pericol, nici nu se punea problema ca

Merripen să nu participe la căutare.

Nu prea se cădea ca Amelia să călătorească neînsoţită alături de un bărbat ca Merripen. Dar ea avea douăzeci şi şase de ani şi nu mai considera necesar să mai fie escortată atunci când pleca la drum.

— Vom începe prin a elimina locurile în care ştim sigur că nu ar merge, a spus ea. Biserici, muzee, cartiere selecte ies din discuţie.

— Dar mai rămâne mare parte din oraş, a mormăit Merripen. Nu îi plăcea deloc Londra. În viziunea lui, aşa-zisa societate civilizată era infinit mai barbară decât orice puteai găsi în natură. Dacă ar fi avut de ales între a petrece o oră alături de o turmă de mistreţi sau într-un salon, într-o companie distinsă, ar fi ales fără ezitare mistreţii.

— Cred că ar trebui să începem cu tavernele, a continuat Amelia.

Merripen a privit-o chiorâş:

— Ai idee câte taverne sunt în Londra?

— Nu, dar sunt sigură că voi afla, până la căderea nopţii. Oricum, nu vom începe cu o tavernă. Trebuie să mergem acolo unde Leo ar fi putut cu siguranţă să dea de necaz. La *Jenner's.*

Jenner's era un club în care domnii jucau jocuri de noroc şi aveau purtări nedemne de un gentleman. Înfiinţat de un fost boxer pe nume Ivo Jenner, clubul îşi schimbase proprietarul, după moartea acestuia, iar acum de el se ocupa lordul St. Vincent. Iar reputaţia acestuia nu făcuse decât să sporească faima clubului.

Calitatea de membru al clubului costa o avere.

Firesc, Leo insistase să devină membru imediat ce moştenise titlul, cu trei luni în urmă.

— Dacă tot ai de gând să-ţi bei minţile, îi spusese Amelia cu calm, aş vrea să o faci într-un loc ceva mai ieftin.

— Dar acum sunt viconte. Trebuie să cheltuiesc cu stil, altfel ce va spune lumea?

— Că eşti un nesăbuit şi că titlul ar fi putut la fel de bine să revină unei maimuţe.

Frumosul ei frate zâmbise larg:

— Sunt sigur că această comparaţie le dezavantajează pe maimuţe.

Amelia şi-a apăsat fruntea cu degetele înmănuşate. O durea capul. Nu era prima oară când fratele ei dispărea, dar acum era cea mai lungă absenţă.

— N-am intrat niciodată într-un club. Va fi o experienţă.

— Nu te vor lăsa înăuntru. Eşti o lady. Şi chiar dacă îţi vor permite, nu te las eu.

Amelia l-a privit surprinsă. I se întâmpla rareori lui Merripen să-i interzică ceva. Era posibil să fi fost chiar pentru prima oară. O deranja. Era în joc viaţa fratelui ei, aşa că nu avea rost să se împiedice de convenienţe. Mai mult decât atât, era curioasă să vadă cum arăta un refugiu, un cuib al bărbaţilor. De vreme ce era blestemată să rămână nemăritată, putea măcar să se bucure de câteva mici libertăţi.

— Nici pe tine nu te vor lăsa să intri. Eşti ţigan.

— La fel este şi cel care conduce clubul.

Era ceva neobişnuit. Extraordinar, chiar. Ţiganii

erau recunoscuţi drept hoţi şi escroci. Era de mirare că un ţigan avea pe mână atâţia bani şi că se ocupa cu acordarea de credite de joc şi cu arbitrarea controverselor de la mese.

— Trebuie să fie un individ remarcabil dacă i s-a oferit o asemenea poziţie, a spus Amelia. Foarte bine: îţi dau voie să mă însoţeşti înăuntru. Este posibil ca prezenţa ta să-l facă mai cooperant.

— Îţi mulţumesc, i-a răspuns sec Merripen.

Amelia a rămas tăcută. Trăsura străbătea o zonă a Londrei înţesată de magazine şi teatre, trecând pe străzi înguste de-a lungul unor şiruri de case cu coloane şi grădini şi clădiri cu faţade în stil georgian. Străzile au devenit apoi mai largi, zidurile din cărămidă fiind înlocuite de cele din piatră.

Peisajul din West End nu îi era familiar Ameliei. În ciuda faptului că nu locuia departe, familia Hathaway se aventura destul de rar în oraş, şi cu siguranţă nu în acea zonă. Chiar şi acum, după ce primiseră moştenirea, nu-şi permiteau prea multe.

Amelia l-a privit cu atenţie pe Merripen, întrebându-se cum de părea să ştie exact încotro trebuiau să meargă de vreme ce el nu era mai familiarizat cu oraşul ca ea. Dar Merripen avea un instinct anume şi se orienta perfect, oriunde.

Au luat-o pe King Street, care era luminat ca ziua de lămpi cu gaz. Strada era aglomerată şi zgomotoasă, plină de trăsuri şi trecători care soseau la diversele spectacole. Lumina amurgului era estompată de fumul de cărbune. Clădirile semeţe, cu etaj, spărgeau linia orizontului, asemenea dinţilor unei vrăjitoare.

Merripen a îndreptat calul spre o alee îngustă din spatele unei clădiri impozante. Ajunseseră la *Jenner's.* Ameliei i s-a strâns stomacul. Cerea prea mult, probabil, dacă îşi imagina că-l vor găsi pe fratele ei în primul loc în care îl căutau.

— Merripen? a spus încet.

— Da?

— Ar trebui să ştii dinainte că dacă fratele meu nu a reuşit încă să se sinucidă, am de gând să-l împuşc atunci când îl văd.

— Pistolul ţi-l dau eu.

Amelia a zâmbit şi şi-a îndreptat boneta.

— Hai să intrăm. Şi nu uita: vorbesc doar eu.

Pe alee mirosea îngrozitor, a excremente de animale şi praf de cărbune. Când nu ploua, mizeria se strângea repede pe străzi şi în jurul acestora. Amelia a coborât din trăsură, atentă la şoarecii care chiţăiau, furişându-se pe lângă ziduri.

Merripen i-a dat frâiele unui servitor de la grajduri, în timp ce Amelia privea de-a lungul aleii.

Doi tineri aprinseseră un foc şi prăjeau ceva, în capătul unor beţe. Amelia nici nu voia să se gândească ce anume înfipseseră acolo. Atenţia i-a fost atrasă de un grup: trei bărbaţi şi o femeie, care stăteau într-un loc slab luminat. Părea că doi dintre ei se încăieraseră. Numai că erau atât de beţi încât semănau cu doi urşi care încercau să danseze.

Rochia femeii era dintr-un material în culori aprinse iar sânii i se răsfrângeau peste decolteul corsetului. Părea amuzată de spectacolul oferit de cei doi bărbaţi care se luptau pentru atenţia ei, în

timp ce al treilea încerca să-i despartă.

— Gata! le-a strigat femeia. Am spus că vă iau pe amândoi. N-are rost să vă încăieraţi!

— Nu te apropia, i-a şoptit Merripen.

Amelia s-a prefăcut că nu-l aude şi s-a dat mai aproape, să vadă mai bine. Nu atât lupta o interesa, pentru că aşa ceva mai văzuse chiar şi în liniştitul lor sat, Primrose Place. Cel de-al treilea bărbat îi atrăsese însă atenţia, cel care voia să-i despartă, intervenind între ei.

Era bine îmbrăcat, ca un gentleman… deşi era evident că nu era aşa ceva. Era brunet şi oacheş, cu un aer exotic. Şi se mişca cu graţia unei feline, evitând cu uşurinţă pumnii bătăuşilor.

— Domnilor, a spus el pe un ton relaxat, blocând în acelaşi timp cu braţul o lovitură. Mă tem că va trebui să încetaţi imediat, altfel mă văd nevoit să… S-a întrerupt, aplecându-se într-o parte, pentru că unul din bărbaţi încerca să-i sară în spate.

Prostituata a chicotit:

— Ţi-au pus capac astă-seară, Rohan.

El a încercat din nou să-i despartă pe cei doi.

— Sunt sigur că ştiţi, domnilor… s-a eschivat iar – că violența nu duce la nimic bun.

— Du-te de aici, ticălosule! i-a strigat unul dintre bătăuşi şi s-a aruncat cu capul înainte.

Rohan s-a ferit din calea lui, lăsându-l să se dea cu capul de perete. Bărbatul s-a prăbuşit la pământ, cu un geamăt.

Oponentul lui a avut o reacţie neaşteptată. În loc să îi mulţumească bărbatului brunet pentru că

oprise bătaia, el a mârâit:

— Naiba să te ia, Rohan! De ce te bagi? Îl omoram cu bătaia! Şi s-a aruncat asupra lui, cu pumnii înainte.

Rohan i-a aplicat o lovitură de stânga şi l-a culcat la pământ. După care şi-a şters fruntea cu mâneca şi l-a întrebat, glumeţ:

— Ţi-a ajuns? Da? Bine. Dă-mi voie să te ajut să te ridici, domnul meu. Rohan i-a întins mâna, după care s-a uitat în direcţia uşii, unde aştepta un angajat al clubului. Dawson, însoţeşte-l tu pe lordul Latimer la trăsură. Mă ocup eu de lordul Selway.

— Nu este nevoie, a spus aristocratul care reuşise să se ridice. Părea de-a dreptul jignit. Mă pot duce şi singur la trăsură. Şi-a netezit hainele şi l-a privit neliniştit pe bărbatul brunet. Vreau să-mi dai cuvântul tău, Rohan.

— Da, domnule?

— Dacă se află ceva, dacă lady Selway descoperă că m-am bătut pentru favorurile unei prostituate, viaţa mea nu va mai valora nimic.

— Nu va afla niciodată, l-a asigurat calm Rohan.

— Le ştie pe toate, a spus Selway. Parcă s-ar fi aliat cu diavolul. Dacă te întreabă despre această altercaţie minoră…

— A fost cauzată de o partidă nefericită de whist, a sosit răspunsul.

— Da. Bravo. Eşti un om bun. Selway l-a bătut prieteneşte pe umăr. Şi ca să fiu sigur de discreţia ţa… Adus mâna la buzunarul hainei, din care a scos un săculeţ.

— Nu este nevoie, domnule. Rohan s-a dat un pas înapoi şi a clătinat din cap. Tăcerea mea nu are preţ.

— I-ai, a insistat aristocratul.

— Nu pot, domnule.

— Sunt ai tăi, oricum. Săculeţul a căzut pe pământ, aterizând la picioarele lui Rohan cu un sunet metalic. I-ai sau lasă-i acolo. E alegerea ta.

Bărbatul a plecat iar Rohan a rămas privind la săculeţ de parcă ar fi fost un şobolan mort.

— Nu-i vreau, a murmurat, fără să i se adreseze cuiva în mod special.

— Îi iau eu, a spus prostituata. A luat săculeţul de jos şi l-a ţinut în palmă, cântărindu-l. N-am mai văzut până acum ţigan care să se teamă de banii făcuţi uşor.

— Nu mi-e teamă, a spus Rohan cu amărăciune. Numai că nu am nevoie de ei. A oftat şi şi-a frecat ceafa cu palma.

Ea a râs şi l-a studiat din cap până în picioare.

— Nici mie nu-mi place să iau bani pe degeaba. Vrei să vii cu mine în spate, pe alee?

— Mulţumesc pentru ofertă, a spus el politicos, dar nu.

Ea a ridicat din umeri:

— Înseamnă doar mai puţină muncă pentru mine, astă-seară. La revedere.

Rohan a dat scurt din cap în semn de răspuns, părând că studia concentrat o pată de pe jos. A rămas nemişcat, ascultând sunete aproape imperceptibile. Şi-a dus din nou mâna la ceafă, de parcă îl gâdila ceva, după care s-a întors încet spre

Amelia.

Când privirile li s-au întâlnit ea i-a perceput pe deplin forţa, deşi se aflau la distanţă unul de celălalt. Pe faţa lui nu se citeau blândeţea sau căldura. Arăta ca un om lipsit de milă, care descoperise demult că viaţa putea fi dură şi care decisese să-şi impună propriile condiţii.

A privit-o în treacăt iar Amelia a ştiut exact ce anume vedea el: o femeie îmbrăcată într-o rochie banală, încălţată cu pantofi comozi. Avea pielea albă şi părul închis la culoare, era de înălţime medie, cu obrajii rozalii, aşa cum erau toţi în familia ei. Avea o siluetă voluptuoasă, destul de îndesată, iar acum erau la modă femeile fragile, extrem de slabe.

Fără lipsă de modestie, Amelia ştia că deşi nu era o mare frumuseţe era suficient de atrăgătoare ca să-şi găsească un bărbat şi să se mărite. Dar îşi dăruise odată inima, cu consecinţe dezastruoase. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să încerce din nou. Şi avea suficient de multe pe cap, încercând să-i ţină în frâu pe membrii familiei ei.

Rohan şi-a îndepărtat privirea de la ea. Fără un cuvânt, fără o mişcare a capului, s-a îndreptat spre uşa clubului. Mergea încet, ca şi cum se gândea la ceva. Mişcările îi erau fluide, de parcă ar fi alunecat pe apă.

Amelia a ajuns în prag în acelaşi timp cu el.

— Domnule Rohan, înţeleg că dumneavoastră conduceţi acest club.

Rohan s-a oprit şi s-a întors spre ea. Stăteau suficient de aproape ca Amelia să-i simtă aroma de

piele bărbătească, fierbinte. Sub haina desfăcută, din brocart gri, avea o cămaşă albă dintr-un material fin. Când a început să-şi închidă haina la nasturi Amelia i-a observat inelele de aur de pe degete. Un fior de nervozitate i-a străbătut întreg corpul. Corsetul îi era dintr-odată prea strâmt, gulerul înalt al rochiei o sugruma.

L-a privit cu atenţie. Era tânăr, nu împlinise încă treizeci de ani, avea alura unui înger exotic. Chipul lui fusese creat pentru păcat... gura senzuală, falca puternică, ochii de culoarea alunei, umbriţi de gene lungi. Ar fi trebuit să se tundă; şuviţe de păr negru îi depăşeau gulerul hainei. Pe lobul unei urechi îi strălucea un diamant.

A făcut o plecăciune scurtă.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnişoară...

— Hathaway, a completat ea. S-a întors spre însoţitorul ei, care stătea în stânga: iar el este Merripen.

Rohan l-a privit atent:

— Înseamnă *viaţă,* dar şi *moarte* în limba romilor.

Asta însemna Merripen? Surprinsă, Amelia a ridicat ochii spre el. Merripen a ridicat din umeri, de parcă asta nu ar fi avut prea mare importanţă. S-a întors din nou spre Rohan.

— Am vrea să-ţi punem câteva întrebări despre...

— Nu-mi plac întrebările.

— Îmi caut fratele, pe lordul Ramsay, a continuat ea netulburată. Trebuie neapărat să aflu unde ar putea fi.

— Nu ţi-aş spune nici dacă aş şti. Avea un accent ciudat, un amestec de cockney cu influenţe străine şi chiar uşor aristocrate. Era vocea unui bărbat care avea de-a face cu tot felul de oameni.

— Te asigur că nu vreau să deranjez pe nimeni, numai că lipseşte de trei zile deja şi...

— Nu este problema mea.

Rohan s-a întors spre uşă.

— Are tendinţa de a-şi alege cele mai proaste companii.

— O adevărată nefericire.

— Ar putea fi mort.

— Nu te pot ajuta. Îţi doresc succes.

A deschis uşa şi s-a pregătit să intre în club.

S-a oprit brusc pentru că Merripen a început să-i vorbească în romani.

De când locuia la familia Hathaway, Merripen nu vorbise de prea multe ori pe limba lui. Ameliei i se păruse mereu că limba romilor, plină de consoane şi cu vocale prelungi era ca o muzică primitivă.

Rohan s-a sprijinit de tocul uşii şi l-a privit pe Merripen.

— Limba veche. Sunt ani de când nu am auzit-o. Din ce trib eşti?

— Nu fac parte din niciun trib.

Merripen i-a susţinut privirea preţ de câteva clipe. Rohan a strâns din ochi:

— Intraţi. Să văd ce pot afla.

Odată ajunşi înăuntru, Rohan a chemat un angajat şi i-a spus să-i conducă la etaj, într-una din camerele de primire. Amelia auzea murmure,

sunetul muzicii şi al paşilor grăbiţi, de colo-colo. Era ca un stup, exclusiv masculin, interzis celor ca ea.

Angajatul, un tânăr cu accent de East London şi maniere elegante i-a condus până în încăpere şi i-a rugat să-l aştepte acolo pe Rohan. Merripen s-a apropiat de fereastra care dădea spre King Street.

Amelia a fost surprinsă de luxul care o înconjura: covorul lucrat manual în tonuri de albastru şi crem, lambriuri şi mobilă tapiţată cu catifea.

— Au gust, a comentat ea, dându-şi boneta jos şi aşezându-se la măsuţa din mahon. Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam la ceva mai… vulgar.

— *Jenner's* este diferit de celelalte cluburi. Vrea să pară un club pentru aristocraţi când de fapt este cea mai mare bancă pentru jocuri de noroc din Londra.

Amelia s-a apropiat de rafturile cu cărţi şi l-a întrebat:

— De ce crezi că Rohan nu a acceptat banii oferiţi de lordul Selway?

Merripen a privit-o peste umăr:

— Ştii ce cred ţiganii despre bunurile materiale.

— Ştiu că celor ca voi nu le place să se simtă împovăraţi de ele. Dar nu am prea văzut ţigani care să refuze câţiva bani în schimbul unor servicii.

— Nu este numai faptul că nu ne place asta. Pentru un fiu de rom, să porţi asemenea haine fine, să rămâi atâta timp sub acelaşi acoperiş, să te bucuri de bunăstare financiară… este o ruşine. E

jenant. Împotriva firii.

Era atât de hotărât şi de sigur pe ceea ce spunea că Amelia nu a rezistat tentaţiei de a-l necăji puţin:

— Şi scuza ta care este, Merripen? Ai locuit cu noi atâta vreme...

— E altceva. În primul rând nu am niciun câştig de pe urma asta.

Amelia a râs.

— Iar apoi... Familia ta m-a salvat. Vă datorez viaţa mea.

Amelia l-a privit cu afecţiune.

— Am încercat să te tachinez iar tu ai stricat momentul cu sinceritatea ta. Ştii bine că nu eşti obligat să rămâi, dragul meu prieten. Ţi-ai plătit înzecit datoria faţă de noi.

Merripen a clătinat din cap:

— Ar fi ca şi cum aş lăsa un cuib de pui abia ieşiţi din ou pradă vulpii care stă la pândă.

— Nu suntem chiar atât de neajutoraţi, a protestat ea. Sunt capabilă să am grijă de familia mea… şi la fel este şi Leo. Când e treaz.

— Şi când se întâmplă asta?

Amelia a deschis gura să protesteze dar a închis-o imediat. Merripen avea dreptate. În ultimele şase luni, Leo fusese beat mai tot timpul. Bietul de el! O îngrozea gândul că nu putea să facă nimic pentru el. Nu poţi salva un bărbat care nu doreşte să fie salvat. Dar asta nu o putea opri să încerce.

A început să se învârtă prin cameră. Era prea agitată ca să rămână aşezată. Leo era pe acolo, pe

undeva, aşteptând să i se vină în ajutor. Şi nu ştia cât timp avea Rohan de gând să-i ţină acolo.

— Mă duc să arunc o privire în jur. Nu mă duc departe. Rămâi aici, în caz că se întoarce domnul Rohan.

L-a auzit murmurând ceva. Merripen i-a ignorat dorinţa şi a urmat-o pe hol.

— Nu se face, i-a spus, din spate.

Amelia nu s-a oprit.

— Este singura mea şansă să văd cum arată un club pe dinăuntru. Şi n-am de gând să o ratez. S-a dus în direcţia din care se auzeau voci, îndreptându-se spre galerie.

O mulţime de bărbaţi îmbrăcaţi elegant erau adunaţi în jurul celor trei mese, urmărind jocul şi pe crupierii care aruncau zaruri sau strângeau bani. Se vorbea mult, se striga, era mare agitaţie. Angajaţi ai clubului se strecurau printre clienţi, unii ducând tăvi cu mâncare sau pahare cu vin, alţii aducând zaruri sau cărţi noi de joc.

Ascunsă pe după o coloană, Amelia îi urmărea de sus, de la galerie. Privirea i-a fost atrasă de Rohan, care se schimbase într-o haină neagră, cu cravată. Chiar dacă era îmbrăcat identic cu ceilalţi, ieşea clar în evidenţă.

Rohan stătea sprijinit, pe jumătate aşezat pe biroul masiv din mahon, acolo unde se manevrau banii. Părea să-i dea indicaţii unui angajat. Nu gesticula prea mult, dar mişcările îi erau extrem de sugestive, ca ale unui actor.

Apoi… cumva… a simţit intensitatea privirii Ameliei. S-a întors şi s-a uitat direct la ea. Aşa cum

făcuse mai devreme, pe alee. Inima a început să-i bată mai repede, picioarele şi mâinile îi tremurau. A simţit că roşea. Cuprinsă de un sentiment de vinovăţie dar şi surprinsă, roşie la faţă asemenea unui copil, s-a tras în spatele coloanei.

— Ce este? a întrebat-o Merripen.

— Cred că m-a văzut Rohan. A izbucnit în râs. Oh, Doamne! Sper că nu l-am deranjat. Hai să ne întoarcem.

A mai riscat o privire şi a văzut că Rohan dispăruse.

Capitolul 2

S-a ridicat de la birou şi a părăsit sala de joc. Ca de obicei, nu a putut pleca imediat, fără să fie oprit de câteva ori pe parcurs... de un crupier care să-i şoptească despre faptul că lordul Cutare ar vrea să i se mărească limita de creditare... de un chelner care să-l întrebe dacă să aducă şi alte băuturi într-una din încăperile unde se jucau cărţi. Le-a răspuns absent tuturor, fiind preocupat de femeia care îl aştepta la etaj.

O seară care nu părea să fie diferită de celelalte se dovedea a fi destul de stranie.

Trecuse ceva vreme de când o femeie îi stârnise interesul aşa cum o făcuse Amelia Hathaway. O dorise din clipa în care o văzuse stând pe alee, cu silueta ei voluptuoasă, roz în obraji, îmbrăcată într-o rochie modestă. Nu înţelegea de ce simţea asta, de vreme ce ea întruchipa tot ce-i displăcea la femeile engleze.

Era evident că domnişoara Hathaway avea o anume nelinişte, că era obişnuită să le organizeze vieţile celor aflaţi în preajma ei. În mod obişnuit, Cam ar fi fugit în direcţia opusă. Dar în clipa în care s-a uitat în ochii ei frumoşi, albaştri şi a văzut cuta fină de pe frunte, semn de hotărâre, a simţit nevoia să o ia în braţe, să o ducă departe, să facă cu ea ceva lipsit de orice urmă de civilizaţie. Barbar, chiar.

Dorinţele aceste apăreau mereu periculos de aproape de suprafaţă. Iar în ultimul an îi fusese tot mai greu să şi le controleze. Devenise impulsiv, nerăbdător, uşor de provocat. Lucrurile care altă dată îi făceau plăcere acum nu-l mai satisfăceau. Mai rău decât atât, în ultima vreme îşi potolea nevoile sexuale cu aceeaşi lipsă de entuziasm cu care făcea totul.

Nu-i fusese niciodată greu să-şi găsească o companie feminină. Cam avea parte oricând de femei dornice şi le răsplătea cu pricepere favorurile. Dar nu simţea nimic. Nicio scânteie, nicio emoţie, nimic diferit de celelalte nevoi, cum ar fi fost foamea sau somnul. Cam fusese într-atât de tulburat încât îşi făcuse curaj să discute despre asta cu şeful lui –, lordul St. Vincent.

Cândva un renumit cuceritor, azi un soţ extrem de devotat, St. Vincent ştia destul de multe despre acest subiect. Când Cam îl întrebase cu tristeţe dacă scăderea dorinţelor fizice este normală la un bărbat care nu a împlinit încă treizeci de ani, St. Vincent se înecase, pentru că tocmai dusese paharul la gură.

— Dumnezeule, sigur că nu! spusese el, după care tuşise. Erau zorii zilei iar ei se aflau în birou şi completau registrele.

St. Vincent era un bărbat frumos, cu păr blond şi ochi albaştri. Se spunea despre el că avea cele mai reuşite trăsături dintre toţi oamenii de pe pământ. Arăta ca un sfânt dar sufletul îi era pervertit.

— Cu ce fel de femei te-ai culcat, dacă-mi este permis să te întreb?

— Cum adică, ce fel?

Cam era nedumerit.

— Frumoase sau anoste?

— Frumoase, cred.

— Păi asta e problema, spusese St. Vincent cu un ton de atotcunoscător. Femeile banale sunt mai agreabile. Nu există afrodiziac mai bun ca recunoştinţa.

— Şi cu toate astea te-ai căsătorit cu o femeie frumoasă.

St. Vincent a zâmbit.

— Cu soţiile e altceva. E nevoie să faci eforturi, dar recompensele sunt pe măsură. Eu îţi recomand soţiile. Şi mai ales pe-a ta.

Cam îşi privea gânditor şeful.

— Dacă înţeleg bine, recomandarea ar fi să încep să seduc femei neatrăgătoare?

St. Vincent a ridicat un toc din argint şi l-a înfipt cu precizie în călimară.

— Să ştii că mă străduiesc să-ţi înţeleg problema, dar eu n-am trăit niciodată aşa ceva. Cred că ar trebui să fiu pe patul de moarte ca să

nu-mi mai doresc... de fapt, chiar am fost în pragul morţii, nu cu mult timp în urmă, şi asta nu m-a împiedicat să-mi doresc al naibii de tare soţia.

— Felicitările mele, a murmurat Cam. Orice speranţă îl părăsise. Hai să ne ocupăm de registre. Avem lucruri mai importante de făcut decât să discutăm despre sex.

St. Vincent a scris câteva cifre, după care a sprijinit tocul pe suport.

— Nu. Insist să discutăm despre asta. E un subiect mult mai interesant ca munca. S-a aşezat mai comod pe scaun, cu o atitudine relaxată. Oricât de discret ai încerca să fii, nu am putut să nu observ cât de multe femei îţi dau târcoale. Şi după toate aparenţele ai profitat din plin de asta.

— Unde vrei să ajungi? l-a întrebat Cam.

— De vreme ce nu ai avut asemenea probleme în trecut, bănuiesc că lipsa de apetit se datorează abundenței de oferte, toate la fel. Puţină noutate va schimba lucrurile.

Avea dreptate. Cam s-a gândit în treacăt dacă nu cumva St. Vincent, afemeiatul notoriu, fusese vreodată tentat să calce strâmb.

O ştia pe Evie din copilărie, de când venea să-şi viziteze tatăl, la club. Simţea nevoia să o protejeze, de parcă ar fi fost fratele ei mai mare. Nimeni nu şi-ar fi închipuit-o măritată cu un asemenea libertin. Şi poate nimeni nu fusese mai surprins ca St. Vincent însuşi că o căsătorie de convenienţă se transformase într-o iubire pasională.

— Cum rămâne cu viaţa de bărbat însurat? Nu

ai parte mereu de acelaşi lucru?

Expresia lui St. Vincent s-a schimbat, privirea i s-a îmblânzit. Se gândea la soţia lui.

— Când găseşti femeia potrivită nu te poţi sătura niciodată. S-a ridicat de la birou. Noapte bună, Rohan.

— Nu terminăm cu registrele?

— Las totul pe mâinile tale capabile. Cam s-a strâmbat, dar St. Vincent a ridicat din umeri, cu un aer inocent. Unul dintre noi este necăsătorit şi nu are planuri mari în orele care urmează. Celălalt are oricând chef de amor şi este aşteptat acasă de tânăra lui soţie. Cine crezi tu că ar trebui să se ocupe de registrele astea blestemate? I-a făcut un semn cu mâna şi a ieşit.

O noutate, asta îi recomandase St. Vincent. Ei bine, acest cuvânt i se potrivea domnişoarei Hathaway. Cam preferase întotdeauna femeile cu experienţă, care priveau seducţia ca pe un joc, care ştiau să nu confunde plăcerea cu dragostea, cu emoţia. Nu se văzuse niciodată în postura de a curta o inocentă. Iar ideea de a iniţia o virgină nici nu intra în discuţie, din cauza lacrimilor şi regretelor de după. Nu, în niciun caz. Nu cu domnişoara Hathaway.

A grăbit pasul spre camera unde îl aştepta femeia însoţită de bărbatul cu chipul de culoarea tăciunelui. Merripen era un nume des întâlnit la ţigani. Dar se afla într-o postură neobişnuită, ca servitor al ei. Era o situaţie bizară pentru un rom iubitor de libertate.

Cei doi, Cam şi Merripen aveau deci ceva în

comun. Amândoi lucrau pentru *gadjo,* în loc să cutreiere pământul în lung şi-n lat, aşa cum îi lăsase Dumnezeu.

Ţiganilor nu le plăceau spaţiile închise. Să locuiască în cutii, aşa cum erau casele, izolaţi de cer, de vânt, de soare şi stele. Să inspire aerul stătut, mirosul de mâncare şi de ceară de duşumele. Pentru prima oară după mulţi ani, Cam s-a simţit cuprins de panică. S-a concentrat asupra a ce avea de făcut: să scape de cei doi care îl aşteptau în salonul de primire.

Şi-a lărgit gulerul cămăşii şi a intrat.

Domnişoara Hathaway stătea aproape de prag, nerăbdătoare, în timp ce Merripen rămăsese retras într-un colţ. Când Cam a privit chipul fetei, panica a dispărut, fiind înlocuită de o senzaţie de căldură. Avea ochii de culoarea levănţicii şi îşi strânsese hotărâtă buzele pline. Părul negru îi era prins la spate, strâns cu o mulţime de agrafe.

Pieptănătura şi hainele austere denotau o femeie plină de inhibiţii. O fată bătrână autentică. Dar nimic nu-i putea ascunde voinţa puternică. Era… delicioasă. Ar fi vrut să o desfacă, asemenea unui dar mult-aşteptat. Voia să o ştie lângă el, vulnerabilă, goală, cu gura purtând urmele săruturilor adânci, cu trupul tresăltând de dorinţă. Uimit de efectul pe care îl avea asupra lui, Cam s-a adunat şi a arborat o expresie neutră.

— Ei bine? l-a întrebat Amelia, care nici nu-şi imagina încotro îi zburau lui gândurile. Ceea ce era bine, altfel ar fi ieşit ţipând din cameră. Ai descoperit unde se află fratele meu?

— Da.

— Şi?

— Lordul Ramsay a fost aici ceva mai devreme, a pierdut o sumă de bani la ruletă...

— Mulţumescu-ţi ţie Doamne că este în viaţă! a exclamat Amelia.

— Apoi, se pare, a decis să se consoleze la bordelul din apropiere.

— Bordel? I-a aruncat lui Merripen o privire disperată. Îţi jur, Merripen, că îl omor cu mâna mea, chiar astă-seară! S-a întors înapoi la Cam: Cât a pierdut la joc?

— Cam cinci sute de lire.

Ea a făcut ochii mari, oripilată.

— O să-l omor încet, fără grabă. La care bordel a mers?

— La madame Bradshaw.

Amelia a întins mâna după bonetă.

— Haide, Merripen. Mergem după el.

I-au răspuns amândoi odată.

— Nu.

— Vreau să văd cu ochii mei dacă e bine, a spus ea calmă. Ceea ce mă îndoiesc. Nu mă întorc acasă fără Leo, i-a spus hotărâtă lui Merripen.

Pe jumătate amuzat, pe jumătate alarmat de puterea voinţei ei, Cam l-a întrebat pe Merripen:

— Să fie vorba de încăpăţânare, de prostie, sau de combinaţia dintre ele?

Amelia i-a răspuns prima, luându-i-o înainte lui Merripen.

— Încăpăţânare din partea mea, prostie din partea fratelui meu. Şi-a pus boneta pe cap şi i-a

legat panglicile.

Panglici roşii, de culoarea cireşelor, şi-a spus Cam amuzat. O pată de culoare pe hainele sobre, distonând puternic. Din ce în ce mai fascinat, Cam s-a auzit spunând:

— Nu te poţi duce la bordel. Chiar dacă n-ai ţine cont de moralitate sau de siguranţa ta, nu ştii unde este.

Amelia nici n-a clipit:

— Presupun că este un du-te-vino continuu între club şi bordel. Chiar tu ai spus că este în apropiere, aşa că trebuie doar să-i urmez pe cei care ies de aici. La revedere, domnule Rohan. Apreciez ajutorul pe care mi l-ai dat.

Cam i-a blocat drumul.

— Vei reuşi doar să te faci de râs, domnişoară Hathaway. Nu vei trece de uşa de la intrare. Într-un bordel ca acela nu intră oricine de pe stradă.

— Nu este problema ta, domnule, cum îmi recuperez eu fratele.

Avea dreptate. Nu era problema lui. Dar Cam nu mai fusese atât de aţâţat de mult timp. Nicio curtezană priceputǎ, nici măcar o încăpere plină de femei dezbrăcate nu l-ar fi interesat nici pe jumătate ca Amelia Hathaway, cu panglicile ei roşii.

— Merg cu tine, i-a spus el.

Ea s-a încruntat.

— Nu, mulţumesc.

— Insist.

— Nu am nevoie de serviciile tale, domnule Rohan.

Cam era gata să-i descrie câteva servicii pe care era gata să i le presteze, cu mare plăcere.

— Este în interesul tuturor să-l găseşti pe Ramsay şi să părăseşti Londra cât mai curând posibil. Consider că e o datorie civică să-ţi grăbesc plecarea.

Capitolul 3

Deşi ar fi putut ajunge pe jos la bordel, Amelia, Merripen şi Rohan au luat trăsura. S-au oprit în faţa unei clădiri obişnuite, în stil georgian. Pentru Amelia, care îşi imagina că un astfel de loc trebuia să poarte semnele extravaganţei, faţada bordelului i-a părut dezamăgitor de discretă.

— Rămâi în trăsură, i-a spus Rohan. Eu intru să mă interesez de Ramsay. L-a privit serios pe Merripen. Să nu o laşi singură nici măcar o secundă. E periculos, mai ales acum, noaptea.

— Abia s-a înserat, a protestat Amelia. Şi suntem în West End, printre atâţia domni bine îmbrăcaţi. Cât de periculos poate fi?

— Am văzut o grămadă de domni bine îmbrăcaţi făcând lucruri la vederea cărora ai leşina.

— Eu nu leşin niciodată.

Rohan a zâmbit. A ieşit din trăsură şi a dispărut în întuneric, confundându-se cu el.

Amelia a rămas uitându-se după el. În ce categorie îl putea încadra? Nu era nici gentleman, nici lord, niciun muncitor oarecare, nici măcar un ţigan adevărat. S-a înfiorat amintindu-şi momentul în care o ajutase să urce în trăsură. Deşi purta

mănuşi, ea îi simţise căldura degetelor. Şi îi zărise inelul din aur de pe deget. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

— Ce înseamnă când un bărbat poartă un inel pe degetul mare de la mână, Merripen? Este un obicei al ţiganilor?

Merripen a părut stânjenit de întrebare şi s-a uitat afară, pe geamul trăsurii. Un grup de tineri a trecut pe lângă ei, râzând. Erau îmbrăcaţi în haine fine, cu pălării înalte. Unul dintre ei s-a oprit să stea de vorbă cu o femeie vulgar îmbrăcată. I-a răspuns Ameliei, rămânând încruntat:

— Simbolizează independenţa şi libertatea de gândire. Şi o anumită detaşare. Purtându-l, îşi reaminteşte mereu că locul lui nu este aici.

— De ce ar vrea să-şi reamintească aşa ceva?

— Pentru că lumea voastră este plină de ispite, a spus sumbru Merripen. E greu să le rezişti.

— Şi de ce să te împotriveşti? Ce e atât de rău în a sta într-o casă cum se cade, să ai un venit sigur şi să-ţi placă farfuriile curate şi scaunele tapiţate?

— *Gadji,* a murmurat el, resemnat, făcând-o pe Amelia să zâmbească. Era termenul pentru o femeie care nu era ţigancă.

Ea s-a aşezat mai comod pe banchetă.

— Nu mi-am imaginat niciodată că voi spera cu disperare să-mi găsesc fratele într-o casă cu reputaţie îndoielnică. Dar între un bordel şi a-l găsi plutind cu faţa în jos pe Tamisa… S-a oprit brusc şi a strâns din pumni.

— Nu e mort, i-a spus blând Merripen.

Amelia îşi dorea din răsputeri să-l creadă.

— Trebuie să-l ducem pe Leo departe de Londra. Va fi mai în siguranţă la ţară, nu crezi?

Merripen a ridicat din umeri. În ochii lui nu se citea nimic.

— La ţară sunt mai puţine tentaţii, a continuat Amelia. Deci va avea mai puţine şanse să dea de necaz.

— Un bărbat care caută necazuri cu lumânarea le găseşte.

După câteva minute, Rohan s-a întors la trăsură.

— Unde este? l-a întrebat Amelia.

— Nu e aici. A urcat cu o fată, a făcut… tranzacţia… apoi a plecat.

— Unde? N-ai întrebat?

— A spus că se duce la o tavernă, la *Hell and Bucket.*

— Minunat, a spus Amelia. Ştii drumul?

Rohan s-a aşezat lângă ea, pe banchetă şi s-a uitat spre Merripen:

— O iei înainte pe St James şi faci stânga la a treia răspântie.

Merripen a apucat hăţurile. Trăsura a trecut pe lângă trei prostituate. Amelia le-a privit curioasă.

— Cât sunt de tinere! a spus ea. Ce bine ar fi dacă o instituţie caritabilă le-ar găsi o slujbă onorabilă!

— Majoritatea aşa-ziselor slujbe onorabile sunt chiar mai rele, i-a răspuns Rohan.

Ea l-a privit indignată.

— Crezi că unei femei îi este mai bine să fie

prostituată în loc să aibă o slujbă care să-i dea posibilitatea să trăiască demn?

— Nu am spus asta. Am vrut să spun doar că unii patroni sunt mai brutali ca peştii sau proprietarii de bordeluri. Iar servitoarele trebuie să îndure o mulţime de abuzuri din partea stăpânilor. Iar dacă ţi se pare că munca în fabrică are ceva demn în ea, înseamnă că nu ai văzut nicio fată căreia să-i lipsească câteva degete, sau care să se fi îmbolnăvit de plămâni din cauza prafului de cărbune pe care l-a inspirat, motiv pentru care nu va apuca să împlinească treizeci de ani.

Amelia a deschis gura să-i răspundă, apoi s-a răzgândit. Ar fi vrut să continue, dar femeile decente – indiferent că erau sau nu fete bătrâne – nu discutau despre prostituţie.

A afişat un aer indiferent şi s-a uitat pe fereastră. Deşi nu se uita la el, i-a simţit privirea. Prezenţa lui se făcea simţită; deşi nu se dădea cu colonie, mirosea discret, proaspăt, a fum şi a iarbă verde.

— Fratele tău a moştenit recent titlul, a spus Rohan.

— Da.

— Cu tot respectul, nu pare deloc pregătit pentru acest nou rol.

Amelia a zâmbit cu subînţeles:

— Niciunul dintre noi nu este. În familia noastră lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată. Mai erau trei la rând la titlu înaintea lui Leo, dar au murit toţi, la intervale scurte, din diverse cauze. Ca şi cum moştenirea titlului de lord le-a scurtat rapid

viaţa. După cum se arată, nici fratele meu nu o va mai duce mult.

— Nimeni nu ştie ce-i rezervă soarta.

Amelia s-a întors spre Rohan şi i-a surprins privirea cercetătoare. Inima i-a bătut cu putere.

— Eu nu cred în soartă. Oamenii îşi pot controla propriul destin.

Rohan a zâmbit.

— Suntem cu toţii, oameni sau zei, neputincioşi în faţa sorții.

Amelia l-a privit sceptică.

— Sunt sigură că ştii totul despre probabilităţi, doar lucrezi la club. Ceea ce înseamnă că nu poţi să te încrezi în noroc sau în destin.

— Ştiu totul despre probabilităţi, a fost de acord Rohan, dar asta nu mă împiedică să cred în noroc. Ochii i-au zâmbit. Cred în magie şi în mister, în visele care prevestesc viitorul. Cred că unele lucruri sunt scrise în stele… sau în palma ta.

Vrăjită, Amelia nu-şi mai putea lua privirea de la el. Era un bărbat extraordinar de frumos, cu pielea de culoarea mierii, cu părul negru căzându-i pe frunte şi tentând-o să i-l atingă cu degetele.

— Şi tu crezi în soartă? l-a întrebat ea pe Merripen.

Acesta a ezitat.

— Sunt ţigan, i-a răspuns.

Credea, deci.

— Dumnezeule, Merripen! Te-am considerat mereu un om raţional.

Rohan a izbucnit în râs.

— Trebuie să admiţi măcar această

posibilitate, domnişoară Hathaway. Doar pentru că tu nu vezi sau nu simţi ceva nu înseamnă că acel ceva nu există.

— Nu există soartă, a insistat Amelia. Doar fapte şi urmările lor.

Trăsura s-a oprit. Ajunseseră într-o zonă mai sărăcăcioasă. De o parte a străzii era o berărie, de cealaltă o tavernă mare, iar în jur domni care păreau respectabili, amestecându-se cu prostituate, zarzavagii şi hoţi de buzunare.

La uşa tavernei se iscase o încăierare. Şi acolo unde era o bătaie existau toate şansele să se afle şi fratele ei.

— Merripen, a spus Amelia îngrijorată, ştii cum este Leo când e băut. Probabil că este chiar în mijlocul încăierării. Fii drăguţ şi…

Înainte ca ea să termine fraza, Merripen coborâse deja.

— Aşteaptă! i-a strigat Rohan. Lasă-mă pe mine.

Merripen l-a privit cu răceală.

— Crezi că nu sunt în stare să mă bat?

— Este o încăierare tipic londoneză. Eu sunt obişnuit cu trucurile folosite. Iar tu… S-a întrerupt, pentru că Merripen îl ignorase şi se îndepărtase. N-ai decât, a spus Rohan coborând la rândul lui din trăsură. A rămas însă deoparte, să privească. Îl vor omorî în bătaie.

Amelia a coborât şi ea.

— Merripen ştie să se bată, te asigur.

Rohan s-a întors spre ea şi a privit-o cu ochi de pisică:

— Eşti mai în siguranţă înăuntru.

— Dar mă aperi tu, nu-i aşa?

— S-ar putea ca eu să fiu cel care are nevoie de protecţie, drăguţo, i-a spus el blând.

Amelia a tresărit. Privirea lui insistentă îi dădea fiori. Şi-a ferit privirea, încercând să se adune, dar a rămas conştientă de prezenţa lui.

L-au urmărit pe Merripen avântându-se în haos şi lovindu-i pe câţiva dintre bătăuşi. După mai puţin de un minut a ieşit din încăierare, târând pe cineva după el şi împărţind pumni cu mâna rămasă liberă.

— E bun, a constatat surprins Rohan, în timp ce Amelia răsufla uşurată la vederea lui Leo.

— Îţi mulţumesc, Doamne!

A făcut ochii mari pentru că l-a simţit cum îi mângâia uşor obrazul. Gestul intim a înfiorat-o. Ochii lui arzători îi căutau din nou privirea.

— Nu crezi că eşti exagerat de protectoare, urmărindu-ţi fratele prin toată Londra? Nu face nimic neobişnuit, să ştii. Majoritatea tinerilor se poartă la fel.

— Nu-l cunoşti, a spus Amelia, cu voce tremurândă. Ştia că ar fi trebuit să se ferească de atingerea lui dar trupul refuza să o asculte, absorbind senzaţia de plăcere. El nu se comportă aşa de obicei. Are necazuri. Are…

A tăcut brusc.

Rohan i-a urmărit cu vârful degetelor panglicile bonetei, ajungând până la fundă.

— Ce fel de necazuri?

Ea s-a tras deoparte şi s-a întors spre trăsura

de care se apropiau Merripen şi Leo. Dragostea şi îngrijorarea pentru fratele ei o copleşiseră. Era murdar, cu urme de lovituri şi râdea tot timpul. Cine nu-l cunoştea ar fi crezut că nu avea nicio grijă. Numai ochii, altă dată calzi, erau acum tulburi şi trişti. Începuse să se buhăiască. Nu ajunsese încă o ruină, dar părea hotărât să se grăbească într-acolo.

— Minunat! a spus Amelia pe un ton detaşat. A mai rămas ceva din tine. A scos o batistă şi i-a şters o pată de sânge de pe obraz. Văzând că se uita cruciş, a continuat: eu sunt cea din mijloc, dragule.

— Aha, acolo erai! Capul lui se clătina ca al unei păpuşi, pe o sfoară. S-a uitat la Merripen, care îl susţinea: e sora mea. Îngrozitoare fată. Iar mie mi-e atât de sete…

Deşi simţea că îi dădeau lacrimile, Amelia a spus sigură pe ea:

— În următoarele zile, Leo, setea îţi va fi potolită doar cu apă. Sau ceai. În trăsură cu el, Merripen.

Leo s-a răsucit să-l privească pe cel care îl ajuta să se ţină pe picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu mă laşi pe mâna ei?

Amelia s-a întors spre Cam Rohan, care avea o expresie de nepătruns.

— Vă putem conduce înapoi la *Jenner's,* domnule? Vom sta cam înghesuiţi în trăsură, dar cred că ne descurcăm…

— Nu, mulţumesc. Nu este departe. Merg pe

jos.

A ocolit trăsura, însoţind-o.

— Nu te putem lăsa într-un cartier ca acesta.

Rohan s-a oprit în spatele trăsurii, acolo unde erau feriţi de privirile celorlalţi.

— Nu păţesc nimic. Oraşul nu mă sperie. Stai aşa. I-a ridicat faţa spre el, mângâind-o uşor. Degetul mare i-a ajuns în colţul ochiului, acolo unde avea o lacrimă.

— Ochii îmi lăcrimează din cauza vântului, a spus ea nesigură.

— În seara asta nu bate deloc vântul. Mâna nu i-a părăsit obrazul. Inima ei începuse să bată necontrolat. Nu mai auzea larma care venea dinspre tavernă. Întunericul îi învăluia. Eşti sigură că soarta nu are nicio contribuţie la întâlnirea noastră de azi, domnişoară Hathaway?

Ea nici nu mai putea respira cum trebuie.

— D-destul de sigură.

El s-a aplecat deasupra ei.

— Şi eşti convinsă că nu ne vom revedea?

— Niciodată. El stătea prea aproape. Amelia a încercat să se adune… dar chiar atunci el a sărutat-o pe obraz.

— Sper să ai dreptate. Să mă ferească Dumnezeu de consecinţe.

— Ce consecinţe? Ce vrei să faci?

— Asta. Gura lui a acoperit-o pe a ei.

Amelia mai fusese sărutată. Nu cu mult timp în urmă, de bărbatul de care fusese îndrăgostită. Durerea trădării lui fusese atât de adâncă încât îşi jurase să nu mai lase niciun bărbat să se apropie

de ea. Cam Rohan nu-i ceruse însă permisiunea şi nici nu-i dăduse răgaz să se împotrivească. Ea s-a încordat şi a încercat să-l respingă, punându-şi palmele pe pieptul lui, dar el nu a luat-o în seamă. Gura lui era tot mai subtilă şi mai insistentă. A cuprins-o cu un braţ şi a tras-o mai aproape.

Cu fiecare răsuflare ea îi percepea aroma, de săpun amestecat cu cel de piele uşor sărată. Puterea trupului lui copleşea. S-a relaxat în îmbrăţişare, lăsându-se susţinută de el. Au urmat alte săruturi, mângâieri mai intime, promisiuni secrete de plăcere.

Cu murmure uşoare, cuvinte cu rezonanţă străină care sunau tare bine în urechea ei, Rohan şi-a dezlipit buzele de ale ei. Le-a lăsat apoi să rătăcească pe gâtul ei, oprindu-se în locurile cele mai vulnerabile. Trupul îi ardea pe sub rochie, corsetul o strângea, împiedicând-o să respire.

Ea s-a înfiorat când i-a atins pielea cu vârful limbii, de parcă ar fi fost un condiment exotic. Pulsul îi gonea nebuneşte. Îl simţea în sâni, în stomac, între coapse. Simţea o dorinţă puternică să se lipească de el, să se elibereze de nesfârşitele straturi de material ale rochiei. El era atât de blând, de atent...

Zgomotul unei sticle care se spărgea de pavaj a trezit-o la realitate.

— Nu, a reuşit ea să spună, respirând greu.

Rohan i-a dat drumul din îmbrăţişare, continuând să o susţină ca să nu-şi piardă echilibrul. Amelia s-a întors, ameţită, şi s-a îndreptat spre uşa trăsurii. Atingerile lui o făceau

să-şi dorească altele... şi altele... Şi-a ţinut capul plecat, recunoscătoare că boneta îi ascundea faţa.

S-a urcat pe prima treaptă şi a simţit mâna lui Rohan pe talie. O susţinea din spate dar a reuşit să-i şoptească la ureche:

— *Latcho drom.*

Salutul de rămas-bun al romilor. Amelia l-a recunoscut, pentru că învăţase câteva cuvinte de la Merripen. S-a cutremurat când i-a simţit răsuflarea fierbinte pe ureche. Nu a putut să-i răspundă nimic, doar a urcat în trăsură şi şi-a strâns neîndemânatică poalele rochiei.

Uşa s-a închis şi au pornit. Cei doi Hathaway erau aşezaţi în câte un colţ, el beat, ea ameţită. O clipă mai târziu, Amelia a dus mâna la bonetă şi a descoperit că panglicile atârnau.

Una din panglici, de fapt. Cealaltă...

Amelia şi-a scos boneta şi a privit-o încruntată, dar şi uimită. Una dintre panglicile roşii din mătase dispăruse. Fusese tăiată.

El i-o luase.

Capitolul 4

O săptămână mai târziu, toţi cei cinci fraţi Hathaway împreună cu lucrurile personale se mutau de la Londra la noua locuinţă din Hampshire. În ciuda provocărilor care îi aşteptau, Amelia avea speranţe ca noua situaţie avea să le fie benefică tuturor.

Casa din Primrose Place adăpostea prea multe amintiri. Totul se schimbase de la moartea

părinţilor lor – tatăl murise de inimă iar mama de durere, câteva luni mai târziu. Era ca şi cum pereţii ar fi absorbit toată durerea, până când se integrase în tapet şi în lambriuri. Amelia nu se mai putea uita la şemineul din salon fără să şi-o amintească pe mama ei, cu coşul de cusut în poală şi nu mai putea ieşi în grădină fără să se gândească la tatăl ei care iubea atât trandafirii.

Amelia vânduse casa fără regrete, nu din cauză ca nu ar fi fost o sentimentală, ci tocmai pentru că era. Acolo era prea multă tristeţe. Şi le era imposibil să privească înainte atâta vreme cât îşi aminteau mereu de pierderile dureroase suferite.

Fraţii ei nu obiectaseră la vânzarea casei. Pentru Leo oricum nu conta nimic – dacă i s-ar fi spus că familia lui urma să locuiască pe stradă ar fi ridicat indiferent din umeri. Win, sora cea mare era atât de slăbită din cauza unei suferinţe prelungite încât nu era în stare să protesteze. Iar Poppy şi Beatrix, amândouă adolescente, erau dornice de schimbare.

În ceea ce o privea pe Amelia, moştenirea nu putea sosi într-un moment mai prielnic. Dar era nevoită să recunoască faptul că nu ştia cât timp familia ei avea să fie în stare să păstreze titlul.

Adevărul era că nimeni nu-şi dorea să devină lordul Ramsay. Ultimii trei lorzi se îmbolnăviseră brusc şi muriseră înainte de vreme. Ceea ce explica, în parte, bucuria cu care celelalte rude, şi ele îndreptăţite la titlu, renunţaseră la el în favoarea lui Leo.

— Primesc şi ceva bani? fusese prima lui întrebare.

I se răspunsese că da. Leo urma să moştenească un mic domeniu în Hampshire şi o sumă anuală modestă care nu acoperea nici măcar costurile pentru a o renova.

— Tot săraci suntem, îi spusese Amelia fratelui ei după ce citise scrisoarea trimisă de notar. Domeniul este mic, majoritatea servitorilor şi arendaşilor au plecat, casa este într-o stare jalnică iar titlul se pare că este urmărit de un blestem. Mai avem un văr de departe care ar putea să fie primul în linie, lucru discutabil, dar am putea astfel arunca totul pe umerii lui. Există posibilitatea ca stră-stră-străbunicul nostru să nu fi fost fiu legitim şi atunci am putea renunţa la titlu pe motiv că…

— Accept titlul, spusese hotărât Leo.

— Pentru că, asemenea mie, nici tu nu crezi în blesteme?

— Pentru că sunt deja blestemat. Un blestem în plus ce mai contează?

Pentru că nu mai fuseseră până atunci în Hampshire, toate fetele Hathaway se zgâiau pe ferestre, admirând peisajul.

Amelia a zâmbit văzând cât de entuziasmate erau surorile ei. Poppy şi Beatrix, amândouă brunete cu ochi albaştri ca şi ea, erau pline de viaţă. Privirea i-a poposit pe Win, atentă la starea ei de sănătate.

Win era diferită de ceilalţi fraţi, singura care moştenise părul blond al tatălui lor şi firea lui introspectivă. Era timidă şi tăcută, îndura orice fără

să se plângă. Cu un an în urmă, când în sat fusese epidemie de scarlatină, şi ea şi Leo se îmbolnăviseră grav. Leo îşi revenise complet, dar Win nu-şi mai recăpătase culoarea în obraji. Doctorul o diagnosticase cu o afecţiune la plămâni cauzată de febră, şi le spusese că era posibil ca starea ei să nu se amelioreze niciodată.

Amelia refuzase să accepte ideea că Win va fi o invalidă tot restul vieţii. Ea trebuia să o ajute să se facă bine, indiferent ce implica asta.

Era greu de imaginat un loc mai bun ca Hampshire pentru fraţii Hathaway. Era unul dintre cele mai frumoase ţinuturi din Anglia, cu râuri care se întâlneau, păduri şi pajişti verzi. Domeniul Ramsay era aproape de Stony Cross, unul din cele mai mari târguri din ţinut. De la Stony Cross se exportau vite, oi, cherestea, porumb, o mare varietate de brânzeturi şi miere. Era cu adevărat un ţinut bogat.

— Mă întreb de ce Ramsay este neproductiv, a gândit Amelia cu glas tare în timp ce trăsura străbătea o pajişte bogată. Pământul din Hampshire este atât de fertil încât e aproape imposibil să nu crească nimic pe el.

— Dar al nostru este blestemat, nu-i aşa? a întrebat Poppy, îngrijorată.

— Nu, i-a răspuns Amelia. Pământul nu. Doar moştenitorul titlului. Adică Leo.

— Oh, s-a relaxat Poppy. Bine, atunci.

Leo nu s-a sinchisit să-i răspundă. Stătea posomorât într-un colţ. Deşi avea deja o săptămână de când nu mai bea iar capul şi privirea

i se limpeziseră, era tot prost-dispus. Surorile lui, ajutate de Merripen, îl păziseră ca nişte ulii, aşa că băuse doar apă şi ceai.

În primele zile Leo tremurase necontrolat, fusese agitat şi transpirase abundent. Acum, când ce fusese mai greu trecuse, arăta aproape la fel cu cel din trecut. Dar puţini ar fi fost cei care i-ar fi dat lui Leo douăzeci şi opt de ani. Îmbătrânise mult în ultimul an.

Cu cât se apropiau mai mult de Stony Cross cu atât peisajul devenea mai frumos. Fiecare privelişte ar fi meritat pictată. Trăsura a trecut pe lângă un şir de case albe, îngrijite, cu acoperişul din stuf, pe lângă mori de vânt şi hanuri străjuite de sălcii plângătoare, pe lângă o biserică din piatră construită în Evul Mediu. Pe câmpii înflorise şofranul iar copacii se îmbrăcaseră în haine roşii şi aurii. Oile albe se zăreau ici-colo, păscând liniştite.

Poppy a inspirat adânc.

— Ce diferenţă! a spus ea. Mă întreb de ce aerul de ţară e atât de diferit.

— Am trecut probabil pe lângă o fermă de porci, a mormăit Leo.

Beatrix, care citea o carte despre sudul Angliei, a spus veselă:

— Hampshire este recunoscut pentru porcii lui excepţionali. Sunt hrăniţi cu alune şi jir şi de aceea carnea lor este foarte gustoasă. Iar în fiecare an se ţine o întrecere a cârnaţilor!

El a privit-o ironic.

— Grozav. Sper că nu am ratat-o.

Win, care citea dintr-un tom gros despre

Hampshire şi împrejurimile lui, a intervenit:

— Istoria casei Ramsay este impresionantă.

— Casa noastră apare într-o carte de istorie? a întrebat Beatrix, încântată.

— E doar un mic paragraf, a spus Win, ascunsă în spatele cărţii, dar este menţionată. Nu se poate compara cu cea a vecinului nostru, lordul Westcliff, care are unul dintre cele mai frumoase conace din Anglia. Iar familia lui locuieşte aici de cinci sute de ani.

— Trebuie să fie tare bătrân, a comentat Poppy, fără să zâmbească.

Beatrix a chicotit.

— Continuă, Win.

— Casa Ramsay, a citit Win cu voce tare, se înalţă într-un mic parc străjuit de stejari şi fagi bătrâni, în care cerbii pot fi întâlniţi la tot pasul, printre ferigi. Construit în 1594, conacul are lungi galerii, caracteristice acelei perioade. A fost extins ulterior, adăugându-i-se o sală de bal stil Iacob I şi o aripă în stil georgian.

— Avem sală de bal! a exclamat Poppy.

— Avem cerbi! a spus Beatrix, încântată.

Leo s-a afundat şi mai mult în colţul lui.

— Dumnezeule, sper că avem şi closet.

Se înserа când vizitiul pe care îl tocmiseră a tras trăsura pe aleea care ducea spre casă. Obosiţi după călătorie, fraţii Hathaway au exclamat uşuraţi la vederea casei cu acoperiş înalt şi hornuri din cărămidă.

— Mă întreb ce face Merripen, a spus Win îngrijorată. Merripen, bucătăreasa şi un lacheu

plecaseră cu două zile mai devreme ca să pregătească totul.

— Sunt convinsă că a muncit fără încetare, zi şi noapte, i-a răspuns Amelia. A făcut inventarul, a aranjat totul şi i-a pus la respect pe cei care au îndrăznit să nu-l asculte. Adică exact ce-i place.

Win a zâmbit slab. Chiar şi aşa, palidă şi încercănată, era de o frumuseţe izbitoare, cu părul auriu cu reflexe argintii strălucind în lumina serii, cu tenul ca de porţelan. Profilul ei perfect ar fi putut inspira pictori sau poeţi. Aproape că-ţi venea să o atingi ca să te convingi că respira, că nu era o sculptură.

Trăsura s-a oprit în faţa unei case mai mari decât se aşteptase Amelia. Era mărginită de gard viu crescut peste măsură şi de răzoare de flori pline de buruieni. Avea să arate minunat după ce se ocupau puţin de grădinărit, şi-a spus ea. Clădirea avea o asimetrie fermecătoare, din piatră şi cărămidă la exterior, acoperiş din ardezie şi o mulţime de ferestre.

Vizitiul le-a pus scăriţa şi i-a ajutat să coboare.

Amelia a ieşit prima şi i-a aşteptat şi pe fraţii ei pe aleea pietruită.

— Casa şi împrejurimile nu sunt foarte îngrijite, i-a avertizat. N-a mai locuit nimeni aici de ceva vreme.

— Nu-mi imaginez de ce, a spus Leo.

— Totul arată foarte pitoresc, a adăugat Win. Călătoria o epuizase.

A întins mâna după o valiză mică dar Amelia i-a luat-o înainte:

— O duc eu. Tu nu trebuie să ridici un deget. Hai să intrăm şi să găsim repede un loc în care să te poţi odihni.

— Mă simt foarte bine, a protestat Win în timp ce urcau treptele din faţa casei.

Lambriurile din holul de la intrare fuseseră cândva vopsite în alb, dar acum aveau o culoare incertă. Podeaua era murdară, plină de pete. O minunată scară din piatră ocupa partea din spate a holului. Balustrada din fier forjat era plină de praf şi de pânze de păianjen. Amelia a observat că se făcuse o încercare de a curăţa o porţiune, dar era evident că nu avea să fie uşor.

Merripen le-a ieşit în întâmpinare. Era doar în cămaşă, fără cravată, cu gulerul desfăcut. Pielea arămie îi strălucea din cauza transpiraţiei iar părul îi cădea pe frunte. Ochii i-au zâmbit la vederea lor.

— Aţi întârziat trei ore faţă de ora stabilită.

Râzând, Amelia a scos o batistă din buzunar şi i-a întins-o:

— Într-o familie cu patru fete nu există oră stabilită.

Merripen şi-a şters sudoarea şi praful de pe faţă şi s-a uitat la toţi, pe rând. Privirea i-a zăbovit o clipă pe Win, după care s-a întors spre Amelia ca să-i dea raportul. Găsise în sat două femei şi un băiat care să ajute la curăţenie. Până în clipa aceea, trei dormitoare erau locuibile. Le luase mult timp să cureţe bucătăria iar bucătăreasa tocmai pregătea ceva de mâncare...

Merripen s-a întrerupt brusc, privindu-i Ameliei peste umăr. A dat-o deoparte din cale şi a ajuns la

Win, din trei paşi.

Aceasta era pe cale să se prăbuşească. El a prins-o cu uşurinţă şi a ridicat-o în braţe, spunându-i în şoaptă să-şi sprijine capul de umărul lui. Deşi încerca să pară calm şi detaşat, pe Amelia a uimit-o cât de posesiv o ţinea în braţe.

— Călătoria a fost mult prea grea pentru ea, a spus Amelia, îngrijorată. Are nevoie de odihnă.

Merripen nu-şi schimbase deloc expresia.

— O duc eu sus.

Win a clipit des:

— Stăteam liniştită, mă simţeam bine, când deodată pământul mi-a fugit de sub picioare. Îmi pare rău.

— Nu e nimic, a asigurat-o Amelia, zâmbindu-i încurajator. Merripen te va duce în pat... A făcut o pauză, stânjenită: te va conduce în dormitorul tău.

— Mă descurc şi singură, a spus Win. Am ameţit doar o clipă. Te rog, Merripen, lasă-mă jos.

— Nu ai reuşi să faci mai mult de un pas, i-a răspuns el, ignorându-i protestele şi a început să urce treptele.

— Te duci şi tu cu ei, Beatrix? a întrebat Amelia, întinzându-i valiza. Cămaşa ei de noapte este aici. Ajut-o te rog să se schimbe.

— Bineînţeles. Beatrix s-a îndreptat imediat spre scară. Rămasă în holul de la intrare doar cu Leo şi Poppy, Amelia s-a uitat în jurul ei.

— Notarul mi-a spus că totul este neîngrijit, dar „dărăpănat” ar fi fost un cuvânt mai potrivit. Crezi că putem recondiţiona casa, Leo? Nu cu mult timp în urmă – deşi acum părea o veşnicie – Leo

studiase timp de doi ani arhitectura la *Grand Ecole des Beaux-Arts* din Paris. Lucrase un timp pentru Rowland Temple, un arhitect londonez renumit, şi fusese considerat un student excepţional. Se gândea chiar să-şi deschidă un birou de arhitectură, dar acum toată ambiţia lui dispăruse.

Leo s-a uitat în jur, fără vreo urmă de interes.

— Dacă nu facem şi reparaţii ale structurii ne vor trebui cam douăzeci şi cinci – treizeci de mii de lire, pe puţin.

La auzul cifrei, Amelia a pălit. A coborât privirea şi şi-a frecat tâmplele.

— E clar. Trebuie să vă căsătoriţi bine. Asta înseamnă că ar trebui să începi să cauţi o moştenitoare bogată, Leo. A aruncat o privire jucăuşă spre sora ei: iar tu, Poppy, trebuie să-ţi găseşti un viconte – sau măcar un baron.

Fratele ei a ridicat ochii spre tavan:

— Dar tu de ce nu? Tu de ce să fii exclusă şi să nu trebuiască să te măriţi spre binele familiei?

Poppy şi-a privit ironic sora mai mare:

— La vârsta ei, femeile nu mai visează la romantism şi pasiune.

— Nu se ştie niciodată, i-a răspuns Leo. Ai putea găsi un domn mai în vârstă care să aibă nevoie de cineva care să-l îngrijească.

Amelia s-a pregătit să riposteze, să le spună amândurora că fusese îndrăgostită o dată şi că nu-şi dorea să repete experienţa. Fusese curtată de cel mai bun prieten al lui Leo, un tânăr arhitect fermecător pe nume Christopher Frost, care, ca şi Leo, lucra cu Rowland Temple. Dar exact în ziua în

care crezuse că va primi o cerere în căsătorie, Frost pusese capăt relaţiei, anunţând-o că iubea o altă femeie. Şi ce să vezi, era vorba chiar de fiica lui Rowland Temple.

La ce să te aştepţi de la un arhitect... fusese comentariul lui Leo, furios pentru ce i se întâmplase surorii lui, întristat pentru că pierduse un bun prieten. Arhitecţii trăiau într-o lume a maeştrilor şi a discipolilor, într-o nesfârşită căutare de patroni. Totul, chiar şi dragostea, era sacrificat pe altarul ambiţiei. Altfel puteai rata puţinele şanse preţioase de a-ţi practica meseria. Căsătoria cu fiica lui Temple îi asigura lui Christopher Frost ceea ce Amelia nu ar fi putut.

Ea putuse doar să-l iubească.

Înghiţindu-şi amărăciunea, Amelia şi-a privit fratele şi a reuşit să-i zâmbească.

— Îţi mulţumesc, dar am înaintat destul de mult în vârstă şi nu îmi mai doresc să mă mărit.

Leo a surprins-o cu un sărut pe frunte, i-a spus cu blândeţe:

— Sunt convins că într-o bună zi vei întâlni un bărbat care să merite să renunţi la independenţa ta pentru el. În ciuda vârstei tale.

Văzând că se întorcea pe călcâie, l-a întrebat exasperată:

— Unde te duci? Nu poţi pleca acum, când sunt atâtea de făcut.

El s-a oprit şi a privit-o, ridicând o sprânceană:

— Mi-ai turnat pe gât ceai neîndulcit toată săptămâna. Dacă nu ai nimic împotrivă, trebuie să mă duc să fac pipi.

Ea a făcut ochii mici.

— Ai fi putut să foloseşti cel puţin zece eufemisme politicoase.

— Nu mă dau în vânt după eufemisme.

— Şi nici după politeţe, a spus ea, făcându-l să râdă.

Leo a ieşit din încăpere. Amelia şi-a încrucişat braţele la piept şi a oftat.

— E mult mai drăguţ când e treaz. Din păcate se întâmplă destul de rar. Haide, Poppy, să vedem unde este bucătăria.

*

Din cauză că era mult praf, Win a tuşit fără încetare toată noaptea. Amelia s-a trezit des ca să-i dea apă, să deschidă fereastra, să o ridice de pe pernă, până când accesele de tuse au încetat.

— E ca şi cum am dormi într-o cutie plină cu praf, i-a spus Amelia lui Merripen. Ar fi bine să stea afară peste zi, până când reuşim să facem curat aşa cum trebuie. Trebuie să batem covoarele şi să spălăm ferestrele.

Restul membrilor familiei încă mai dormeau, dar Merripen, ca şi Amelia, se trezea devreme. Îmbrăcat în haine ponosite, de lucru, cu cămaşa descheiată la gât, o asculta pe Amelia povestindu-i despre starea lui Win.

— E extenuată pentru că a tuşit toată noaptea şi o ustură gâtul. Abia dacă mai poate vorbi. Am încercat să o determin să mănânce nişte pâine prăjită dar nu vrea.

— O conving eu.

Amelia l-a privit cu atenţie. Probabil că nu ar fi trebuit să o mire cuvintele lui. La urma urmei, Merripen o ajutase să-i îngrijească pe Win şi pe Leo când se îmbolnăviseră de scarlatină. Amelia era sigură că fraţii ei nu ar fi supravieţuit fără el.

— Între timp, a continuat Merripen, te rog să faci o listă cu proviziile de care ai nevoie. Merg în dimineaţa asta în sat.

Amelia a dat din cap, recunoscătoare pentru tot ajutorul pe care i-l dădea.

— Să-l trezesc pe Leo? Să te ajute…

— Nu.

Ea a zâmbit, ştiind prea bine că fratele ei mai mult l-ar fi încurcat decât să-l ajute.

Amelia a coborât şi l-a chemat pe Freddie, băiatul din sat, să o ajute să ducă un fotoliu vechi în spatele casei. L-au aşezat pe terasa care dădea spre o grădină năpădită de buruieni.

— O să fie mult de muncă, doamnă, a spus Freddie, aplecându-se să smulgă o buruiană care crescuse între două dale.

— Aşa este, Freddie. L-a privit mai atentă pe băiatul care nu părea să aibă mai mult de treisprezece ani. Era robust, cu obrajii roşii şi părul zbârlit. Îţi place grădinăritul? l-a întrebat. Te pricepi?

— Am grijă de câteva răzoare, la mama acasă.

— Ai vrea să fii grădinarul lordului Ramsay?

— Cu cât aş fi plătit?

— Crezi că doi şilingi pe săptămână ar fi de ajuns?

Freddie a privit-o gânditor şi s-a scărpinat la nas.

— Mi se pare în regulă. Dar va trebui s-o întreb şi pe mama.

— Spune-mi unde locuieşti şi o vizitez chiar în dimineaţa aceasta.

— Bine. Nu stăm departe. Chiar la intrarea în sat.

Şi-au dat mâna, pecetluind înţelegerea, au mai stat puţin de vorbă după care Freddie a plecat să inspecteze grădina.

A auzit zgomot de voci şi l-a văzut pe Merripen aducând-o pe sora ei afară. Win era în cămaşă de noapte şi halat, înfăşurată într-un şal şi-l ţinea pe Merripen pe după gât.

— A fost cel mai îngrozitor medicament, spunea ea, veselă.

— Dar a avut efect, a subliniat Merripen, aşezând-o cu grijă pe fotoliu.

— Asta nu înseamnă că te iert pentru că m-ai forţat să-l iau.

— A fost spre binele tău.

— Eşti un tiran, a spus Win, zâmbindu-i.

— Da, ştiu, a murmurat el învelind-o bine cu pătura.

Încântată că sora ei se simţea mai bine, Amelia a surâs.

— E de-a dreptul îngrozitor. Dar dacă reuşeşte să mai convingă câţiva săteni să vină şi să facă treabă va trebui să-l ierţi.

Ochii lui Win au strălucit. I-a vorbit Ameliei, cu privirea aţintită pe Merripen:

— Am toată încrederea în puterea lui de convingere.

Dacă ar fi venit din partea altcuiva, cuvintele ei ar fi putut fi luate drept flirt. Amelia era însă sigură că Win nu-l vedea pe Merripen ca pe un bărbat, ci mai degrabă ca pe un frate mai mare, atent şi iubitor.

Sentimentele lui Merripen, pe de altă parte, erau mai ambigue.

O stăncuţă gri a coborât pe terasă şi a ţopăit de câteva ori spre Win.

— Îmi pare rău, i-a spus ea. Nu am nimic de mâncare să-ţi dau.

S-a auzit o voce:

— Ba ai! Era Beatrix, care aducea o tavă cu pâine prăjită şi o cană cu ceai. Îşi prinsese părul cârlionţat într-un coc neglijent şi îşi pusese un şorţ alb peste rochia de culoarea afinelor.

Nu era deloc îmbrăcată potrivit unei fete de cincisprezece ani, şi-a spus Amelia. Beatrix era la vârsta la care ar fi trebuit să poarte rochii lungi şi corset, dar ultimul an fusese foarte agitat iar Amelia nu avusese timp să se gândească la ţinutele surorii ei mai mici. Trebuia să le ducă la croitor pe Poppy şi pe Beatrix şi să le comande câteva rochii. Le-a adăugat şi pe ele pe lunga listă de cheltuieli pe care o avea în minte şi s-a încruntat.

— Ţi-am adus micul dejun, Win, a spus Beatrix şi i-a aşezat tava în poală. Te simţi în stare să-ţi ungi singură felia de pâine cu unt sau vrei să te ajut eu?

— Mă descurc, mulţumesc. Win şi-a strâns picioarele şi i-a făcut semn lui Beatrix să se aşeze lângă ea.

Aceasta a ascultat-o imediat.

— Îşi citesc cât timp stai aici, a informat-o şi a dus mâna spre unul dintre buzunarele şorţului. A scos o carte de dimensiuni mici şi i-a fluturat-o prin faţa ochilor. Cartea asta o am de la Philomena Parsons, cea mai bună prietenă a mea. Mi-a spus că este o poveste înspăimântătoare, plină de crime, orori şi fantome răzbunătoare. Nu sună minunat?

— Credeam că Edwina Huddersneld este cea mai bună prietenă a ta, i-a spus Win privind-o întrebător.

— Oh, nu, asta a fost cu câteva săptămâni în urmă. Nici nu mai vorbesc cu Edwina. S-a aşezat mai comod pe fotoliu, după care i-a aruncat surorii ei o privire nedumerită. Win? Arăţi foarte ciudat. S-a întâmplat ceva?

Win dusese cana la gură şi îngheţase, cu ochii mari.

Amelia i-a urmărit privirea şi a văzut o reptilă mică urcându-se pe umărul lui Beatrix. A scos un ţipăt scurt şi s-a îndreptat spre sora ei, cu mâinile întinse.

Beatrix s-a uitat la umăr.

— Drace! Trebuia să stai în buzunar.

A luat vietatea şi a mângâiat-o cu blândeţe.

— Este o şopârlă cenuşie. Nu e adorabilă? Am găsit-o în camera mea azi-noapte.

Amelia a lăsat braţele jos şi a privit-o prosteşte

pe sora ei mai mică.

— O ţii pe post de animal de companie? Beatrix, dragă, nu crezi că i-ar fi mai bine în pădure, acolo unde îi este locul?

Beatrix era indignată.

— Cu toate animalele acelea de pradă? N-ar supravieţui niciun minut.

— Nici în prezenţa mea nu va supravieţui prea mult. Scapă de ea, Bea, sau o pocnesc cu ce găsesc la îndemână.

— Mi-ai omorî animalul de companie?

— Şopârlele nu se omoară, Bea. Se extermină. Exasperată, Amelia s-a întors spre Merripen. Găseşte-mi câteva femei la curăţenie, Merripen. Dumnezeu ştie câte alte vieţuitoare nedorite se mai află în casă. Asta dacă nu îl punem la socoteală pe Leo.

Merripen a dispărut imediat.

— Spot este animăluţul perfect. Nu muşcă şi este obişnuit în casă.

— Animalele cu solzi nu au ce căuta aici.

Beatrix a privit-o dojenitor:

— Această specie de şopârlă e originară din Hampshire, ceea ce înseamnă că Spot e mai îndreptăţit să locuiască aici ca noi.

— Chiar şi aşa, nu vom coabita, să ştii. S-a îndepărtat, ca să nu spună ceva ce ar fi regretat mai târziu.

Şi-a ridicat fusta şi a urcat scara mare. Pentru că nu urmau să primească musafiri, Amelia se hotărâse ca în acea zi să nu poarte corset. I se părea minunat să poată respira în voie. A bătut

hotărât în uşa lui Leo:

— Trezeşte-te, puturosule!

Prin uşa masivă din stejar au răzbătut câteva cuvinte obscene.

Amelia a zâmbit şi a intrat în camera lui Poppy. A tras perdelele, ridicând nori de praf care au făcut-o să strănute.

— Hapciu! E timpul să te dai jos din pat!

Poppy îşi trăsese pilota pe cap:

— Nu încă, a protestat ea.

Amelia s-a aşezat pe marginea patului şi a dat pilota deoparte. Poppy, care împlinise nouăsprezece ani, era încă ameţită de somn iar pe obraji avea impregnate urmele pernei. Părul ei brunet, de o nuanţă mai caldă ca acela al Ameliei, era răvăşit.

— Urăsc dimineţile, a mormăit Poppy. Şi nici nu-mi place să fiu trezită de o persoană cu o figură atât de mulţumită ca a ta.

— Îmi pare rău. Continuând să zâmbească, Amelia o mângâia pe obraz.

— Mmm, a făcut Poppy, cu ochii închişi. Mama îmi făcea aşa. Ce bine e!

— Mă duc în sat, să o întreb pe mama lui Freddie dacă este de acord să-l angajăm pe post de grădinar.

— Nu este cam prea tânăr?

— Nu este, în comparaţie cu ceilalţi candidaţi.

— Nu există alţi candidaţi.

— Exact. S-a dus la valiza lui Poppy, din colţul camerei şi a ridicat boneta aşezată deasupra. Pot să o împrumut? A mea nu a fost reparată încă.

— Bineînţeles. Pleci acum?

— Nu lipsesc mult.

— Vrei să vin cu tine?

— Îţi mulţumesc, draga mea, dar nu este nevoie. Îmbracă-te şi mănâncă-ţi micul dejun. Şi nu o scăpa din ochi pe Win. Este acum în grija lui Beatrix.

— Oh. Poppy făcuse ochii mari. Mă grăbesc cât pot de mult.

Capitolul 5

Era o zi plăcută, nu foarte rece, cu cerul lipsit de nori. Clima de aici, din sud, era incomparabil mai blândă ca aceea din Londra. Amelia a străbătut cu paşi repezi livada din capătul grădinii. Crengile se aplecaseră sub greutatea merelor mari, verzi. Pe jos erau doar mere stricate sau pe jumătate mâncate de cerbi şi alte animale.

Amelia a cules un măr de pe o creangă, l-a şters de mânecă şi a luat o înghiţitură. Gustul era intens, uşor acrişor.

A început să o bâzâie o albină iar Amelia s-a dat un pas înapoi, speriată. Îi fusese dintotdeauna teamă de albine. Deşi încerca să-şi învingă teama, nu reuşea să controleze sentimentul de panică ce o cuprindea de fiecare dată când se afla în apropierea lor.

A grăbit şi mai tare pasul şi a ieşit pe o pajişte plină cu flori. Şi mai ales cu „pâinea săracului”, o plantă delicată, ale cărei frunze cu iz de piper erau folosite de săteni la pregătirea tuturor

mâncărurilor, de la supe, la umplutură pentru gâsca la cuptor. Avea să culeagă şi ea, pe drumul de întoarcere, a hotărât.

Drumul cel mai scurt spre sat trecea pe domeniul lordului Westcliff. Când a trecut graniţa invizibilă dintre cele două proprietăţi, Amelia a simţit o schimbare de atmosferă. Aici pământul părea mai bogat, mai fertil, copacii bătrâni cu crengi dese împiedicau pătrunderea luminii. Amelia şi-a scos boneta şi şi-a înălţat faţa în adierea vântului.

Pământurile acestea aparţineau de generaţii familiei Westcliff. Amelia se întreba ce fel de oameni erau lordul şi familia lui. Rezervaţi şi mari păstrători ai tradiţiilor, probabil. Şi deloc încântaţi că Ramsay aparţinea acum unei familii fără sânge albastru, lipsită de maniere alese.

A descoperit o potecă ce străbătea pădurea, deranjând o pereche de păsări care a zburat imediat, cu ciripituri indignate. Viaţa pulsa pretutindeni. Erau o mulţime de fluturi în culori aproape nenaturale şi greieri care străluceau în lumină. Cu grijă să nu se abată de la potecă, Amelia şi-a ridicat fusta, ca să nu se murdărească.

A ieşit într-un luminiş. Era gol. Şi multă linişte. Nicio voce, niciun ciripit, niciun sunet scos de greieri sau de albine. În aer plutea o tensiune, ca o ameninţare necunoscută.

A făcut cu grijă câţiva paşi şi s-a oprit în faţa unui obiect metalic în formă de turn înclinat.

Atenţia i-a fost atrasă de doi bărbaţi care au ţâşnit de undeva, de departe, dintr-un adăpost

construit din lemn… ţipau şi îşi fluturau mâinile spre ea.

Şi-a dat instinctiv seama că era în pericol, înainte să vadă dâra de scântei de pe jos.

Era cumva un fitil?

Deşi nu ştia prea multe despre explozive era conştientă că nimic nu mai putea opri o explozie, odată aprins fitilul. S-a aruncat în iarbă şi şi-a acoperit urechile cu mâinile, aşteptându-se să fie spulberată de suflul exploziei. Câteva clipe mai târziu a simţit un trup greu căzând peste ea, acoperind-o complet.

Tot atunci o explozie asurzitoare a brăzdat aerul. Prea speriată ca să se poată mişca, Amelia a încercat să-şi păstreze cumpătul. Urechile îi ţiuiau din cauza bubuiturii.

Cel care o culcase la pământ rămăsese nemişcat deasupra ei, respirându-i greu în păr. Deşi în aer se simţea un miros pătrunzător de fum, Amelia a sesizat şi o aromă plăcută, masculină, de piele sărată şi săpun şi o alta pe care nu o putea identifica. Zgomotul s-a stins. S-a ridicat în coate şi i-a zărit braţele puternice, dezgolite… şi încă ceva.

A făcut ochii mari la vederea desenului stilizat de pe braţul lui. Un tatuaj cu un cal înaripat cu ochii ca de pucioasă. Era un desen irlandez, un cal de coşmar numit *pooka,* o creatură mitică ce te poate purta pe aripile lui, în miez de noapte.

Inima i-a stat în loc când a văzut inelul gros de pe degetul lui mare.

S-a zbătut, încercând să se rostogolească. A cuprins-o cu mâna lui puternică, ajutând-o. Vocea îi

era joasă şi foarte familiară.

— Te-am lovit? Iartă-mă. Dar erai chiar în calea…

S-a oprit în clipa în care Amelia s-a întors cu faţa în sus. Părul i se desprinsese din acul de păr şi o şuviţă îi acoperea ochii. Înainte să apuce să ridice mâna şi să o dea deoparte, el a făcut gestul în locul ei. Atingerea degetelor lui i-a trimis mii de fiori prin corp.

— Tu… a spus ea încet.

Era Cam Rohan.

Era imposibil, şi-a spus, confuză. Acolo, în Hampshire? Dar nu avea cum să-l confunde: ochii erau ai lui, de culoarea alunei, cu gene lungi, părul îi era întunecat, gura păcătoasă. Şi strălucirea păgână a diamantului de pe lobul urechii.

Părea tulburat, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc ceva ce încercase să uite. I-a studiat îndelung expresia mirată, a zâmbit şi s-a lipit de trupul ei, cu o familiaritate plină de insolentă care a făcut-o să rămână fără aer.

— Domnule Rohan… cum… ce cauţi aici?

El i-a răspuns fără să se mişte, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume să facă conversaţie:

— Domnişoară Hathaway! Ce surpriză plăcută! Îmi vizitez nişte prieteni. Tu?

— Eu locuiesc aici.

— Nu prea cred. Acesta este domeniul lordului Westcliff.

Inima ei bătea cu putere, încercând parcă să absoarbă bătăile inimii lui, atât de apropiată.

— Nu *exact* aici, ci acolo, de cealaltă parte a pădurii. Proprietatea se numeşte Ramsay. Tocmai ne-am mutat. Pălăvrăgea întruna, din cauza nervilor şi a fricii. Ce-a fost zgomotul acela? Ce făceaţi acolo? Şi de ce ai tatuajul acela pe braţ? Este un *pooka,* o creatură irlandeză, nu-i aşa?

Înainte ca Rohan să-i poată răspunde s-au apropiat cei doi bărbaţi care îl însoţeau. Din poziţia în care se afla, Amelia i-a privit de jos în sus. Ca şi Rohan, erau doar în cămaşă şi vestă.

Primul era un bărbat în vârstă, cu părul argintiu. Ţinea în mână un sextant mic din lemn şi metal. Celălalt era brunet şi avea spre patruzeci de ani. Nu era la fel de înalt ca şi Rohan dar avea un aer autoritar, plin de aroganţă aristocrată.

Amelia a făcut un gest de neputinţă. Abia atunci Rohan a ajutat-o să se ridice, sprijinind-o cu braţul lui.

— Cât de departe a ajuns? i-a întrebat pe cei doi.

— Las-o naibii de rachetă. Femeia cum se simte?

— Nu a păţit nimic.

Bărbatul cu păr argintiu a spus:

— A fost de-a dreptul impresionant, Rohan. Ai străbătut aproape cincizeci de metri în cinci sau şase secunde.

— N-aş rata niciodată ocazia să culc la pământ o femeie frumoasă, i-a răspuns Rohan, făcându-şi interlocutorul să chicotească.

Mâna lui Rohan rămăsese lipită de spatele Ameliei, uşoara presiune făcând ca sângele ei să

se înfierbânte.

Amelia s-a retras uşor şi şi-a îndepărtat şuviţele căzute pe ochi.

— De ce trageţi cu rachete? Şi de ce faceţi asta pe proprietatea mea?

Străinul a privit-o cu mai multă atenţie:

— Proprietatea ta?

A intervenit Rohan:

— Lord Westcliff, v-o prezint pe domnişoara Amelia Hathaway. Sora lordului Ramsay.

Încruntat, Westcliff a făcut o plecăciune scurtă.

— Domnişoară Hathaway. Nu am fost informat în legătură cu sosirea voastră. Dacă aş fi ştiut v-aş fi avertizat că facem aceste experimente, aşa cum am făcut-o cu toţi ceilalţi vecini.

Era evident că lordul Westcliff se aştepta să fie informat imediat, în legătură cu orice. Părea deranjat de faptul că noii lui vecini îndrăzniseră să se mute în propria casă fără să-l anunţe mai întâi.

— Am ajuns abia ieri, domnule, i-a răspuns Amelia. Aveam de gând să vă facem o vizită de îndată ce ne instalam. În alte împrejurări nu ar fi spus mai multe, dar de această dată nu şi-a putut stăvili cuvintele: trebuie să recunosc că în ghidul pe care l-am citit nu se pomenea nimic de lansări de rachete în paşnicul ţinut Hampshire. S-a aplecat şi şi-a scuturat rochia de praf şi frunze uscate: sunt convinsă că nu-mi cunoaşteţi încă familia suficient de bine ca să trageţi în noi. Când ne vom cunoaşte mai bine veţi găsi suficiente motive să faceţi apel la artileria grea.

L-a auzit pe Rohan râzând:

— Dată fiind precizia cu care ţintim, nu cred că este cazul să-ţi faci probleme.

Bărbatul cu păr argintiu a intervenit:

— Rohan, vrei să vezi unde a aterizat racheta?

— Bineînţeles. Şi a pornit-o cu un salt uşor.

— Agil tip, a spus admirativ bătrânul. Rapid ca un leopard. Cu mâini sigure şi nervi de oţel.

S-a recomandat Ameliei ca fiind căpitanul Swansea, membru al *Asociaţiei Regale a Inginerilor* şi un entuziast al rachetelor care îşi continua în civilie munca sa ştiinţifică. Prieten al lordului Westcliff, care îi împărtăşea interesul pentru inginerie, Swansea venise la ţară ca să experimenteze un nou model de rachetă, pentru că aici avea loc suficient ca să aterizeze. Lordul Westcliff îl desemnase pe Rohan responsabil cu ecuaţiile pentru zbor şi calculele matematice necesare evaluării performantelor rachetelor.

— Şi se pricepe grozav la cifre, a continuat Swansea. Nu ai zice, uitându-te la el.

Amelia era total de acord cu el. Ştia din experienţă că marea majoritate a bărbaţilor învăţaţi, aşa cum fusese şi tatăl ei, erau palizi din cauză că-şi petreceau marea majoritate a timpului între patru pereţi, erau burtoşi, purtau ochelari şi aveau mereu hainele boţite. Nu arătau deloc asemenea unor prinţi păgâni, exotici, cu tatuaje şi inele din aur pe degete.

— Din câte ştiu, a spus Westcliff, casa Ramsay nu a mai fost ocupată de mai bine de zece ani. Greu de crezut că mai este locuibilă.

— E în stare bună, s-a grăbit Amelia să-i

răspundă. Bineînţeles că e nevoie de o curăţenie temeinică şi de câteva reparaţii minore, dar în rest totul e bine.

I se păruse că vocea ei fusese suficient de convingătoare, dar Westcliff o privea încă sceptic.

— În seara aceasta am organizat o cină mai deosebită la Stony Cross. Vă invit pe toţi. Va fi o ocazie excelentă să-i cunoaşteţi pe câţiva dintre vecini, inclusiv pe vicar.

O cină în compania lordului şi a lui lady Westcliff. Dumnezeule!

Dacă ar fi avut răgazul să se instaleze, dacă Leo ar fi renunţat la băutură cu mai mult timp în urmă, dacă ar fi avut suficient timp să studieze regulile impuse de etichetă… poate că atunci Amelia ar fi acceptat invitaţia. Dar aşa cum stăteau lucrurile acum, îi era imposibil să o facă.

— Sunt nevoită să vă refuz. Abia am ajuns în Hampshire şi nu ne-au sosit încă toate hainele…

— Este o cină informală.

Amelia se întreba ce înţelegea el prin „informal”.

— Nu este vorba numai de ţinutele noastre, domnule. Una dintre surorile mele are o sănătate şubredă şi ar fi prea mult pentru ea. Are nevoie de o perioadă de odihnă după această călătorie lungă.

— Rămâne pe mâine seară, atunci. Va fi o cină mai restrânsă, deloc obositoare.

Nu mai avea cum să refuze. Blestemând clipa în care pornise de acasă în acea dimineaţă, Amelia s-a străduit să zâmbească.

— Foarte bine, domnule. Apreciem mult

ospitalitatea dumneavoastră.

Rohan se întorcea, respirând greu din cauza efortului. Transpirase iar pielea îi căpătase nuanţe de bronz.

— Exact la fix, le-a spus lui Westcliff şi lui Swansea.

Aripioarele de stabilizare au funcţionat. A aterizat la o distanţă de două mii de metri.

— Excelent! a exclamat Swansea. Dar unde este racheta?

Rohan a zâmbit larg, dezvelind un şir de dinţi albi:

— E îngropată adânc într-o groapă fumegândă. O s-o dezgrop mai târziu.

— Bine. Va trebui să vedem în ce stare sunt carcasa şi miezul. Swansea era mulţumit. Şi-a şters faţa roşie cu batista. Ce dimineaţă extraordinară, nu-i aşa?

— E timpul să ne întoarcem la conac, căpitane, a spus Westcliff.

— Într-adevăr. Swansea s-a plecat în faţa Ameliei. Mi-a făcut plăcere, domnişoară Hathaway. Îndrăznesc să spun că te-ai comportat minunat, ca ţintă a unui atac-surpriză.

— Data viitoare voi veni înarmată cu un steag alb, căpitane.

El a râs şi i-a făcut un semn de rămas-bun.

Înainte de a se întoarce ca să-l urmeze pe căpitan, Westcliff i-a aruncat o privire lui Cam Rohan.

— Îl conduc eu pe căpitanul Swansea la conac, tu ai grijă te rog ca domnişoara Hathaway să

ajungă cu bine acasă.

— Bineînţeles, a răspuns el fără umbră de ezitare.

— Mulţumesc, a spus Amelia, dar nu este nevoie. Cunosc drumul şi oricum nu este departe deloc.

Protestele i-au fost ignorate. Ea a rămas uitându-se lung la Rohan în timp ce cei doi se îndepărtau.

— Nu sunt vreo neajutorată, a spus ea. Nu am nevoie să mi se arate drumul. Iar dacă mă gândesc mai bine la purtarea ta din trecut, cred că sunt mai în siguranţă singură.

A urmat o tăcere scurtă. Rohan a înclinat capul şi a privit-o curios:

— Purtare trecută?

— Ştii ce vreau să spun. S-a întrerupt, roşie la faţă, amintindu-şi sărutul de la adăpostul întunericului. Mă refer la cele petrecute la Londra.

O privea în continuare, cu un amestec de politeţe şi nedumerire:

— Mă tem că nu înţeleg.

— Nu te preface că nu-ţi aminteşti, a exclamat ea. Poate că sărutase mii de femei şi nu şi le mai amintea pe toate. Vrei să spui că nu tu mi-ai furat panglica de la bonetă?

— Ai multă imaginaţie, domnişoară Hathaway. Îi vorbea cu mult calm, dar în ochi îi juca o luminiţă provocatoare.

— Nu am aşa ceva. Restul familiei mele se poate lăuda cu imaginaţie, eu sunt singura care se agaţă cu disperare de realitate. S-a întors şi a

pornit cu paşi hotărâţi. Mă întorc acasă. Nu e nevoie să mă însoţeşti.

Rohan nu a luat-o în seamă şi a ajuns-o din urmă, un pas de-al lui făcând cât doi de-ai ei.

— Când mi-ai văzut tatuajul… de unde ai ştiut că este un *pooka*?

Amelia nu i-a răspuns imediat. Un şoim a străbătut cerul şi a dispărut după copaci.

— Am citit destul folclor irlandez, a răspuns ea în final. Ştiu că *pooka* este o creatură periculoasă, crudă, inventată pentru a-ţi provoca coşmaruri. De ce ţi-ai făcut un asemenea tatuaj?

— Mi-a fost făcut pe când eram copil. Nici nu-mi mai amintesc exact când.

— De ce? Ce semnificaţie are?

— Familia mea nu mi-a spus niciodată. Rohan a ridicat din umeri. Şi au trecut mulţi ani de când nu ne-am mai văzut.

— Nu ai putea să-i găseşti, dacă ai vrea?

— Dacă aş avea suficient timp. Şi-a lăsat mânecile în jos, acoperind astfel tatuajul şi s-a încheiat la haină. Îmi amintesc poveştile pe care mi le spunea bunica mea despre *pooka*. Încerca să mă facă să cred că este adevărat. Bănuiesc că era şi ea convinsă că este, pe jumătate măcar. Practica magia veche.

— Ce înseamnă „veche”? Ghicea viitorul? Norocul?

Rohan a clătinat din cap şi şi-a pus mâinile în buzunare.

— Nu, i-a răspuns, părând amuzat. Deşi câteodată le mai spunea unor *gadji* ce le rezervă

viitorul. Magia veche se bazează pe convingerea că totul în natură este egal şi viu. Chiar şi copacii au suflet.

Amelia era fascinată. Îi fusese mereu imposibil să-l facă pe Merripen să vorbească despre trecutul sau despre convingerile lui. Iată că întâlnise un bărbat dispus să discute despre orice.

— Crezi în magia veche?

— Nu. Dar îmi place ideea. Rohan a prins-o de cot, ghidând-o. Înainte ca ea să apuce să protesteze, el şi-a retras mâna.

— *Pooka* nu este mereu o creatură crudă, i-a spus el. Uneori este doar zburdalnică. Jucăuşă.

Ea l-a privit cu scepticism.

— Ţi se pare jucăuşă o creatură care te aruncă în spinare, te ridică la cer şi te aruncă într-un şanţ sau într-o mlaştină?

— Este doar o poveste, a spus Rohan zâmbind. Pe de altă parte, *pooka* te face să trăieşti aventura… să zbori în locuri pe care nu le poţi vedea decât în vis. După care te aduce înapoi acasă.

— Dar legenda spune că nu mai eşti la fel după ce *pooka* te-a luat într-una din călătoriile lui.

— Nu, a spus el încet. Cum ai mai putea fi?

Amelia încetinise ritmul fără să-şi dea seama. I se părea imposibil să meargă grăbit într-o zi ca aceea, atât de însorită şi de caldă. Şi alături de un bărbat atât de neobişnuit, fermecător şi periculos.

— Nu m-aş fi aşteptat niciodată să ne revedem tocmai aici, pe moşia lordului Westcliff. Cum de aţi ajuns să vă cunoaşteţi? Este probabil membru al

clubului.

— Da. Şi prieten cu proprietarul.

— Cunoştinţele lui îţi acceptă cu uşurinţă prezenţa la Stony Cross?

— Pentru că sunt ţigan, vrei să spui? A zâmbit slab. Mă tem că nu au de ales, aşa că preferă să mă trateze cu politeţe. În primul rând din respect pentru Westcliff. Apoi pentru că majoritatea sunt nevoiţi să apeleze la mine atunci când doresc să fie creditaţi de către club. Ceea ce înseamnă că am acces la toate informaţiile legate de averile lor.

— Ca să nu mai vorbim de scandalurile care trebuie să rămână secrete, a spus Amelia, amintindu-şi de răfuiala care avusese loc pe aleea din spatele clubului.

— Da, şi de ele, a spus el, continuând să zâmbească.

— Şi totuşi sunt convinsă că deseori te simţi ca un intrus.

— Întotdeauna, a spus el cu convingere. La fel mă simt şi atunci când mă văd cu ai mei. Sunt ţigan doar pe jumătate – ei mă numesc *poshram.* Mama mea a fost ţigancă iar tata a fost un *gadjo* irlandez. Şi pentru că tatăl este cel care dictează descendența, eu nu sunt considerat ţigan. Cel mai mare păcat pe care îl poate face o ţigancă este să se mărite cu un *gadjo.*

— De aceea nu locuieşti alături de tribul tău?

— Este unul dintre motive.

Amelia se întreba cum se simţea el oare, prizonier între două culturi şi neaparţinând nici uneia. Fără speranţa de a fi acceptat. Cu toate

acestea, însă, în tonul lui nu era nicio umbră de resentiment.

— Şi familia Hathaway este o intrusă, a spus ea. Este evident că nu avem ce căuta în înalta societate. Niciunul dintre noi nu a primit o educaţie aleasă. Cina pe care o vom lua la Stony Cross va fi un adevărat spectacol. Sunt sigură că vom sfârşi prin a fi scoşi afară, de ureche.

— S-ar putea să fii surprinsă. Nici lordul şi nici lady Westcliff nu pun mare preţ pe formalism. Iar la masa lor sunt invitaţi tot felul de oameni.

Amelia nu era deloc liniştită. Pentru ea, înalta societate era asemenea unui acvariu aflat într-un salon simandicos, plin cu peşti exotici care se învârteau în cercuri complicate, pe care ei îi era imposibil să le înţeleagă. Familia ei ar fi putut la fel de bine să încerce să supravieţuiască în adâncurile apelor. Nu aveau ce căuta într-o companie atât de aleasă. Dar nu aveau de ales. Erau nevoiţi să încerce.

Amelia s-a apropiat de o tufă de măcrişe, ca să le privească de aproape. A prins o creangă subţire între degete şi a tras de ea până când s-a rupt.

— E plin de măcriş pe aici, nu-i aşa? Am auzit că din el se fac salate şi chiar sosuri.

— E şi o plantă medicinală. Romii îi spun *panishok.* Bunica mea o folosea ca să vindece rănile. Şi este un puternic tonic de dragoste. Pentru femei, în special.

— Ce anume? Ramura i-a căzut dintre degete.

— Dacă un bărbat doreşte să reaprindă dorinţa iubitei lui, o hrăneşte cu măcriş. Este un stimulent

pentru…

— Nu-mi spune! Nu-mi spune!

Rohan a izbucnit în râs. Ochii îi străluceau, ironici.

Amelia i-a aruncat o privire amenințătoare. A îndepărtat câteva frunze care îi rămăseseră lipite în palmă şi şi-a continuat drumul.

Tovarăşul ei de drum a urmat-o.

— Povesteşte-mi despre familia ta, a rugat-o el. Câţi fraţi sunteţi?

— Suntem cinci cu toţii. Leo, lordul Ramsay adică, apoi urmez eu, Winnifred, Poppy şi Beatrix.

— Şi care dintre surori este cea cu o sănătate fragilă?

— Winnifred.

— Aşa a fost dintotdeauna?

— Nu. A fost sănătoasă până acum un an, când era să moară de scarlatină. A ezitat puţin. Şi-a dres glasul şi a continuat: a supravieţuit, slavă Domnului, dar i-au fost afectaţi plămânii. Nu mai are deloc putere şi oboseşte foarte repede. Doctorul spune că starea ei nu se va mai îmbunătăţi niciodată şi că nu va putea să se mărite sau să aibă copii. Amelia căpătase o expresie îndârjită. O să-i dovedim că nu are dreptate, sunt sigură de asta. Win se va reface complet.

— Dumnezeu să-l apere pe cel care îţi va sta vreodată în cale! Îţi place să controlezi vieţile altora, aşa-i?

— Numai atunci când este evident că fac o treabă mai bună decât ei. De ce zâmbeşti?

Rohan a rămas pe loc şi a obligat-o să se

întoarcă cu faţa spre el.

— Din cauza ta. Mă faci să-mi doresc să... S-a oprit, ca şi cum voia să se gândească mai bine la ce voia să-i spună. Zâmbetul nu i se şterse însă de pe chip.

Ei nu-i plăcea felul în care o privea. Îi dădea o stare de nervozitate, o treceau valuri de căldură. Toate simţurile o avertizau că nu era un bărbat în care să poată să aibă încredere. Era genul de om care respecta doar propriile reguli.

— Spune-mi, domnişoară Hathaway, ce-ai spune dacă ai fi invitată să străbaţi pământul şi oceanele, în miez de noapte? Ai alege aventura sau ai rămâne acasă, în siguranţă?

Ea nu-şi putea desprinde privirea de la el. Ochii lui de culoarea topazului străluceau jucăuş. Nu avea deloc aerul unui băieţandru inocent, ci ascundea ceva mult mai periculos. Aproape că-i venea să creadă că el avea să se transforme şi să-i apară într-o noapte la fereastră, luând-o pe aripile nopţii...

— Aş rămâne acasă, bineînţeles, a reuşit ea să spună. Nu-mi doresc aventuri.

— Ba eu cred că-ţi doreşti. Iar într-un moment de slăbiciune ai putea să te surprinzi pe tine însăţi.

— Eu nu am momente de slăbiciune. Nu de genul acesta, în orice caz.

— Vei avea, i-a spus el, învăluind-o cu râsul lui.

Amelia nu îndrăznea să-l întrebe cum de era atât de sigur. Şi-a plecat privirea spre primul nasture al hainei lui. Flirta oare cu ea? Nu, mai degrabă râdea de ea, încerca să o facă să se simtă

prost. Iar ei de asta îi era frică cel mai tare după frica de albine. Să nu se facă de râs.

A încercat să-şi recapete aparenţa de demnitate, care se risipise asemenea pufului de păpădie în bătaia vântului şi s-a încruntat la el.

— Aproape că am ajuns. I-a arătat linia acoperişului care se vedea dincolo de pădure. Aş prefera să străbat singură ultima porţiune de drum. Îi poţi spune lordului Westcliff că am ajuns cu bine acasă. La revedere, domnule Rohan.

El a dat din cap, i-a aruncat o privire care a dezarmat-o şi a rămas pe loc, privind-o cum se îndepărta. Cu fiecare pas, Amelia ar fi trebuit să se simtă tot mai în siguranţă, dar neliniştea nu o părăsea. L-a auzit murmurând ceva. Părea să fi spus: cândva, în miez de noapte…

Capitolul 6

Vestea că urmau să ia cina împreună cu lordul şi cu lady Westcliff a fost primită diferit de fraţii ei. Poppy şi Beatrix erau încântate în timp ce Win, care încă se mai refăcea după lunga călătorie, a primit-o cu resemnare. Leo abia aştepta să mănânce bine şi să bea vinuri fine.

Merripen, pe de altă parte, a refuzat sec să-i însoţească.

— Dar faci parte din familie, i-a spus Amelia privindu-l cum prindea câteva lambriuri care se desprinseseră. Indiferent cât de mult te străduieşti să nu fii privit ca unul dintre noi şi nimeni nu te poate învinovăţi pentru asta – trebuie să mergi.

Merripen bătea metodic cuiele în perete.

— Prezenţa mea nu este necesară.

— Bineînţeles că nu este. Dar s-ar putea să-ţi placă.

— Nu, i-a răspuns el cu glas sigur continuând să bată cu ciocanul.

— De ce te încăpăţânezi? Dacă te temi că nu se vor purta frumos cu tine, aminteşte-ţi că Westcliff găzduieşte deja un ţigan şi nu pare să aibă prejudecăţi.

— Nu-i sufăr pe *gadjo.*

— Toată familia mea – şi a ta – este *gadjo.* Asta înseamnă că nici pe noi nu ne suferi?

Merripen nu i-a răspuns ci a continuat să lucreze. Foarte zgomotos.

Amelia a oftat adânc.

— Eşti un snob îngrozitor, Merripen. Iar dacă seara se va dovedi un dezastru greu de îndurat, eşti obligat să suferi alături de noi.

Merripen a întins mâna după o provizie nouă de cuie.

— Bună încercare. Dar nu merg.

*

Ţevile sparte din casă, lumina slabă şi lipsa oglinzilor în care să te poţi privi au făcut ca pregătirile pentru cină să fie foarte dificile. După ce au pus apa la fiert, în bucătărie, toţi fraţii au început să urce şi să coboare scările, înarmaţi cu găleţi, ca să-şi poată face fiecare baie. Toţi cu excepţia lui Win, care rămăsese în camera ei,

cruţându-şi puterile.

Amelia a îndurat cu stoicism ca Poppy să-i aranjeze părul, să i-l împletească în cozi groase şi să le prindă într-un coc greu, pe ceafă.

— Gata, a spus Poppy, mulţumită. Măcar de la urechi în sus eşti şi tu prezentabilă.

Ca şi surorile ei, Amelia se îmbrăcase cu o rochie dintr-un material rezistent, o mătase groasă, albastră. Modelul era simplu, fusta nu era foarte amplă iar mânecile erau lungi şi lipite de braţe.

Rochia lui Poppy era croită în acelaşi stil numai că era roşie. Era o fată neobişnuit de frumoasă, cu trăsături fine luminate de vioiciune şi inteligenţă. Dacă popularitatea unei fete s-ar fi bazat pe merite şi nu pe avere, Poppy ar fi fost bijuteria Londrei. Locuia însă la ţară, într-o casă părăginită, purta haine ponosite şi căra găleţi cu apă sau cărbune asemenea unei servitoare. Dar nu se plânsese niciodată.

— Ne vom comanda curând rochii noi, a spus Amelia, cu inima strânsă de păreri de rău. Va fi mai bine, Poppy. Îţi promit.

— Sper să fie aşa, a spus sora ei. Am nevoie de o rochie de bal ca să pot atrage un binefăcător al întregii familii.

— Ştii că nu am vorbit serios. Nu trebuie să-ţi cauţi un pretendent bogat. Ci unul care să se poarte frumos cu tine.

Poppy a zâmbit:

— Păi… să sperăm că blândeţea şi averea nu se exclud reciproc.

Amelia i-a întors zâmbetul.

— Să sperăm.

Au ieşit împreună în holul de la intrare iar Amelia s-a simţit din nou cuprinsă de remuşcări văzând-o pe Beatrix într-o rochie verde care se termina mai sus de glezne, încinsă cu un şorţuleţ alb. O ţinută potrivită pentru o fată de doisprezece ani, nu pentru una de cincisprezece.

Amelia s-a apropiat de Leo şi i-a şoptit:

— Gata cu jocurile de noroc, Leo. Banii pe care i-ai cheltuit la *Jenner's* i-am fi putut folosi pe haine potrivite pentru surorile tale mai mici.

— Aveai suficienţi bani să le duci pe toate la croitoreasă, a spus Leo cu răceală. Nu încerca să mă faci să mă simt vinovat. Este de datoria ta să le îmbraci.

Amelia a strâns din dinţi. Îl adora pe Leo, dar în acelaşi timp nimeni nu o înfuria la fel de tare ca el. Şi atât de repede. I-ar fi dat una după ceafă, să-l facă să-şi revină.

— Nu m-am gândit că vei cheltui cu o asemenea viteză banii familiei. Nu mi s-a părut deloc înţelept să fac tot felul de cumpărături.

Surorile lor făcuseră ochii mari. Conversaţia se transforma în ceartă.

— N-ai decât să te zgârceşti. Este alegerea ta. Dar al naibii să fiu dacă voi face la fel. Nu eşti în stare să te bucuri de nimic pentru că te gândeşti mereu la ziua de mâine. Ei bine, pentru unii, mâine s-ar putea să nu mai vină niciodată.

O scosese din sărite.

— Cineva trebuie să se gândească şi la ziua de

mâine, ticălos egoist ce eşti!

— Scorpie!

Win s-a aşezat între ei şi i-a pus Ameliei mâna pe umăr.

— Tăceţi, amândoi. Nu are rost să plecaţi supăraţi, i-a zâmbit Ameliei. Nu te mai încrunta, draga mea. Dacă rămâi aşa?

— Dacă mai stau mult în compania lui Leo voi rămâne sigur aşa.

Fratele ei a pufnit.

— Îţi convine să ai mereu un ţap ispăşitor, nu-i aşa? Dar dacă ai fi cinstită cu tine…

— Merripen! a strigat Win. E gata trăsura?

Merripen a intrat pe uşă. Era posac, posomorât. Se înţeleseseră ca el să-i ducă la conacul lui Westcliff şi să se întoarcă mai târziu să-i ia.

— E gata. A privit chipul lui Win, frumos şi palid, şi a devenit şi mai posomorât.

Dintr-o singură privire, Amelia a înţeles totul. Merripen nu lua parte la cina din seara aceea pentru că nu voia să se afle în societate, alături de Win. Încerca să păstreze distanţa, deşi îşi făcea o mie de griji pentru sănătatea ei.

Pe Amelia o tulbura ideea că Merripen, cel care nu-şi arăta niciodată adevăratele sentimente, putea să tânjească în secret după sora ei. Win era mult prea delicată, prea rafinată, mult prea diferită de el în toate privinţele. Iar Merripen ştia asta.

Mai degrabă cuprinsă de milă şi tristeţe decât îngrijorată din această cauză, Amelia s-a urcat în trăsură, înghesuindu-se între surorile ei.

Au rămas tăcuţi cu toţii cât timp au străbătut drumul străjuit de stejari care ducea la Stony Cross. Niciunul dintre ei nu mai văzuse pământuri atât de bine îngrijite, înconjurată de grădini şi livezi, casa se ridica maiestuoasă, ca un uriaş pe jumătate adormit. Cele patru turnuri din colţuri o făceau să semene cu o fortăreaţă în stil european, iar mulţimea de adaosuri îi dădea o asimetrie plăcută.

În faţa casei se întindea o curte imensă, având de-o parte grajdurile şi de cealaltă parte o aripă rezidenţială. Grajdurile nu aveau arhitectura obişnuită, ci aveau la intrare arcade largi din piatră. Stony Cross Manor era o reşedinţă demnă de un rege – iar din câte ştiau ei, linia de sânge a lordului Westcliff era chiar mai aleasă decât cea a reginei.

Când trăsura s-a oprit la portic, Amelia îşi dorea deja ca seara să se fi încheiat. Dată fiind măreţia locurilor greşelile lor aveau să fie amplificate. Nu aveau cum să pară altfel decât o adunătură de vagabonzi. Şi-a privit fraţii. Win arăta ca de obicei, de o serenitate fără cusur, Leo părea calm şi uşor plictisit, expresie căpătată de curând, împrumutată probabil de la cunoştinţele făcute recent la *Jenner's.* Surorile mai mici erau pline de exuberanță. Amelia a zâmbit. Măcar ele aveau să se simtă bine – şi meritau asta.

Merripen le-a ajutat să coboare din trăsură. Leo a rămas la urmă. Când a pus piciorul jos, Merripen l-a avertizat să nu o piardă din ochi pe Win. Leo i-a aruncat o privire plictisită. Îi era destul de greu să

îndure criticile permanente ale Ameliei. Nu avea să tolereze acelaşi lucru din partea lui Merripen.

— Dacă eşti atât de preocupat n-ai decât să intri şi să faci pe dădaca.

Merripen a strâns din ochi dar nu i-a răspuns.

Relaţia dintre ei nu fusese niciodată una frăţească.

Menţinuseră mereu o cordialitate rece.

Merripen nu încercase niciodată să-şi asume rolul de al doilea fiu, în ciuda afecţiunii pe care i-o purtaseră părinţii lui adoptivi. În orice situaţie în care intrau în competiţie, Merripen se dădea un pas înapoi. În ceea ce-l privea, Leo îl trata cu suficientă politeţe şi chiar îi respecta uneori părerile, atunci când i se părea că erau mai bune decât ale lui.

Când Leo se îmbolnăvise de scarlatină, Merripen îl îngrijise cu un amestec de răbdare şi blândeţe care o uimise chiar şi pe Amelia. Ceva mai târziu, ea îi spusese lui Leo că îi datora viaţa lui Merripen. În loc să-i fie recunoscător, însă, Leo păruse să înceapă să-i poarte pică.

„Te rog, te rog, nu te purta ca un măgar” ar fi vrut să-l implore Amelia dar şi-a ţinut gura şi a păşit alături de surorile ei în holul luminos de la intrare.

Două uşi masive s-au deschis spre un hol lung, plin de tapiserii nepreţuite. O scară impozantă din piatră şi marmură şerpuia până la galeria de la al doilea etaj. Chiar şi cele mai ascunse şi îndepărtate colţuri erau luminate de candelabre uriaşe din cristal.

Dacă grădinile erau bine îngrijite, interioarele erau imaculate. Totul era lustruit, totul strălucea. Nici urmă de mobilier modern, de unghiuri ascuţite. Nimic nu tulbura atmosfera de splendoare odihnitoare.

Arăta exact aşa cum ar fi trebuit să arate şi Ramsay House, şi-a spus Amelia.

Servitorii le-au luat pălăriile şi mănuşile iar o menajeră în vârstă le-a urat bun-venit. Atenţia Ameliei a fost atrasă imediat de lordul şi de lady Westcliff, care străbăteau holul ca să-i întâmpine.

Lordul Westcliff era îmbrăcat în haine bine croite, de seară şi se mişca plin de încredere, ca un atlet bine antrenat. Expresia lui era rezervată, trăsăturile lui austere fiind mai degrabă izbitoare, nu tocmai frumoase. Totul arăta că era un bărbat care cerea multe de la ceilalţi şi chiar şi mai mult de la el însuşi.

Fără îndoială, cineva atât de puternic ca Westcliff îşi alesese mireasa perfectă, o englezoaică sofisticată, de gheaţă. Spre surprinderea ei, Amelia a auzit-o vorbind cu un pronunţat accent american. Cuvintele se rostogoleau cu repeziciune, ca şi cum nu se ostenea să gândească prea mult înainte de a deschide gura.

— Nici nu vă imaginaţi cât mi-am dorit nişte vecini noi! Viaţa e destul de plictisitoare aici, în Hampshire. L-a luat prin surprindere pe Leo când i-a întins mâna şi i-a scuturat-o bărbăteşte. Mă bucur de cunoştinţă, lord Ramsay.

— Servitorul dumneavoastră, doamnă. Leo nu

ştia cum să se poarte în prezenţa acestei femei într-atât de deosebite.

Amelia a reacţionat cu un gest automat atunci când şi mâna ei a fost strânsă cu putere. I-a răspuns la fel, cu o strângere fermă, şi a privit-o în ochi pe lady Westcliff.

Lillian, lady Westcliff era o femeie înaltă, subţire, cu părul negru, trăsături frumoase şi un zâmbet larg. Spre deosebire de soţul ei, părea extrem de prietenoasă, făcându-i imediat pe ceilalţi să se simtă în largul lor.

— Tu eşti Amelia, cea în care au tras ieri?

— Da, doamnă.

— Mă bucur că lordul nu te-a ucis. Deşi ţinteşte foarte bine, să ştii.

Westcliff a zâmbit stins, ca şi cum era obişnuit cu obrăzniciile soţiei lui.

— Domnişoara Hathaway nu era nicidecum ţinta mea, a spus el calm.

— Ar trebui să-ţi găseşti un hobby mai puţin periculos. Să observi păsări, să colecţionezi fluturi. Renunţă la explozii pentru o ocupaţie ceva mai plină de demnitate.

Amelia se aştepta ca lordul să se încrunte. El părea amuzat, însă. Iar atunci când soţia lui şi-a îndreptat atenţia spre celelalte surori, Westcliff a urmărit-o fascinat. Atracţia dintre ei era puternică şi evidentă pentru oricine.

Amelia i le-a prezentat pe surorile ei. Din fericire ele şi-au amintit cum trebuiau să se poarte şi au răspuns politicos la întrebările ei directe: dacă le plăcea să călărească, dacă iubeau dansul, dacă

gustaseră deja vreunul din sorturile de brânzeturi locale.

Au urmat-o în sala de primire, unde se strânseseră deja douăzeci şi patru de persoane care aşteptau să fie poftite la masă.

— O plac, a auzit-o pe Poppy şoptindu-i lui Beatrix în timp ce mergeau în spatele ei. Crezi că toate americancele sunt atât de impetuoase?

Impetuos… da, era un cuvânt care i se potrivea lui lady Westcliff.

— Domnişoară Hathaway, i-a spus ea pe un ton prietenos, uşor îngrijorat, soţul meu spune că Ramsay House nu a mai fost locuită demult. Trebuie să fie o ruină.

Uimită de francheţea cu care i se adresase, Amelia a clătinat cu putere din cap.

— Oh, ruină este un cuvânt prea dur. E nevoie doar de o curăţenie zdravănă, de câteva reparaţii minore şi… A făcut o pauză, stânjenită.

Privirea lui lady Westcliff era francă şi plină de simpatie:

— Într-atât este de rău?

Amelia a ridicat din umeri.

— Sunt multe de făcut, a recunoscut ea. Dar nu mă tem de muncă.

— Dacă ai nevoie de ajutor sau de un sfat, Westcliff are resurse infinite la dispoziţie. Îţi poate spune unde găseşti…

— Eşti foarte amabilă, milady, a spus grăbită Amelia, dar ne descurcăm. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca ai ei să apară ca nişte cerşetori în ochii celorlalţi.

— S-ar putea să nu ai încotro, i-a spus lady Westcliff, zâmbind. Sunteţi de-acum în sfera lui Westcliff, ceea ce înseamnă că veţi primi o mulţime de sfaturi, fie că le cereţi, fie că nu. Mai rău este că el are dreptate aproape întotdeauna. A aruncat o privire plină de tandreţe spre soţul ei. Acesta stătea ceva mai departe, împreună cu un grup de oaspeţi.

Conştient de privirea soţiei lui, Westcliff a întors capul. Au schimbat între ei un mesaj mut... iar el i-a răspuns făcându-i discret cu ochiul.

Lady Westcliff a izbucnit în râs. S-a întors spre Amelia:

— În septembrie împlinim patru ani de căsătorie, i-a spus. Poate că n-ar mai trebui să-mi fie gândul numai la el dar nu mă pot abţine. În ochii negri i se citea neastâmpărul. Vino să te prezint celorlalţi. Spune-mi pe cine vrei să cunoşti mai întâi.

Privirea Ameliei s-a mutat de la Westcliff la cei din jurul lui. Atenţia i-a fost atrasă de Cam Rohan şi un fior i-a străbătut şira spinării. Era îmbrăcat în negru şi alb, la fel cu ceilalţi domni, dar costumul elegant nu făcea decât să-l facă să pară şi mai exotic. Cu şuviţele groase şi negre peste gulerul imaculat al cămăşii, cu ochii de tigru şi tenul oacheş, el părea complet deplasat acolo. Rohan a observat-o la rândul lui şi a făcut o plecăciune.

— L-ai cunoscut deja pe domnul Rohan, bineînţeles, a spus lady Westcliff, observându-i. Un tip interesant, nu crezi? Domnul Rohan este fermecător şi foarte drăguţ şi civilizat doar pe

jumătate, lucru care îmi place.

— Eu… Cu efort, Amelia şi-a desprins privirea de la Rohan. Inima îi bătea nebuneşte. Pe jumătate civilizat?

— Oh, doar ştii regulile din înalta societate legate de comportamentul aşa-zis politicos. Domnul Rohan nu-şi bate capul cu aşa ceva. Nici eu, de altfel, a adăugat ea cu un zâmbet.

— De când îl cunoşti pe Rohan?

— De când lordul St. Vincent a preluat clubul. Domnul Rohan a devenit încă de atunci protejatul lui Westcliff şi al lui St. Vincent. A râs. E ca şi cum ar avea un înger pe un umăr şi un drăcuşor pe celălalt. Rohan pare însă să se descurce foarte bine.

— De ce i-a interesat într-atât?

— Este un om neobişnuit. Cred că nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat. Westcliff este de părere că Rohan are o minte excepţională. Dar în acelaşi timp este superstiţios şi imprevizibil. Ai auzit despre blestemul lui de noroc?

— Despre ce?

— Se pare că face mereu bani. Mulţi bani. Chiar şi atunci când se străduieşte să piardă. Spune mereu că nu este bine ca o persoană să aibă o asemenea avere.

— Aşa trăiesc ţiganii, a murmurat Amelia. Nu cred în bunuri lumeşti.

— Ei bine, eu sunt din New York, aşa că nu înţeleg acest concept. Oricum, aşa stau lucrurile. Împotriva voinţei sale, lui Rohan i s-a dat un procent din profitul clubului şi indiferent câte

donaţii sau investiţii riscante a făcut, continuă să câştige mulţi bani. Mai întâi l-a cumpărat pe Little Dandy, un cal de curse bătrân, cu picioare scurte. Primăvara trecută a câştigat *Grand National.* A urmat afacerea cu cauciuc şi…

— Ce afacere?

— Exista o fabrică mică de cauciuc, undeva în estul Londrei. Chiar atunci când era pe punctul de a da faliment, Rohan a investit în ea o avere. Toată lumea îl sfătuise să n-o facă, inclusiv Westcliff, care i-a spus că e nebun, că va pierde tot…

— Ceea ce şi intenţiona, de fapt, a spus Amelia.

— Exact. Spre mare lui uimire, lucrurile au luat o altă întorsătură. Directorul a folosit banii ca să cumpere patentul procesului de vulcanizare iar acum compania are un imens succes. Ţi-aş mai putea povesti şi altele, dar ar fi variaţiuni pe aceeaşi temă. Rohan aruncă bani pe geam iar aceştia i se întorc înzecit.

— Nu l-aş numi un blestem, a spus Amelia.

— Nici eu, a spus lady Westcliff, zâmbind. Dar Rohan asta crede. De aceea mi se pare şi atât de amuzant. Ar fi trebuit să-l vezi mai devreme, când a primit un raport de la agentul lui de bursă din Londra. Numai veşti bune. Iar el scrâşnea din dinţi.

Lady Westcliff a luat-o pe Amelia de braţ şi a condus-o prin încăpere.

— În seara asta nu sunt prea mulţi domni necăsătoriţi dar îţi promit că numărul lor va creşte când va începe sezonul. Vin să vâneze şi să pescuiască. De obicei numărul lor este considerabil

mai mare decât cel al doamnelor.

— Asta este o veste bună, i-a răspuns Amelia. Sper ca surorile mele să-şi găsească fiecare câte un soţ.

Înţelegând exact, lady Westcliff a întrebat-o:

— Nu speri acelaşi lucru şi pentru tine?

— Nu mă aştept să mă mărit vreodată.

— De ce?

— Am o responsabilitate faţă de familia mea. Au nevoie de mine. După o scurtă pauză, Amelia a recunoscut, franc: adevărul este că nu m-aş putea supune ordinelor nimănui.

— Şi eu obişnuiam să gândesc la fel. Trebuie să te avertizez, însă: viaţa îşi bate uneori joc de planurile noastre. Vorbesc din experienţă.

Amelia a zâmbit, nu foarte convinsă. Era doar o chestiune de priorităţi. Ea avea să-şi dedice timpul şi energia ca să le ofere un cămin surorilor ei, ca să le vadă pe toate sănătoase şi fericite. Urma să aibă o mulţime de nepoţi şi nepoate iar Ramsay House avea să răsune de vocile celor pe care îi iubea.

Niciun soţ nu i-ar fi putut oferi mai mult.

S-a uitat în direcţia fratelui ei şi i-a surprins expresia, sau mai degrabă lipsa acesteia, semn că Leo încerca să ascundă o emoţie puternică. S-a apropiat imediat de ele, a schimbat câteva politeţuri cu lady Westcliff şi a dat politicos din cap când aceasta s-a îndepărtat, ca să stea de vorbă cu o persoană în vârstă.

— Ce s-a întâmplat? a şoptit Amelia când Leo a prins-o de cot. Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

El i-a aruncat o privire plină de îngrijorare şi i-a

şoptit:

— Fruntea sus, surioară. Tocmai am zărit o persoană pe care nu ţi-ai dori s-o vezi. Care se îndreaptă încoace.

Ea a dat ochii peste cap.

— Dacă este vorba de domnul Rohan, te asigur că…

— Nu este vorba de Rohan. A cuprins-o de talie, anticipând parcă nevoia ei de a fi susţinută.

Atunci a înţeles.

Înainte de a se întoarce spre bărbatul care se apropia, Amelia şi-a dat seama de ce reacţionase Leo astfel. A îngheţat şi s-a clătinat uşor. Dar undeva, în mijlocul tumultului, a simţit şi o oarecare resemnare.

Ştiuse dintotdeauna că avea să-l revadă cândva pe Christopher Frost.

Era singur – deşi s-ar fi aşteptat ca la braţul lui să fie proaspăta lui soţie. Amelia era sigură că nu ar fi suportat să facă cunoştinţă cu femeia pentru care o părăsise Christopher. A rămas pe loc, avându-l alături pe fratele ei şi încercând cu disperare să pară o femeie independentă care îşi salută indiferentă fostul iubit. Ştia însă că paloarea avea să o trădeze. Simţea cum tot sângele îi invada inima chinuită.

Dacă viaţa nu ar fi fost atât de crudă, Frost i-ar fi părut mai mic de statură, mai puţin frumos decât şi-l amintea. Ca de obicei, însă, viaţa era nedreaptă. Era la fel de suplu şi de dezinvolt ca întotdeauna, cu ochii lui albaştri, mereu în alertă, cu părul des, prea închis la culoare ca să fie blond,

prea deschis ca să fie brunet.

— O veche cunoştinţă de-a noastră, a spus Leo. În voce nu i se citea ranchiună dar nici plăcere. Prietenia lor se spulberase atunci când Frost o părăsise pe Amelia. Leo avea păcatele lui, cu siguranţă, însă ştia să fie loial.

— Domnule, a spus încet Frost, înclinând capul. Domnişoară Hathaway. Cu greu i-a întâlnit privirea. Iar ei i-a fost şi mai greu să-l privească. A trecut mult prea mult timp.

— Nu pentru toţi, a replicat Leo fără să clipească atunci când Amelia l-a călcat pe picior. Stai aici, la conac?

— Nu. Îmi vizitez nişte prieteni vechi de familie. Sunt proprietarii tavernei din sat.

— Cât timp mai rămâi pe-aici?

— Nu ştiu încă. Am câteva comisioane de făcut dar în acelaşi timp vreau să mă bucur de linişte aici, la ţară. A privit-o în treacăt pe Amelia şi s-a reîntors spre Leo. Ţi-am trimis o scrisoare atunci când am aflat că ai moştenit titlul.

— Am primit-o, a spus Leo, impasibil. Deşi nu-mi mai amintesc ce conţinea.

— Ţi-am scris că mă bucur pentru tine dar şi că sunt dezamăgit pentru că am pierdut un rival de temut. Întotdeauna ai ştiut să mă stimulezi să dau tot ce am mai bun.

— Da, a spus ironic Leo. O mare pierdere pentru arhitectură.

— Este adevărat, a încuviinţat Frost, fără urmă de ironie. Nu-şi mai dezlipea privirea de la Amelia. Arăţi foarte bine, domnişoară Hathaway, dacă îmi

permiţi să-ţi spun.

Ce ciudat era totul, şi-a spus Amelia tulburată. Îl iubise cândva iar acum îşi vorbeau ca doi străini. Nu-l mai iubea dar îşi amintea mângâierile lui, săruturile... buchetul de trandafiri pe care i-l dăruise cândva... Luase un trandafir şi îi lipise petalele de buzele ei întredeschise. Iubita mea, îi şoptise...

— Mulţumesc. Dă-mi voie să te felicit pentru căsătorie.

— Mă tem că nu este cazul. Căsătoria nu a mai avut loc.

Amelia a simţit cum Leo îşi sporise strânsoarea. S-a sprijinit de el şi şi-a ferit privirea de la Christopher. Nu mai putea vorbi. Nu se căsătorise. Gândurile i-o luau razna.

— Care din voi s-a răzgândit? l-a întrebat Leo, nepăsător. Ea sau tu?

— Nu ne-am potrivit, deşi am vrut asta. Cu amabilitate, ea m-a eliberat de orice obligaţie.

— Ai primit deci un şut în fund, a spus Leo. Mai lucrezi încă pentru tatăl ei?

— Leo! a protestat şoptit Amelia.

— Nu te-ai ferit niciodată de cuvinte, aşa-i? Da, sunt încă angajatul lui Temple. A studiat-o pe Amelia din cap până în picioare. Mi-a făcut plăcere să te revăd, domnişoară Hathaway.

S-a clătinat puţin după plecarea lui. S-a întors spre fratele ei iar vocea i-a tremurat când i-a spus:

— Aş vrea să încerci să fii mai delicat, Leo.

— Nu pot fi suav, ca Frost al tău.

— Nu e al meu. A făcut o pauză şi a continuat

cu tristeţe. N-a fost niciodată.

— Meriţi ceva mai bun. Să nu uiţi asta când se va întoarce la tine cu coada între picioare.

— Nu se va întoarce, a spus Amelia iar inima i-a bătut mai tare, în ciuda zidului pe care îl ridicase, ca să se apere.

Capitolul 7

Înainte de sosirea familiei Hathaway, colonelul Swansea, care petrecuse patru ani în India servindu-şi ţara le povestea câtorva oaspeţi cum vânase un tigru în Vishnupur. Tigrul hăituise un cerb, îl doborâse cu o singură lovitură şi îşi înfipsese colţii în gâtul lui. Femeile şi câţiva bărbaţi făcuseră fețe-fețe şi exclamaseră, cu oroare, atunci când Swansea le-a descris cum tigrul începuse să-l mănânce cât era încă în viaţă.

— O bestie! spusese una din ele.

Când Amelia Hathaway a intrat în cameră, Cam s-a simţit asemenea tigrului. Îşi dorea doar să o muşte de gât şi să o tragă într-un loc ferit, unde să se ospăteze din ea în voie, ore întregi. În mulţimea de femei îmbrăcate în rochii sofisticate, Amelia ieşea în evidenţă, cu rochia ei simplă, fără bijuterii care să-i împodobească gâtul sau urechile. Era adorabilă şi apetisantă. Voia să fie singur cu ea, afară, în aer liber, să-şi plimbe palmele pe trupul ei. Ştia însă că nu ar fi trebuit să nutrească astfel de gânduri faţă de o tânără respectabilă.

A urmărit cu atenţie scena tensionată dintre Amelia, fratele ei şi arhitectul Christopher Frost.

Deşi nu auzea ce-şi spuneau, le-a urmărit postura, felul subtil în care Amelia s-a sprijinit de fratele ei. Era evident că Amelia şi Frost aveau povestea lor… şi nu era una fericită. O iubire care se sfârşise urât, a ghicit el. Şi i-a imaginat împreună, pe Amelia şi pe Frost. Gândul îl deranja mai mult decât şi-ar fi închipuit. Şi-a înfrânt curiozitatea şi şi-a îndepărtat privirea de la ei.

Anticipând cina lungă şi anostă, cu feluri interminabile şi conversaţii politicoase, Cam a oftat adânc. Cunoştea prea bine toată coregrafia pe care o impuneau asemenea situaţii şi limitele rigide ale decenţei. La început privise totul ca pe un joc, învăţând de la străinii privilegiaţi. Se plictisise curând să stea la hotarul lumii *gadjo.* Dar locul lui părea să fie acolo, la periferie.

Totul începuse cu doi ani în urmă, când St. Vincent îi aruncase o hârtie pe masă cu dezinvoltura cu care ar fi mânuit o minge.

— Ţi-am deschis un cont la London *Banking House and Investment Society,* îi spusese St. Vincent. Cea de pe Fleet Street. Procentul din profitul clubului îţi va fi vărsat acolo lunar. Poţi să faci ce vrei cu banii sau poţi să-i laşi la ei, să ţi-i investească.

— Nu vreau procent din profit, spusese Cam privind fără interes bucata de hârtie. Salariul îmi ajunge. Oricum n-aş şti ce să fac cu banii. Cam a rămas uimit când a văzut cifrele. S-a strâmbat şi a împins hârtia cât-colo. Ia-o înapoi.

St. Vincent părea amuzat dar şi uşor exasperat.

— La naiba, omule! Acum, că eu sunt proprietar aici, nu vreau să se spună că-ţi dau un salariu de mizerie. Crezi că aş putea accepta să se spună despre mine că aş fi zgârcit?

— Am auzit şi lucruri mai rele, a remarcat Cam.

— Nu mă deranjează să mi se spună în toate felurile, dacă merit. Ceea ce se întâmplă destul de des, sunt sigur. St. Vincent îl privise lung şi avusese o sclipire de intuiţie: nu înseamnă nimic, să ştii. Nu eşti mai puţin rom, fie că plăteşti în lire sterline sau în colţi de balenă.

— M-am compromis suficient deja. De când am venit la Londra am locuit sub acelaşi acoperiş, am purtat haine *gadjo* şi am muncit pentru un salariu. Dar atât!

— Ţi-am deschis un cont, Rohan, i-a spus acid St. Vincent. Nu ţi-am dat o grămadă de bălegar.

— Preferam bălegarul. Măcar era bun la ceva.

— Mă tem să te întreb. Curiozitatea este însă prea puternică. La ce naiba serveşte bălegarul?

— Fertilizează pământul.

— Aha. Atunci să privim altfel lucrurile: banii sunt şi ei un fel de fertilizator. St. Vincent a făcut un gest spre bucata de hârtie: fă ceva cu ei. Orice vrei.

Cam a decis să scape de bani făcând o serie de investiţii nesăbuite. Atunci s-a abătut asupra lui blestemul. Averea lui, în continuă creştere, a început să-i deschidă uşi care altfel nu i s-ar fi deschis niciodată. Cam a început să se poarte altfel, să gândească altfel. St. Vincent se înşelase. Banii îl făcuseră tot mai puţin ţigan.

Uitase lucruri, cuvinte, poveşti, cântecele cu care adormise, copil fiind. Abia dacă-şi mai amintea gustul găluştilor cu alune, fierte în lapte, sau al fripturii *boranija* în oţet, condimentată cu frunze de păpădie. Chipurile rudelor lui erau învăluite în ceaţă. Nu mai era sigur că le-ar mai fi recunoscut acum. Iar asta îl făcea să se teamă şi mai tare că nu mai era un ţigan adevărat.

Când dormise ultima oară sub cerul liber?

Invitaţii au intrat de-a valma în sala unde erau aşezate mesele. Asta însemna că nu aveau să se aşeze în ordinea rangului. Servitori în livrele negre cu albastru şi ocru au făcut un pas înainte, ajutându-i să se aşeze, turnând vin sau apă în pahare. Mesele lungi erau acoperite cu damasc imaculat. În dreptul fiecărui scaun erau aşezate tacâmuri de argint şi o mulţime de pahare de cristal, de diferite mărimi.

Cam a descoperit că stătea lângă soţia vicarului, pe care o cunoscuse în timpul vizitelor trecute. Femeia era îngrozită de el. Ori de câte ori o privea sau încerca să-i vorbească ea îşi dregea necontenit glasul. Zgomotele pe care le făcea îi aminteau de un ceainic pus la fiert.

Fără îndoială că soţia vicarului auzise numeroase poveşti despre ţigani care răpeau copii, blestemau oameni şi atacau femeile fără apărare. Cam s-a simţit tentat să-i spună că nu obişnuia să răpească sau să posede cu forţa înainte de a mânca şi felul doi. A tăcut însă şi a încercat să pară cât mai inofensiv, în timp ce ea se făcuse mică în scaun şi conversa cu disperare doar cu bărbatul

aşezat în stânga ei.

Cam s-a întors spre dreapta şi s-a cufundat în ochii albaştri ai Ameliei. Stăteau unul lângă altul. Părul ei era ca de satin, ochii îi străluceau iar pielea părea făcută din lapte şi miere. Naturaleţea ei o făcea de o mie de ori mai atrăgătoare decât femeile pudrate şi pline de bijuterii prezente acolo.

— Nu e cazul să te străduieşti să pari umil şi civilizat. Nu te prinde, i-a spus Amelia.

— Te asigur că sunt inofensiv.

— Sunt convinsă că aşa vrei să pari în ochii tuturor.

Îi plăcea timbrul vocii ei. Ar fi vrut să-i atingă pielea fină de pe gât, de pe obraji. S-a mulţumit însă să o privească cum îşi aşeza şervetul în poală.

Unul din servitori s-a apropiat să le umple paharele. Cam a observat că Amelia arunca priviri furişe spre surorile ei, ca o cloşcă ai cărui pui se risipiseră. Chiar şi fratele ei, aşezat la două scaune depărtare de capul mesei, era urmărit cu aceeaşi preocupare. S-a crispat atunci când a dat cu ochii de Christopher Frost, aşezat în celălalt capăt al mesei. Privirile li s-au întâlnit. Amelia părea vrăjită de acel *gadjo.* Atracţia dintre ei nu dispăruse, era evident. Şi judecând după expresia lui, Frost părea mai mult decât dornic să reînnoade relaţia.

Cam s-a străduit din răsputeri să nu-i arunce lui Christopher Frost cu un tacâm în cap. Îşi dorea atenţia ei. În întregime.

— Mă aşteptam să mă ridic flămând de la masă atunci când am luat prima mea cină formală, la Londra.

Spre satisfacţia lui, Amelia s-a întors imediat spre el, interesată.

— De ce?

— Credeam că mâncarea se serveşte în farfuriile mici, din lateral. Ceea ce însemna că nu voi primi prea multă mâncare.

Amelia a râs:

— Cred că ai răsuflat uşurat când au fost aduse farfuriile mari.

El a clătinat din cap.

— Eram prea ocupat să învăţ regulile de bază.

— Cum ar fi?

— Să te aşezi acolo unde ţi se spune, să nu discuţi la masă despre politică sau funcţiile corpului uman, să mănânci supa cu laterala lingurii şi să nu oferi niciodată mâncare din farfuria ta, nimănui.

— Ţiganii împart mâncarea cu ceilalţi?

El a privit-o atent.

— Dacă ai mânca asemenea lor, ai sta în faţa focului iar eu ţi-aş oferi cele mai bune bucăţi de carne. Şi miez de pâine. Şi miez dulce de fructe.

A întins mâna după paharul de vin, îmbujorată. A luat o înghiţitură şi i-a spus fără să-l privească:

— Merripen nu obişnuieşte să vorbească despre asemenea lucruri. Cred că am aflat mai multe de la tine decât mi-a spus el în cei doisprezece ani de când ne cunoaştem.

Merripen… Bărbatul tăcut care o însoţise la Londra. Familiaritatea dintre ei nu putea trece neobservată. Merripen era mai mult decât un servitor.

Înainte ca Rohan să continue discuţia a fost adusă supa. Servitorii au sosit în şir indian cu supiere uriaşe, aburinde, cu supă de somon cu mărar, supă de urzici cu brânză şi chimen, supă de măcrişe garnisită cu felii subţiri de fazan şi supă de ciuperci cu smântână şi coniac.

Cam a ales supa de urzici, care i-a fost servită într-un bol din porţelan. S-a întors apoi spre Amelia, ca să vorbească cu ea. Spre marea lui nemulţumire, ea fusese acaparată de bărbatul aşezat de cealaltă parte, care îi descria cu entuziasm colecţia lui de porţelanuri aduse din Asia.

Cam s-a întors spre ceilalţi meseni. Cu toţii discutau subiecte comune. A aşteptat răbdător ca soţia vicarului să-şi îndrepte atenţia spre bolul de supă din faţa ei. Când să ducă lingura la gură şi-a dat seama că era privită. Şi-a dres din nou vocea iar lingura a început să-i tremure în mână.

— Voronic, i-a spus.

A făcut ochii mari, alarmată, şi o venă de pe gât a început să i se bată vizibil.

— V-vo… a şoptit.

— Suc de voronic, rădăcină de lemn-dulce şi miere. Curăţă flegma din gât. Bunica mea era tămăduitoare. Am învăţat de la ea o mulţime de leacuri.

Cuvântul „flegmă” a făcut-o să dea ochii peste cap.

— Voronicul mai este bun pentru tuse şi muşcături de şarpe, a continuat Cam îndatoritor.

Femeia pălise vizibil. A lăsat lingura jos, lângă

farfurie. Disperată, s-a întors spre celălalt vecin de scaun.

Toate încercările lui de a face conversaţie eşuaseră, aşa că Rohan s-a sprijinit de spătar ca servitorul să-i poată lua bolul din faţă. A fost adus apoi felul doi: momiţe de viţel cu sos bechamel, potârnichi pe pat de ierburi, plăcintă de porumbel, becaţe la cuptor şi un souffle de legume care mirosea îmbătător. Oaspeţii scoteau sunete de apreciere şi aşteptau nerăbdători să li se umple farfuriile.

Amelia Hathaway nu părea să ia în seamă preparatele alese. Era atentă la discuţia din capul mesei dintre lordul Westcliff şi fratele ei Leo. Părea calmă, dar degetele i se încleştaseră pe furculiţă.

— … aveţi pământuri bune care nu au mai fost lucrate, spunea Westcliff iar Leo îl asculta fără vreo urmă de interes. O să ţi-l prezint pe cel care se ocupă de domeniul meu, să te pună la curent cu condiţiile de arendă de aici, din Hampshire. De obicei, aceste aranjamente sunt nescrise iar ambele părţi au o obligaţie de onoare…

— Mulţumesc, a spus Leo, după ce a băut dintr-o înghiţitură o jumătate de pahar de vin. Mă voi ocupa de arendaşii mei la timpul potrivit.

— Mă tem că nu ai prea mult timp la dispoziţie. Majoritatea au plecat. Oamenii care contau pe tine au fost neglijaţi mult prea mult timp.

— A venit vremea să afle că nu sunt genul de om pe care să te poţi baza, a spus Leo aruncând o privire spre Amelia. Nu-i aşa, surioară?

Cu un efort vizibil, Amelia şi-a descleştat

degetele de pe furculiţă.

— Sunt convinsă că fratele meu va fi foarte atent la nevoile arendaşilor lui. Nu vă lăsaţi induşi în eroare de felul lui glumeţ de a fi. De fapt, mi-a împărtăşit deja planurile viitoare privitoare la micşorarea arendei, la studierea metodelor moderne de a face agricultură…

— Dacă e să studiez ceva, a spus Leo tărăgănat, atunci voi studia fundul unei sticle cu vin de Porto. Arendaşii moşiei Ramsay au dus-o foarte bine atâta timp cât au fost neglijaţi. E clar că nu au nevoie de implicarea mea.

Câţiva meseni au ascultat iritaţi discursul lui Leo, alţii au zâmbit forţat. Tensiunea plutea prin aer.

Leo nu putea găsi o modalitate mai bună de a-l transforma pe Westcliff într-un duşman. Westcliff era foarte preocupat de soarta celor mai puţin norocoşi ca el şi îi dispreţuia pe nobilii înfumuraţi care nu se achitau de responsabilităţile lor.

— Drace! a şoptit Lillian printre dinţi. Privirea soţului ei era rece ca gheaţa.

Chiar în clipa în care Westcliff deschidea gura ca să-i ţină un discurs moralizator tânărului insolent s-a auzit un strigăt. Două femei au sărit de pe scaunele lor, urmate de câţiva domni. Se uitau cu toţii oripilaţi spre centrul mesei.

Toate dialogurile încetaseră. Cam le-a urmărit privirile celorlalţi şi a văzut ceva să fi fost o şopârlă? – care îşi croia drum printre farfurii şi solniţe. Fără ezitare, a întins mâna şi a prins vieţuitoarea, închizând palma în jurul ei. Şopârla se

zbătea în strânsoare.

— Am prins-o, a spus calm.

Soţia vicarului era cât pe ce să leşine. A gemut şi s-a sprijinit de spătar.

— Să nu-i faci vreun rău! a strigat îngrijorată Beatrix Hathaway. Este animal de companie!

Privirile tuturor s-au mutat de la Cam la fată.

— E animal de companie? Ce uşurare! a spus lady Westcliff, uitându-se la soţul ei, care se înnegrise la faţă. Am crezut că e vreo nouă delicatesă englezească.

Westcliff şi-a ferit faţa. Cei care îl cunoşteau bine şi-au dat seama că se străduia să nu izbucnească în râs.

— L-ai adus pe Spot aici, cu tine? şi-a întrebat Amelia sora mai mică. Ţi-am spus încă de ieri să scapi de el!

— Am încercat, i-a răspuns Beatrix, plină de remuşcări. L-am lăsat în pădure dar m-a urmărit până acasă.

— Reptilele nu urmăresc oameni, Bea.

— Spot nu este o şopârlă obişnuită. Este…

— Discutăm afară. Amelia s-a ridicat de pe scaun, obligându-i pe domni să se ridice la rândul lor. I-a cerut iertare din priviri lordului Westcliff. Vă rugăm să ne scuzaţi.

Westcliff a dat din cap, reţinut.

Un alt bărbat… Christopher Frost… se uita la Amelia cu intensitate. Cam simţea că i se urcă sângele la cap.

— Pot fi de ajutor? Vocea lui era îndatoritoare, dar nu încăpea îndoială că voia doar să iasă afară

împreună cu ea.

— Nu este nevoie, i-a răspuns calm Cam. După cum vezi, am totul în mână. Ţinând în continuare şopârla în palma închisă le-a însoţit afară pe cele două surori.

Capitolul 8

Cam a ieşit împreună cu ele, trecând de uşile mari care dădeau spre seră. Ici-colo erau răsfirate câteva scaune cu spătar şi o bancă. Coloanele albe erau îmbrăcate în plante agăţătoare. Lumina torţelor făcea umbrele să danseze vioi.

De îndată ce uşile s-au închis în urma lor, Amelia s-a apropiat de sora ei, cu braţele ridicate. La început Cam a crezut că voia să o scuture, dar Amelia a luat-o în braţe şi a strâns-o cu putere. De-abia mai putea respira din cauza hohotelor de râs.

— Bea… ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa? Nu pot să cred… văd şi acum şopârla alergând de-a lungul mesei…

— Trebuia să fac ceva, i-a explicat fata. Leo era nepoliticos – nu înţelegeam ce spune, dar i-am văzut faţa lordului Westcliff…

— Oh… Amelia se îneca de râs. Bietul Westcliff… când să sară în apărarea localnicilor împotriva tiraniei lui Leo, l-a văzut pe Spot printre farfurii…

— Unde este Spot? Beatrix s-a smuls din îmbrăţişarea surorii ei şi s-a apropiat de Cam, care a întins mâna şi i-a pus şopârla în palmă. Mulţumesc, domnule Rohan. Ai mâini foarte agile.

— Mi s-a mai spus. I-a zâmbit. Şopârla este un animal care aduce noroc. Se spune că poate induce vise profetice.

— Adevărat? Beatrix îl privea fascinată. Dacă mă gândesc bine, am visat ceva mai des în ultima perioadă.

— Sora mea nu are nevoie de încurajări în această privinţă, a spus Amelia. I-a aruncat lui Beatrix o privire plină de subînţeles. A venit vremea să-ţi iei la revedere de la Spot, draga mea.

— Da, ştiu. Beatrix a oftat şi a mai privit o dată printre degetele care ţineau şopârla. O să-i dau drumul. Cred că lui Spot o să-i placă mai mult aici decât pe domeniul Ramsay.

— Cui nu i-ar plăcea? Du-te şi găseşte-i un loc frumos, Bea. Te aştept aici.

În timp ce sora ei se îndepărta, Amelia s-a întors să privească din nou casa cu ziduri groase, cu vedere la râu.

— Ce faci? a întrebat-o Cam apropiindu-se.

— Mă uit bine la Stony Cross Manor, pentru că este ultima oară când o văd.

El a râs.

— Nu cred. Soţii Westcliff au continuat să-i invite pe alţii care s-au comportat şi mai rău.

— Ce poate fi mai rău decât să dai drumul unei şopârle pe masă? Dumnezeule, înseamnă că sunt în stare să accepte orice doar ca să aibă companie.

— Sunt foarte toleranţi cu tot ce este excentric. A făcut o pauză şi a adăugat: un singur lucru nu suportă. Cruzimea.

Aluzia la fratele ei a tulburat-o. Veselia s-a

transformat brusc în tristeţe.

— Leo nu era aşa, înainte. Şi-a încrucişat mâinile la piept, ca şi cum ar fi încercat să se protejeze. De anul trecut, însă, e tot mai greu de suportat. Nu mai e el.

— Pentru că a moştenit titlul?

— Nu, nu are legătură cu asta. Este din cauză că… Şi-a ferit privirea şi a înghiţit în sec. Cam o auzea bătând cu nervozitate din picior, la adăpostul rochiei. Leo a pierdut pe cineva, a spus ea într-un sfârşit. Mulţi dintre apropiaţii noştri au avut de suferit din cauza scarlatinei, inclusiv o fată pe care… ei bine, era logodit cu ea. O chema Laura. Era cea mai bună prietenă a mea şi a lui Win. O fată frumoasă. Îi plăcea să deseneze, să picteze acuarele. Avea un râs molipsitor.

Amelia a tăcut câteva clipe, cufundată în amintiri.

— Laura s-a îmbolnăvit prima, a spus ea. Leo nu a părăsit-o nicio clipă. Nimeni nu se aştepta să moară… s-a întâmplat atât de rapid! După trei zile avea febră foarte mare şi era atât de slăbită încât abia dacă i se mai simţea pulsul. Într-un final şi-a pierdut cunoştinţa. A murit câteva ore mai târziu, în braţele lui Leo. El a venit acasă şi s-a prăbuşit. Atunci ne-am dat seama că s-a îmbolnăvit şi el. După care a urmat Win.

— Voi celelalte nu?

Amelia a clătinat din cap.

— Le trimisesem deja de acasă pe Beatrix şi pe Poppy. Nici eu şi nici Merripen nu ne-am îmbolnăvit. El m-a ajutat să-i îngrijesc. Fără el ar fi

murit amândoi. Merripen a făcut un sirop dintr-o plantă otrăvitoare…

— Mătrăgună, a spus Cam. Nu e deloc uşor de găsit.

— Da. L-a privit curioasă. De unde ştii? De la bunica ta, presupun.

El a încuviinţat.

— Şmecheria este să-i dai exact cât să omori răul din sânge dar nu într-atât încât să omori pacientul.

— Ei bine, şi-au revenit amândoi, slavă Domnului. Win este însă foarte fragilă, după cum ai văzut. Iar Leo… acum nu-i mai pasă de nimeni şi de nimic. Nici măcar de el însuşi. Bătea din nou din picior, cu nervozitate. Nu ştiu cum să-l ajut. Ştiu şi eu cât suferi atunci când pierzi pe cineva dar… A clătinat din cap, neajutorată.

— Te referi la domnul Frost, a spus el.

Amelia l-a privit scurt şi a roşit.

— De unde ştii? A spus el ceva? Ai auzit vreo bârfă sau…

— Nu, nimic din toate astea. Dar te-am văzut vorbindu-i ceva mai devreme.

Amelia şi-a pus palmele pe obrajii roşii ca focul.

— Oh, Doamne. Sunt chiar aşa de uşor de citit?

— Poate că sunt un *PhuriDae,* i-a spus el, zâmbind. Un ţigan mistic. L-ai iubit?

— Nu e treaba ta, l-a repezit ea.

A privit-o cu mai multă atenţie.

— De ce te-a părăsit?

— De unde ştii… A tăcut, înţelegând ce anume

făcea el. Îi arunca întrebări provocatoare şi afla adevărul din reacţiile ei. Bine, îţi spun. M-a părăsit pentru o altă femeie. O femeie mai tânără şi mai drăguţă care era, ce coincidenţă, chiar fiica patronului lui. Ar fi fost o căsătorie foarte profitabilă pentru el.

— Te înşeli.

Amelia l-a privit uimită.

— Te asigur că ar fi avut o mulţime de avantaje…

— Nu avea cum să fie mai drăguţă ca tine.

A făcut ochii mari la auzul complimentului.

— Oh, a şoptit ea.

Cam s-a apropiat şi şi-a lipit piciorul de al ei. Bătaia a încetat.

— E un obicei prost, ştiu. Dar nu mă pot dezvăţa.

— Aşa fac păsările colibri primăvara. Se atârnă cu un picior de marginea cuibului iar cu piciorul celălalt nivelează fundul cuibului.

Ea se uita de jur-împrejur, de parcă nu se putea hotărî încotro să privească.

— Domnişoară Hathaway, i-a spus blând Cam, simţindu-i nervozitatea. Ar fi vrut să o ia în braţe, să o calmeze. Prezenţa mea te nelinişteşte?

Ea s-a forţat să-l privească.

— Nu, a spus ea imediat. Nu, bineînţeles… adică da. Da.

Onestitatea răspunsului i-a luat prin surprindere pe amândoi. Întunericul nopţii se adâncea. Una dintre torţe se stinsese iar discuţia lor se întrerupea tot mai des.

— Ştii că nu ţi-aş face niciun rău, i-a spus Cam încet.

— Ştiu. Nu este vorba de asta.

— E din cauză că te-am sărutat, nu-i aşa?

— Dar… ai spus că nu-ţi mai aminteşti.

— Îmi amintesc.

— De ce ai făcut-o? l-a întrebat şoptit.

— Din impuls. Pentru că am avut ocazia. Doar nu te aşteptai la altceva din partea unui ţigan. Noi luăm tot ce ne dorim. Dacă un rom doreşte o femeie o fură, doar pentru el. Chiar dacă era întuneric şi-a dat seama că ea roşise din nou.

— Ai spus că nu mi-ai face rău niciodată.

— Dacă te-aş lua cu mine… Gândul că ar fi putut să o strângă în braţe i-a înfierbântat sângele. Dorinţe primitive îl asaltau, raţiunea îl părăsea. În viaţa mea nu ţi-aş face nici cel mai mic rău.

— N-ai face-o, sunt convinsă. Încerca să păstreze un ton neutru. Ştim prea bine amândoi că eşti mult prea civilizat.

— Aşa să fie? Crede-mă, e un subiect care merită discutat.

— Încerci să mă tulburi, domnule Rohan? l-a întrebat ea nesigură.

— Nu. Ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească spusele, a repetat: nu.

Ce naiba făcea, s-a întrebat. Nu înţelegea cum de femeia aceea îl captivase într-atât cu inteligenţa ei ascuţită şi cu inocenţa ei. Nu-şi mai dorea decât să dea la o parte straturile de dantelă şi mătase şi să-i desprindă acele din păr.

Amelia a inspirat adânc.

— Domnule Rohan, cred că ai vrut să spui că atunci când un ţigan răpeşte o femeie din patul ei, aşa cum o cere tradiţia, o face doar pentru a se căsători cu ea. Iar aşa-zisa răpire este aranjată dinainte şi încurajată de viitoarea mireasă.

Cam i-a aruncat un zâmbet fermecător, încercând să alunge tensiunea.

— E adevărat că subtilitatea lipseşte, însă grăbeşte considerabil lucrurile, nu crezi? Nu trebuie să ceri acordul tatălui, nu ai nevoie de strigări sau de logodne lungi. Ţiganii sunt foarte eficienţi în a face curte unei femei.

Discuţia le-a fost întreruptă de apariţia lui Beatrix.

— Spot a fost eliberat. Părea foarte fericit să locuiască la Stony Cross.

Amelia a răsuflat uşurată. S-a apropiat de ea, i-a scuturat mâneca de câteva fărâme de pământ şi i-a strâns panglica din păr.

— Îi doresc succes. Eşti gata? Ne întoarcem la masă?

— Nu.

— Totul va fi bine. Nu uita să pari smerită, în timp ce eu voi fi foarte autoritară. Sunt convinsă că ne vor lăsa să rămânem până la desert.

— Nu vreau să mă întorc, a mormăit Beatrix. E groaznic de plictisitor, mâncarea e prea pretenţioasă pentru gustul meu şi mai sunt şi aşezată lângă vicar, care îmi vorbeşte doar despre scrierile lui religioase. Nu ţi se pare deplasat să te citezi pe tine însuţi?

— E un semn clar de lipsă de modestie, a fost

de acord Amelia cu un zâmbet, mângâindu-şi sora pe părul negru. Biata de tine! Nu trebuie să te întorci dacă nu vrei asta. Sunt sigură că unul dintre servitori îţi poate recomanda un loc plăcut unde să stai până la terminarea cinei. În bibliotecă, poate.

— Oh, mulţumesc! Bea a oftat uşurată. Dar cine va crea o altă diversiune dacă Leo continuă să fie nesuferit?

— Eu, a asigurat-o Cam. Pot fi şocant în orice moment.

— Asta nu mă surprinde deloc, a spus Amelia. Sunt convinsă chiar că ţi-ar face plăcere.

Capitolul 9

Ceilalţi invitaţi au răsuflat uşuraţi când au auzit că Beatrix alesese să petreacă restul serii în singurătate. Fără îndoială că se temeau de alte întreruperi iscate de animale care ar fi putut încăpea într-un buzunar. Amelia i-a asigurat însă că nu aveau să apară şi alţi musafiri neaşteptaţi la masă.

Doar lady Westcliff a părut cu adevărat întristată din cauza absenței lui Beatrix. Înainte de a fi servit cel de al cincilea fel de mâncare, ea s-a scuzat, reapărând după un sfert de oră. Amelia a aflat mai târziu că lady Westcliff ceruse ca lui Beatrix să îi fie dusă o tavă cu mâncare în bibliotecă şi o vizitase acolo.

— Lady Westcliff mi-a povestit câteva întâmplări de când era copil, le-a povestit Beatrix a doua zi. Mi-a spus că a aduce o şopârlă la masă nu

înseamnă nimic în comparaţie cu năzbâtiile pe care le făcea împreună cu sora ei mai mică. Erau de-a dreptul diabolice. Nu e minunat?

— Ba da, a spus Amelia, gândindu-se cât de mult o plăcuse pe americanca relaxată şi amuzantă. Cu Westcliff, însă, lucrurile stăteau altfel. Prezenţa lui intimida. Iar după discuţia pe care o avusese cu Leo ar fi fost de mirare să mai privească cu îngăduinţă familia Hathaway.

Din fericire, Leo reuşise să evite orice altă discuţie în contradictoriu, fiind preocupat să flirteze cu o femeie atrăgătoare aşezată lângă el. Femeile fuseseră mereu atrase de Leo, care era frumos, înalt şi inteligent, iar acum era mai curtat ca niciodată.

*

— Cred că e ceva ciudat cu gusturile femeilor, i-a spus Win Ameliei, pe când stăteau în bucătărie. Leo nu avea atâtea admiratoare atunci când era atent şi politicos. Cu cât este mai odios, cu atât îl plac ele mai mult.

— N-au decât, a răspuns Amelia, morocănoasă. Nu înţeleg ce poţi găsi atrăgător la un bărbat care arată mereu ca şi cum abia s-a dat jos din pat sau se pregăteşte să se urce înapoi.

Îşi acoperise părul cu un batic pe care şi-l legase ca un turban. Se pregăteau de o nouă zi de curăţenie, iar praful din casă părea să se încăpăţâneze să li se lipească de piele şi de păr. Din nefericire servitorii pe care ar fi vrut să-i

angajeze întârziau să apară, asta dacă aveau să mai vină vreodată. Leo era încă în pat, după o beţie crâncenă, şi avea să se trezească după prânz, cel mai probabil. Amelia era foarte supărată pe el. Aceasta era casa lui, era domeniul lui putea măcar să o ajute. Sau să angajeze servitori.

— Ochii i s-au schimbat, a murmurat Win. Nu numai expresia, ci şi culoarea. Ai observat?

Amelia s-a crispat. A durat un timp până să-i răspundă.

— Am crezut că e doar în imaginaţia mea.

— Nu. Au fost mereu de un albastru închis, ca ai tăi. Iar acum sunt gri. Ca apele unui lac, iarna.

— Sunt sigură că unora li se schimbă culoarea ochilor atunci când se maturizează.

— Ştii că este din cauza Laurei.

Amelia a fost cuprinsă de tristeţe. Se gândea la prietena pe care o pierduse şi la fratele pe care se părea că-l pierduse tot atunci. Dar nu putea să rămână cufundată în amintiri. Avea prea multe de făcut.

— Nu cred că e posibil. N-am mai auzit până acum de… S-a întrerupt văzând că Win îşi acoperea şi ea părul, asemenea ei. Ce faci?

— Te ajut şi eu, a spus Win. Tonul îi era neutru dar în ochi i se citea încăpăţânarea. Mă simt mai bine şi…

— În niciun caz! Vei munci până la epuizare şi vei avea nevoie de câteva zile ca să-ţi revii. Găseşte-ţi un loc unde să stai şi lasă-ne pe noi…

— M-am săturat să tot stau degeaba şi să-i privesc pe ceilalţi cum muncesc. Sunt în stare să-

mi stabilesc propriile limite, Amelia. Lasă-mă să fac ce vreau.

— Nu. Amelia a văzut-o luând o mătură dintr-un colţ. Las-o acolo şi nu te mai prosti! Nu ne ajuţi deloc dacă-ţi risipeşti puterile astfel.

— Pot să fac asta. Win a apucat hotărâtă mânerul măturii, cu ambele mâini, ca şi cum ar fi simţit că Amelia voia să i-o ia. Nu mă voi obosi prea tare.

— Lasă mătura jos.

— Lasă-mă în pace! a strigat Win. Du-te şi şterge praful pe undeva!

— Dacă nu… Atenţia Ameliei a fost distrasă de privirile lui Win care se îndreptaseră spre pragul bucătăriei.

Merripen stătea în cadrul uşii. Deşi era încă devreme, era plin de praf şi transpirat. Cămaşa i se lipise de pieptul puternic, bine conturat. Expresia de pe chipul lui era cea pe care o cunoşteau deja: cea a unui om care mai degrabă ar muta un munte din loc cu ajutorul unei linguri decât să se răzgândească în vreo privinţă. S-a apropiat de Win şi a întins mâna spre ea, fără să scoată vreun cuvânt.

Niciunul nu a făcut nicio mişcare, preţ de câteva clipe. Încăpăţânarea amândurora părea să-i unească.

Win a ridicat apoi din umeri.

— N-am nimic de făcut. M-am săturat să stau degeaba, să citesc sau să mă uit pe geam. Vreau să mă fac utilă. Vreau… Vocea i s-a stins când a văzut expresia lui Merripen. Bine, ia-o! I-a întins

mătura iar el a prins-o cu un gest reflex. O să găsesc un colţ în care să mă aşez şi să aştept să înnebunesc, uşor-uşor…

— Vino cu mine, i-a spus Merripen calm. A lăsat mătura deoparte şi a ieşit.

Win a privit-o mirată pe Amelia.

— Ce face?

— N-am idee.

Cele două surori l-au urmat în hol, apoi în camera de zi. În mijloc era aşezată o masă plină cu ceşti, farfurii şi boluri, înfăşurate în bucăţi de pânză gri. Erau cel puţin trei servicii diferite, amestecat.

— Trebuie sortate, a spus Merripen făcând semn spre masă. Multe dintre ele sunt ciobite. Trebuie date deoparte.

Era activitatea perfectă pentru Win. Avea să o ţină ocupată fără să o obosească prea tare. Recunoscătoare, Amelia şi-a privit sora ridicând o ceaşcă şi întorcând-o cu gura în jos. Un păianjen mort a căzut pe podea.

— Câtă mizerie, a spus Win. Va trebui să le şi spăl.

— Dacă vrei să te ajute şi Poppy… a început Amelia.

— Să nu îndrăzneşti să trimiţi după ea. E treaba mea şi n-o împart cu nimeni. S-a aşezat pe un scaun şi a început să despacheteze.

Merripen o privea pe Win, părând tentat să-i atingă şuviţa de păr blond care îi scăpase de sub turban. Faţa îi era împietrită. Era cea a unui bărbat care ştia că nu va avea niciodată ceea ce-şi dorea cel mai mult. Cu un deget a împins o farfurie

aşezată chiar pe marginea mesei apoi a ieşit.

Amelia l-a urmat pe Merripen înapoi în bucătărie.

— Îţi mulţumesc, i-a spus atunci când a ştiut că sora ei nu o mai putea auzi. Îmi fac griji pentru ea, vreau să nu se obosească, dar nu m-am gândit că ar putea înnebuni de plictiseală.

Merripen a ridicat o cutie grea, în care fuseseră adunate tot felul de obiecte. Şi-a pus-o pe un umăr şi a zâmbit.

— Se însănătoşeşte cu fiecare zi.

S-a îndreptat spre uşă şi a ieşit.

Nu era opinia unui doctor, dar Amelia era sigură că avea dreptate. S-a uitat în jur, prin bucătărie, şi a fost cuprinsă de un val de fericire. Decizia de a veni aici fusese una bună. Un loc nou îţi oferă noi posibilităţi. Poate că ghinionul îi părăsea în sfârşit. Înarmată cu o mătură, un făraş şi o mână de cârpe, Amelia a urcat la etaj, spre una din camerele care nu fusese explorată încă. S-a lăsat cu toată greutatea pe uşă ca să o poată deschide. Aceasta a cedat cu un şir de scârţâieli. Părea să fie o cameră privată de primire, plină de rafturi pentru cărţi.

Pe unul dintre rafturi erau două volume. Le-a privit mai îndeaproape. Erau pline de praf, copertele din piele crăpaseră. Amelia a citit primul titlu: *Pescuitul cu undiţa. Un expozeu despre arta pescuitului la babuşcă şi ştiucă.* Nu era de mirare că fostul proprietar o abandonase, şi-a spus. Cel de-al doilea titlu suna mai promiţător: *Aventurile amoroase de la Curtea Angliei în timpul domniei lui*

Charles al doilea. Conţinea fără îndoială câteva dezvăluiri triviale de care putea să se amuze împreună cu Win.

A pus cărţile la loc şi s-a dus să deschidă ferestrele. Draperiile din catifea îşi pierduseră culoarea originală şi erau acum gri şi roase de molii.

Când a încercat să tragă draperia, galeria din alamă s-a desprins din tavan şi a căzut cu zgomot pe podea. A fost învăluită de un nor de praf. A început să strănute. De undeva de jos s-a auzit o voce. Era probabil Merripen.

— Sunt bine! a strigat ea. Şi-a şters faţa cu o cârpă curată şi a încercat să deschidă fereastra. Ivărul se înţepenise. S-a împins cu putere în ramă, încercând să-l desfacă. A mai împins o dată, folosindu-se de toată greutatea. Fereastra a cedat cu o uşurinţă surprinzătoare, dezechilibrând-o. S-a aplecat în afară, încercând să apuce un ochi de geam care se desprinsese şi era cât pe ce să cadă în grădină. A urmat o secundă de panică, după care a auzit un zgomot înăbuşit în spatele ei.

S-a trezit smulsă cu putere înapoi. S-a clătinat şi s-a lipit de ceva solid, dar suplu. A căzut pe podea, neajutorată, iar membrele ei s-au încolăcit cu ale altcuiva. A văzut un chip întunecat deasupra ei şi a murmurat, confuză:

— Merri…

Nu erau însă ochii negri ai lui Merripen ci alţii, strălucitori, de culoarea ambrei. Un val de plăcere a cuprins-o.

— Cred că ar trebui să discutăm despre o

recompensă, dacă voi continua să te tot salvez, a spus Cam.

A întins mâna să-i dea deoparte baticul, care se desfăcuse deja. Amelia nu se mai putea gândi la altceva în afară de faptul că trebuia să arate îngrozitor, cu părul în neorânduială şi rochia plină de praf. Cum de nu rata nicio ocazie să o prindă în dezavantaj?

A murmurat o scuză şi s-a chinuit să se tragă de sub el, dar greutatea fustelor şi strânsoarea corsetului o împiedicau.

— Nu… Aşteaptă… Rohan a inspirat adânc şi s-au rostogolit amândoi într-o parte.

— Cine ţi-a dat drumul înăuntru? a reuşit să-l întrebe Amelia.

Rohan i-a aruncat o privire inocentă.

— Nimeni. Uşa era descuiată iar în hol nu era nimeni. Şi-a descâlcit picioarele dintre fustele ei şi a ajutat-o să se ridice în şezut. Ai adus pe cineva să verifice casa? a întrebat-o. E gata să se năruiască. Nu m-aş risca să vin pe-aici înainte de a mă ruga la Butyakengo.

— La cine?

— E un spirit protector, i-a zâmbit. Acum, că tot sunt aici, o să risc. Dă-mi voie să te ajut să te ridici.

A ridicat-o şi nu i-a dat drumul până ce nu a fost sigur că era în stare să-şi menţină echilibrul. Simţindu-i atingerea, Amelia s-a înfiorat.

— De ce ai venit?

Rohan a ridicat din umeri.

— E o vizită de curtoazie. Nu prea ai ce face la

Stony Cross. Azi a început sezonul de vânătoare la vulpi.

— Tu nu participi?

A clătinat din cap.

— Vânez doar ca să mă hrănesc, nu privesc vânătoarea ca pe un sport. Şi am tendinţa să mă identific cu vulpea. Am fost şi eu în aceeaşi postură, de câteva ori.

Se referea probabil la vânătoarea de ţigani, şi-a spus Amelia, îngrijorată dar şi curioasă în acelaşi timp. Ar fi vrut să-i mai pună întrebări, dar acea discuţie nu mai putea continua.

— Domnule Rohan, i-a spus ea cu stângăcie, aş vrea să pot fi o gazdă desăvârşită, să te conduc în salon şi să-ţi ofer ceva răcoritor. Dar nu avem răcoritoare şi nici măcar un salon. Te rog să nu mă consideri nepoliticoasă, dar nu e un moment potrivit pentru vizite.

— Pot să te ajut. S-a sprijinit cu un umăr de perete şi i-a zâmbit. Sunt destul de priceput.

— Nu, mulţumesc. Sunt sigură că Butayenko nu ar fi de acord.

— Butyakengo.

Dornică să-şi demonstreze competenţa, Amelia s-a îndreptat spre cealaltă fereastră şi a început să tragă draperiile.

— Îţi mulţumesc, domnule Rohan, dar mă descurc şi singură, după cum vezi.

— Cred că mai rămân. Te-am împiedicat să cazi de la cealaltă fereastră şi n-aş vrea să cazi de la aceasta.

— În niciun caz. Am totul sub… A tras mai tare

iar galeria a căzut, ca şi cea dinainte. Numai că de data aceasta draperia ascundea altceva…

Amelia a îngheţat, oripilată. Sub faldurile draperiei se adăposteau albine. Sute, mii de albine, care roiau şi bâzâiau nervoase. Altele au ieşit dintr-o crăpătură a zidului care ascundea un stup imens şi au început să-i dea ocol Ameliei, asemenea unor limbi de foc.

— Oh, Doamne!

— Nu te mişca. Vocea lui Rohan era surprinzător de calmă. Nu da din mâini.

Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea frică primară, care îi cuprinsese fiecare por. Părea că nu-şi mai poate controla nicio parte a corpului. Prin aer roiau albine, tot mai multe albine.

Nu era un mod prea plăcut de a muri. A închis ochii şi s-a forţat să rămână nemişcată, deşi fiecare muşchi i se încordase, dornic de acţiune. Insectele se apropiau tot mai mult, îi atingeau mânecile, mâinile, umerii.

— Le e mai teamă de tine decât îţi este ţie de ele, l-a auzit pe Rohan spunând.

Amelia nu era prea convinsă.

— Nu par sp-speriate. Nu-şi mai recunoştea propria voce. Par mai degrabă f-furioase.

— Aşa par, într-adevăr, a fost şi el de acord. Se apropia încet de ea. Poate din cauza rochiei. Am înţeles că nu le plac culorile închise. Sau din cauză că le-ai distrus stupul.

— Dacă îndrăzneşti să te amuzi… S-a oprit şi şi-a acoperit faţa cu mâinile, tremurând.

Vocea lui a răzbătut prin bâzâitul care o

învăluia.

— Nu te mişca. Totul va fi bine. Sunt aici, lângă tine.

— Ia-mă de aici, i-a şoptit ea disperată. Inima îi bătea cu putere, tremura necontrolat iar mintea i se golise de orice gând coerent. A simţit cum el îi alunga câteva insecte din păr. A cuprins-o în braţe, lipindu-i obrazul de umărul lui.

— Asta fac, iubito. Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu.

Ea l-a ascultat orbeşte. A ridicat-o cu uşurinţă, ca pe un copil.

— Gata, i-a murmurat. Picioarele i s-au desprins de pe podea, de parcă plutea şi se dădea în leagăn, în acelaşi timp. Nimic nu părea real: nici albinele care îi dădeau ocol, nici pieptul lui puternic, nici braţele care o protejau, ţinând-o strâns. În clipa aceea s-a gândit că ar fi putut să moară dacă el nu ar fi fost acolo. A gemut speriată şi şi-a îngropat faţa în umărul lui.

Îi simţea răsuflarea caldă, egală, în scobitura gâtului.

— Sunt oameni care cred că albinele sunt insecte sacre. Un simbol al reîncarnării.

— Nu cred în reîncarnare, a murmurat ea.

I-a ghicit zâmbetul în glas.

— Ce surpriză! Oricum, poţi considera că prezenţa lor în casă este un semn că vor urma doar zile bune.

— Ce înseamnă atunci când sunt mii de albine într-o casă? Vocea îi era înăbuşită de haina lui din lână.

A ridicat-o mai sus şi i-a atins cu buzele lobul urechii.

— Că vei avea suficient de multă miere la ora ceaiului, probabil. Ieşim acum pe uşă. Te las imediat jos.

Amelia nu-şi dezlipise faţa de el.

— Vin după noi?

— Nu. Vor rămâne lângă stup. Vor doar să-şi protejeze regina.

— N-au de ce să se teamă, în ceea ce mă priveşte.

A izbucnit în râs. A lăsat-o jos, cu grijă, continuând să o susţină cu o mână. Cu cealaltă a închis uşa în urma lor.

— Gata. Am ieşit. Eşti în siguranţă. Şi-a trecut mâna prin părul ei. Poţi să deschizi ochii.

Degetele ei rămăseseră încleştate pe haina lui. Amelia a stat nemişcată şi a aşteptat sentimentul de uşurare care întârzia să apară. Inima continua să-i bată repede. Pieptul o durea din cauză că se străduia să respire normal. A deschis ochii dar nu a văzut decât roiuri de steluţe.

— Uşor, Amelia. Eşti în siguranţă. O mângâia pe spate. Liniştеşte-te, draga mea.

Nu reuşea. Plămânii stăteau să explodeze. Indiferent cât încerca, nu avea suficient aer. Bâzâitul îi răsuna încă în urechi. Vocea lui părea să vină de departe. A simţit cum braţele lui au cuprins-o înainte să se cufunde într-o mare gri…

După un timp care putea fi un minut dar şi o oră a simţit primele senzaţii plăcute. O apăsare uşoară pe frunte. O atingere delicată pe pleoape,

pe obraji. Două braţe puternice care o susţineau şi un miros proaspăt, uşor sărat care i-a umplut nările. A deschis ochii.

— Aşa… l-a auzit şoptind.

Chipul lui Rohan era chiar deasupra ei. Erau pe hol, pe podea, iar el îi ţinea capul în poală. Ca şi cum situaţia nu ar fi fost suficient de umilitoare şi aşa, a văzut că rochia îi era desfăcută, la fel şi corsetul. Sânii îi erau acoperiţi doar de cămaşa mototolită.

— Rochia mea…

— Nu puteai respira. M-am gândit să-ţi slăbesc corsetul.

— N-am mai leşinat niciodată, a spus ea încă ameţită, încercând să se ridice…

— Te-ai speriat foarte tare. I-a pus palma pe piept, forţând-o să rămână culcată. Mai odihneşte-te un minut. A privit-o şi a adăugat: putem concluziona că nu-ţi prea plac albinele.

— Le urăsc de când aveam şapte ani.

— De ce?

— Mă jucam afară, cu Win şi Leo. M-am împiedicat de o tufă de trandafiri. O albină s-a repezit şi m-a înţepat chiar aici. I-a arătat un loc pe obrazul drept, chiar sub ochi. Faţa mi s-a umflat şi nu am mai putut să deschid ochiul aproape două săptămâni.

El îi mângâia obrazul cu vârful degetelor, de parcă ar fi vrut să-i aline rana de demult.

— Fratele şi sora mea mi-au zis Ciclopul. L-a văzut străduindu-se să nu izbucnească în râs. Încă mai îmi spun aşa, ori de câte ori o albină vine prea

aproape.

El o privea cu simpatie.

— Tuturor le e frică de câte ceva.

— Ţie de ce ţi-e frică?

— De pereţi şi tavane.

S-a uitat uimită la el.

— Adică… ai prefera să trăieşti în aer liber, asemenea animalelor sălbatice?

— Da. Ai dormit vreodată sub cerul liber?

— Pe pământ?

— Pe o saltea de paie, lângă foc.

Amelia încerca să-şi imagineze cum ar fi fost să se întindă pe pământ, fără să se poată apăra de creaturi care se târau, se furişau sau zburau.

— Nu cred că aş reuşi să adorm.

Cam se juca cu părul ei.

— Ba da. Vocea îi era tandră. Te-aş ajuta eu.

Nu înţelegea ce voia el să-i spună. Ştia doar că o treceau fiori ori de câte ori degetele lui o atingeau. Cu gesturi neîndemânatice, a încercat să-şi strângă corsetul.

— Dă-mi voie. Nu ţi-ai revenit pe deplin. A început să-i prindă şireturile, cu gesturi sigure. Fără îndoială că dessous-urile femeilor nu îi erau necunoscute.

L-a întrebat, agitată:

— M-a înţepat vreuna?

— Nu. Am cercetat temeinic.

Amelia şi-a înăbuşit un geamăt. Ar fi vrut să-i dea mâinile deoparte, numai că se descurca mai bine decât ar fi făcut-o ea. A închis ochii, încercând să uite că era în poala unui bărbat care îi strângea

corsetul.

— Ai nevoie de ajutorul unui prisăcar ca să scapi de stup, i-a spus Rohan.

— Va reuşi să le omoare pe toate? l-a întrebat Amelia, gândindu-se la enorma colonie din crăpătura zidului.

— S-ar putea să nu fie nevoit să o facă. Le va ameţi cu fum şi va lua regina într-un stup portabil. Celelalte o vor urma. Dacă nu va reuşi aşa atunci le va omorî cu apă şi săpun. Cea mai mare problemă este însă să scapi de ceară şi de miere. Dacă nu scoţi totul din perete acestea vor fermenta şi vor atrage tot felul de paraziţi.

A făcut ochii mari, îngrijorată.

— Va trebui să dărâmăm peretele?

Înainte ca Rohan să apuce să-i răspundă s-a auzit o altă voce:

— Ce se întâmplă aici?

Era Leo, care abia se dăduse jos din pat şi îşi trăsese hainele pe el. Ieşise desculţ din camera lui.

— De ce eşti pe jos şi de ce ai rochia desfăcută?

Amelia s-a gândit puţin.

— M-am gândit să am un rendez-vous spontan, pe hol, cu un bărbat pe care abia dacă îl cunosc.

— Încearcă să faci mai puţin zgomot data viitoare. Lumea vrea să doarmă.

Amelia îl privea nedumerită.

— Pentru Dumnezeu, Leo! Nu ţi-e teamă că aş putea fi compromisă?

— Eşti?

— Eu… A roşit când s-a uitat în ochii lui Rohan.

Nu cred.

— Dacă nu eşti sigură înseamnă că nu ai fost. S-a apropiat de Amelia şi a privit-o cu atenţie. Tonul i s-a îmblânzit. Ce s-a întâmplat, surioară?

A arătat cu degetul spre uşa închisă.

— Acolo sunt albine, Leo.

— Albine. Dumnezeule, i-a zâmbit ironic, dar cu afecţiune. Nu te speria, Ciclopule.

Amelia s-a strâmbat şi s-a ridicat din poala lui Rohan. Acesta a sprijinit-o imediat, trecându-şi braţul pe după umerii ei.

— Du-te să te convingi.

Leo a deschis uşa şi a intrat.

După două secunde a ieşit în trombă, trântind uşa şi sprijinindu-se cu spatele de ea.

— Iisuse! Trebuie să fie mii!

— Cam două sute de mii, cred, a spus Rohan. I-a încheiat şi ultimul nasture şi a ajutat-o să se ridice în picioare. Uşor, i-a murmurat. S-ar putea să mai fi uşor ameţită.

L-a lăsat să o sprijine până când şi-a recăpătat echilibrul.

— Gata. Îţi mulţumesc. Mâna îi rămăsese încă într-a lui. Rohan avea degete lungi şi subţiri, iar inelul strălucea pe pielea de culoarea mierii.

Amelia şi-a retras mâna şi i-a spus fratelui ei:

— Domnul Rohan mi-a salvat de două ori viaţa astăzi. Prima oară când era să cad pe fereastră şi apoi când am dat de albine.

— Casa asta ar trebui dărâmată şi folosită ca lemn de foc, a mormăit Leo.

— Ar trebui să chemaţi pe cineva care să facă

o verificare a structurii, a spus Rohan. Casa este într-o stare destul de proastă. Câteva coşuri s-au înclinat, tavanul holului de la intrare stă să cadă. Câteva grinzi sunt şi ele desprinse.

— Ştiu şi eu care sunt problemele, a spus Leo, iritat. Avea suficiente cunoştinţe de arhitectură ca să-şi dea seama în ce stare era casa.

— Este posibil ca familia ta să nu fie în siguranţă aici.

— Asta mă priveşte pe mine, nu crezi?

Simţind animozitatea dintre cei doi, Amelia a încercat să fie diplomată:

— Leo este convins că nu suntem într-un pericol imediat, domnule Rohan.

— Eu n-aş sta atât de liniştit, i-a răspuns Rohan. Mai ales dacă aş avea în grijă patru surori.

— Vrei să mi le iei de pe cap? l-a întrebat Leo. Ţi le dau pe toate. Rohan a tăcut. Nu? Atunci te rog să te abţii de la a-mi da sfaturi atunci când nu ţi le cer.

Amelia a privit cu îngrijorare chipul palid al fratelui ei. Devenise un străin. Era un bărbat pe care disperarea şi furia îl rodeau pe dinăuntru până când avea să se prăbuşească, asemenea acelei case.

Netulburat, Rohan s-a întors spre Amelia:

— În loc de sfaturi, dă-mi voie să-ţi dau o informaţie. Peste două zile se ţine în sat aşa-numitul târg al pământufului.

— Ce?

— Un târg la care vin cei care au nevoie de o slujbă. Fiecare are câte un obiect asupra lui care îi

simbolizează meseria. Servitoarele au câte un pămătuf de şters praful, meşterii de acoperişuri au un snop de stuf şi tot aşa. Dă-le câte un şiling celor pe care vrei să-i angajezi. Va ţine loc de contract pe un an.

Amelia s-a uitat spre fratele ei.

— Avem nevoie de servitori, Leo.

— N-ai decât să angajezi pe cine vrei. Nu-mi pasă.

Amelia a dat din cap şi şi-a încrucişat mâinile la piept. Era frig, şi-a spus, chiar şi pentru o zi de toamnă. Cei doi bărbaţi rămăseseră tăcuţi. Leo era tot mai palid şi privea fix într-un punct. Instinctiv, Amelia s-a dat câţiva paşi în spate, îndepărtându-se de fratele ei, până când a simţit că se loveşte de pieptul lui Rohan. El a prins-o de cot. Tremurând, ea s-a lipit de trupul cald şi puternic.

Leo nu s-a clintit. Continua să aştepte ceva, cu privirea ţintă.

— Leo? a şoptit Amelia.

Sunetul vocii ei a părut să-l readucă cu picioarele pe pământ. A clipit şi a privit-o cu ochi tulburi.

— Condu-l pe Rohan, i-a spus scurt. Te-ai compromis suficient pentru o singură zi. S-a îndepărtat rapid. A ajuns în pragul camerei şi a trântit uşa în urma lui.

Uimită de purtarea fratelui ei, Amelia s-a întors cu faţa spre Rohan care se mai uita încă după Leo.

A privit-o, păstrând o expresie neutră:

— Regret, dar trebuie să te părăsesc. Tonul îi era ironic. Ai nevoie de cineva care să se ţină după

tine şi să te păzească. Pe de altă parte, însă, ai nevoie de cineva care să caute un prisăcar.

Amelia şi-a dat seama că el nu voia să discute despre Leo.

— Vrei să faci asta? Ar fi o mare favoare.

— Bineînţeles. Deşi… Ochii i-au strălucit. După cum ţi-am mai spus, nu pot face favoruri fără să primesc ceva în schimb. Un bărbat are nevoie de încurajare, de câte un imbold.

— Dacă e vorba de bani, pot să…

— Dumnezeule, nu! Rohan râdea. Nu vreau bani. A întins mâna, i-a mângâiat părul şi mai apoi obrazul. Atingerea lui era uşoară, erotică. La revedere, domnişoară Hathaway. Nu e nevoie să mă conduci. I-a zâmbit şi a sfătuit-o: nu te apropia de ferestre.

În timp ce cobora scara s-a întâlnit cu Merripen. Acesta s-a înnegurat când l-a văzut.

— Ce cauţi aici?

— Dau o mână de ajutor la stârpirea paraziţilor.

— Ar fi bine să începi prin a pleca imediat, a mârâit Merripen.

Rohan a zâmbit nepăsător şi şi-a continuat drumul.

După ce le-a povestit şi celorlalţi despre pericolele din salonul de la etaj, botezat pe loc „camera albinelor”, Amelia a cercetat cu atenţie şi restul încăperilor. Nu a mai găsit nimic altceva în afară de praf, putregai şi tăcere.

Nu era însă o casă neprimitoare. Când deschideau ferestrele, lumina inunda podelele

neatinse de ani şi totul părea să respire. Ramsay House era un loc încântător, cu excentricităţi, colţuri secrete şi trăsături unice care aveau nevoie doar de atenţie şi de lustru. Exact ca şi familia ei.

*

După-amiază, Amelia s-a prăbuşit pe un scaun în bucătărie. Poppy pusese de ceai.

— Unde este Win?

— S-a culcat puţin, i-a răspuns Poppy. Era obosită. N-ar fi recunoscut, bineînţeles, dar se vedea pe faţa ei.

— Era mulţumită?

— Aşa părea. A turnat apa fierbinte într-un ceainic ciobit, plin cu frunze de ceai şi a început să-i povestească despre descoperirile ei. Într-unul dintre dormitoare găsise un covor drăguţ iar după ce-l bătuse o oră văzuse că era viu colorat şi în stare bună.

— Tot praful din el s-a aşezat pe tine, a spus Amelia.

Poppy îşi acoperise nasul şi gura cu o batistă atunci când bătuse covorul, iar praful i se aşternuse pe frunte şi în jurul ochilor. Acum, că dăduse batista deoparte, faţa ei avea două culori – pe jumătate gri, pe jumătate albă.

— Mi-a făcut mare plăcere, i-a răspuns Poppy zâmbitoare. Nimic nu alungă mai bine frustrările ca bătutul unui covor.

Amelia se pregătea să o întrebe care erau frustrările ei când a intrat Beatrix.

De obicei vorbăreaţă şi plină de viaţă, acum era tăcută şi abătută.

— Ceaiul e gata imediat, a spus Poppy în timp ce tăia pâinea. Vrei şi pâine prăjită, Bea?

— Nu, mulţumesc. Nu mi-e foame. Beatrix s-a aşezat pe un scaun lângă Amelia, cu privirea aţintită la podea.

— Ţie ţi-e mereu foame, a spus Amelia. Ce s-a întâmplat, draga mea? Nu te simţi bine? Eşti obosită?

Tăcere. Beatrix era cu siguranţă foarte supărată.

Amelia i-a pus o mână pe spate şi s-a aplecat spre ea.

— Ce s-a întâmplat, Beatrix? Îţi este dor de prietenii tăi? De Spot?

— Nu, nimic din toate astea.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Ceva e în neregulă cu mine. Tristeţea i se citea în glas. S-a întâmplat din nou, Amelia. Nu m-am putut abţine. Nu-mi mai amintesc prea multe. Eu…

— Oh, nu, a şoptit Poppy.

Amelia a continuat să o mângâie pe spate.

— E aceeaşi problemă de dinainte?

Beatrix a dat din cap.

— O să mă omor, a spus cu hotărâre. Mă încui în camera albinelor şi…

— Şşt. Nu vei face aşa ceva. Lasă-mă să mă gândesc o clipă. Privirea ei îngrijorată a întâlnit-o pe cea a lui Poppy, pe deasupra capului lui Beatrix.

„Problema” apăruse când şi când în ultimii

patru ani, de când murise mama lor. Uneori Beatrix simţea un impuls pe care nu-l putea controla. Fura câte ceva, fie dintr-un magazin, fie din casa cuiva. De obicei erau obiecte fără importanţă: o forfecuţă, un ac de păr, un cub de ceară pentru sigilii. Din când în când, însă, lua şi câte ceva de valoare: o cutie de tutun de prizat sau un cercel. Din câte-şi dădea Amelia seama, Beatrix nu plănuia aceste furturi. De cele mai multe ori îşi dădea seama ce făcuse abia după destul timp. Urmau apoi spaima şi agonia remuşcărilor.

Familia ţinuse secretă problema lui Beatrix, ca să o protejeze de consecinţe. Conspirau cu toţii în secret, reuşind să pună la loc obiectele furate. Cum nu o mai făcuse de mai bine de un an, crezuseră cu toţii că se vindecase de aceste porniri inexplicabile.

— Înţeleg că ai luat ceva de la Stony Cross, a spus Amelia, străduindu-se să-şi păstreze calmul. E singurul loc pe care l-ai vizitat.

Beatrix a încuviinţat, nefericită.

— S-a întâmplat după ce l-am eliberat pe Spot. M-am dus în bibliotecă, dar în drum am mai intrat în câteva camere şi... N-am vrut, Amelia! N-am vrut!

— Ştiu. Amelia a îmbrăţişat-o, încercând să o consoleze. O să punem totul la loc şi nu va afla nimeni. Arată-mi ce ai luat şi încearcă să-ţi aminteşti din ce camere.

— Aici... e totul. A căutat în buzunarele şorţului, scoţând o mică colecţie.

Amelia a ridicat primul obiect. Era un căluţ

sculptat, cât pumnul ei, cu o şa din mătase. Obiectul era lustruit de atâtea mânuiri. Erau şi urme de dinţi.

— Familia Westcliff are o fetiţă destul de mică. Probabil e al ei.

— I-am furat unui copil jucăria, a gemut Beatrix. E cel mai josnic lucru pe care l-am făcut vreodată. Locul meu e la închisoare.

Amelia a ridicat al doilea obiect, un carton având aceeaşi imagine pe ambele feţe. Era folosit într-un stereoscop pentru a obţine o imagine în spaţiu.

Următorul obiect furat era o cheie, iar ultimul… oh, Doamne! Era un sigiliu din argint cu blazonul familiei. Era greu şi destul de scump, genul de obiect care era lăsat moştenire din generaţie în generaţie.

— L-am luat din biroul lordului Westcliff. Îl foloseşte probabil la corespondenţa oficială. Mă duc să mă spânzur.

— Trebuie să-l ducem imediat înapoi, a spus Amelia ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Vor da vina pe vreunul dintre servitori când îi vor constata dispariţia.

Cele trei femei au tăcut, îngrijorate.

— Mâine dimineaţă îi vom face o vizită lui lady Westcliff, a spus Poppy. Nu este ziua ei de primire?

— Nu mai contează, a spus Amelia. Nu mai putem aştepta. Mergem mâine, fie că se cade sau nu.

— Să vin şi eu? le-a întrebat Beatrix.

— Nu! au răspuns în cor Amelia şi Poppy. Se

gândiseră amândouă la acelaşi lucru: că Beatrix nu va reuşi să se stăpânească în timpul vizitei.

— Mulţumesc. Beatrix părea uşurată. Cred totuşi că ar trebui să fiu pedepsită, chiar dacă veţi îndrepta răul făcut. Poate că ar trebui să mărturisesc şi să-mi cer scuze…

— Vom recurge la asta dacă vom fi prinse, a spus Amelia. Pentru început vom încerca să muşamalizăm totul.

— Trebuie să ştie şi Leo, Win sau Merripen? a întrebat Beatrix.

— Nu, a şoptit Amelia, trăgându-şi sora mai aproape şi lipindu-şi buzele de buclele ei negre. Rămâne secretul nostru. Poppy şi cu mine ne vom ocupa de toate.

— Mulţumesc. Cu un oftat, Beatrix s-a relaxat şi s-a cuibărit mai bine în îmbrăţişare. Sper să meargă totul bine şi să nu fiţi prinse.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, i-a spus Poppy.

— Problema e ca şi rezolvată, a adăugat Amelia.

S-au privit una pe alta, panicate.

Capitolul 10

— Nu ştiu de ce face Beatrix toate astea, spunea Poppy a doua zi dimineaţă. Amelia ţinea frâiele calului înhămat la caleaşcă. Erau în drum spre Stony Cross, cu obiectele furate ascunse în buzunarele celor mai bune rochii de zi.

— Sunt convinsă că nu vrea, i-a răspuns Amelia, încruntată din cauza îngrijorării. Dacă ar fi

cu intenţie ar fura lucruri pe care şi le doreşte, panglici pentru păr, mănuşi sau dulciuri. Şi nu ar mărturisi, mai târziu. A oftat. Pare să facă asta ori de câte ori în viaţa ei apare o schimbare majoră. Când au murit mama şi tata, când s-au îmbolnăvit Leo şi Win... şi acum, când ne-am mutat în Hampshire. Va trebui să ascundem totul cât putem de bine şi să avem grijă ca Beatrix să aibă parte de linişte, de calm.

— În casa noastră calmul şi liniştea nu-şi au locul, a spus Poppy. Oh, Amelia, de ce e familia noastră atât de ciudată?

— Nu suntem ciudaţi.

Poppy a făcut un gest de lehamite.

— Ciudaţii nu recunosc niciodată.

— Eu sunt un om absolut obişnuit, a protestat Amelia.

— Ha!

Amelia a privit-o surprinsă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Încerci să orânduieşti viaţa tuturor. Nu ai încredere în nimeni, cu excepţia familiei tale. Eşti ca un porc spinos. Nimeni nu poate ajunge la tine din cauza ţepilor.

— Ei bine, asta chiar îmi place! a spus Amelia indignată. Să fiu comparată cu un astfel de animal, când eu am decis să-mi dedic întreaga viaţă familiei mele...

— Nimeni nu ţi-a cerut asta.

— Cineva trebuie să o facă. Sunt cea mai mare.

— Leo e cel mai mare dintre fraţi.

— Eu sunt trează.

— Asta nu înseamnă că trebuie să te martirizezi.

— Nu sunt un martir. Sunt pur şi simplu responsabilă. Iar tu eşti nerecunoscătoare.

— Ce preferi? Gratitudine sau un soţ? Eu una aş alege soţul.

— Nu-mi doresc un soţ.

S-au ciorovăit tot drumul până la Stony Cross. Când au ajuns, erau amândouă supărate şi prost-dispuse. Când l-au văzut pe lacheul venit să le ajute au arborat imediat un zâmbet fals şi au intrat ţinându-se de braţ.

Au aşteptat în hol ca servitorul să le anunţe. Spre marea uşurare a Ameliei, au fost conduse în salon şi informate că lady Westcliff avea să vină imediat.

Salonul era aerisit, plin de vaze cu flori proaspete. Mobila era din lemn de satin, cu tapiţerie albastru deschis. În şemineul din marmură ardea un foc vesel.

— Uite ce frumos e aici! a exclamat Poppy. Şi ce frumos miroase! Şi uite cum strălucesc geamurile!

Amelia a tăcut, dar trebuia să recunoască. Avea dreptate. Salonul imaculat, atât de diferit de al lor, plin de praf şi mizerie, îi dădea un sentiment de vinovăţie.

— Nu-ţi scoate boneta, i-a spus, văzând că Poppy îşi desfăcea panglicile. Boneta se lasă pe cap în timpul unei vizite de curtoazie.

— Doar la oraş, a protestat Poppy. La ţară

oamenii nu ţin atât de mult la etichetă. Şi nu cred că pe lady Westcliff ar deranja-o.

Din prag s-a auzit o voce:

— Ce să mă deranjeze? Era lady Westcliff, într-o rochie roz. Părul negru îi era strâns spre ceafă într-un mănunchi de bucle strălucitoare. Zâmbetul ei nu ascundea nicio urmă de răutate sau prefăcătorie. Ţinea în braţe o fetiţă îmbrăcată într-o rochiţă albastră, o versiune a ei în miniatură, cu ochi mari, rotunzi, ca de turtă dulce.

— Doamnă... Amelia şi Poppy au făcut câte o plecăciune.

Amelia s-a hotărât să fie sinceră, aşa că a spus:

— Ne întrebam dacă trebuie sau nu să ne scoatem bonetele.

— Dumnezeule, nu e nevoie să vă formalizaţi! a exclamat lady Westcliff. Bineînţeles că le puteţi scoate. Şi spuneţi-mi Lillian, vă rog. Ea este fiica mea Merritt. Tocmai ne jucam.

— Nu v-am deranjat, sperăm, s-a scuzat Poppy.

— Nicidecum. Dacă ştrengăriţa mea nu vă deranjează, eu sunt foarte bucuroasă să am companie. Am cerut să ni se aducă ceaiul.

În scurt timp stăteau de vorbă ca nişte vechi prietene. Merritt s-a obişnuit şi ea cu ele şi le-a arătat-o pe Annie, păpuşa preferată, şi colecţia de pietricele. Lady Westcliff – Lillian – era o mamă afectuoasă şi jucăuşă, care nu se sfia să îngenuncheze şi să strângă pietricelele de sub masă.

Relaţia lui Lillian cu fiica ei era destul de

neobişnuită pentru o casă de aristocraţi. Copiii era rareori prezentaţi vizitatorilor. Majoritatea femeilor de rang înalt îşi vedeau copiii o dată pe zi, cel mult de două ori, lăsându-i în grija doicilor.

— Nu pot sta fără ea, le-a explicat candid Lillian. Servitorii au fost nevoiţi să se obişnuiască cu asta.

Când a sosit ceaiul, păpuşa Annie a fost aşezată pe canapea între Poppy şi Merritt. Fetiţa a lipit ceaşca de gura pictată a păpuşii.

— Annie mai vrea zahăr, mamă, a spus Merritt.

Lillian a zâmbit, ştiind cine avea să bea ceaiul extrem de dulce.

— Spune-i lui Annie că nu se pun mai mult de două linguriţe de zahăr la o ceaşcă, draga mea. O să-i facă rău.

— E foarte încăpăţânată, să ştii, a protestat copila.

— Va trebui să fii fermă cu ea, Merritt.

Poppy, care urmărise zâmbind schimbul de replici, s-a foit pe sofa.

— Cred că m-am aşezat pe ceva… A căutat printre perne şi a scos căluţul din lemn.

— E căluţul meu! a exclamat Merritt. Credeam că a fugit!

— Slavă Domnului! a spus Lillian. E una din jucăriile ei preferate. Am răscolit toată casa căutându-l.

Amelia i-a căutat privirea lui Poppy. Amândouă se întrebau dacă se descoperise şi dispariţia celorlalte lucruri. Trebuiau să le returneze pe toate cât mai curând, mai ales sigiliul din argint. Şi-a

dres glasul:

— Doamnă… Lillian… aş dori să ştiu unde este toaleta.

— Bineînţeles. Să chem o servitoare care să te îndrume sau…

— Nu este nevoie, mulţumesc.

După ce a primit toate explicaţiile Amelia s-a scuzat şi a ieşit din salon, lăsându-le pe cele trei să-şi continue ceaiul.

Prima încăpere pe care trebuia să o găsească era biblioteca, de unde Beatrix luase cartonul şi cheia. Amintindu-şi descrierea făcută de sora ei despre dispunerea camerelor, Amelia a pornit hotărâtă de-a lungul holului. A încetinit atunci când s-a întâlnit cu o servitoare care curăţa un covor şi a încercat să pară că ştia exact încotro se îndrepta. Servitoarea s-a oprit din treabă şi s-a tras deoparte, respectuoasă, lăsând-o să treacă.

După colţ, Amelia a dat de o uşă deschisă care dădea spre bibliotecă. Nu era nimeni înăuntru. A văzut stereoscopul pe masa masivă. Lângă el era o casetă din lemn plină cu cartoane asemănătoare cu cel din buzunarul ei. L-a pus lângă celelalte şi s-a grăbit spre uşă. Înainte de a ieşi a pus cheia în broască.

Mai avea un singur lucru de făcut: să găsească biroul privat al lordului şi să înapoieze sigiliul. Picioarele îi tremurau. Doamne, să nu fie nimeni înăuntru, îşi spunea disperată. Să nu fiu prinsă…

Beatrix îi spusese că biroul era lângă bibliotecă dar a descoperit că prima uşă pe care a deschis-o dădea spre salonul de muzică. Următoarea uşă era

de la o debara plină cu găleţi, mături şi borcane cu ceară pentru podele.

— Drace! a murmurat, deschizând altă uşă.

Era sala de biliard. Câţiva bărbaţi erau antrenaţi într-o partidă. Mai rău decât atât, unul din ei era Christopher Frost.

Amelia s-a oprit în prag, roşie ca focul.

— Vă rog să mă scuzaţi, a murmurat şi s-a întors.

Spre uimirea ei, Christopher a făcut un pas, ca şi cum ar fi vrut să vină după ea. Era însă atât de concentrată să scape de acolo că nu a văzut cum cineva i-a tăiat calea.

— Domnişoară Hathaway.

S-a întors, auzindu-i vocea. Se aşteptase să fie Christopher Frost dar a constatat cu uimire că era Cam Rohan.

— Domnule.

Cam era doar în cămaşă, cu gulerul desfăcut. Părul negru era ciufulit, ca şi cum tocmai îşi trecuse degetele prin el. Pulsul i s-a accelerat. A aşteptat ca el să se apropie.

Din prag, Christopher le-a aruncat o privire de gheaţă şi s-a reîntors la joc.

Rohan a ajuns în faţa Amelia şi a salutat-o cu o înclinare a capului.

— Te pot ajuta cu ceva? a întrebat-o politicos. Te-ai rătăcit?

Renunţând la prudenţă, Amelia l-a apucat de mâneca de la cămaşă.

— Domnule Rohan, ştii unde este biroul lordului Westcliff?

— Da, bineînţeles.

— Arată-mi.

Rohan îi zâmbea întrebător.

— De ce?

— N-am timp de explicaţii. Du-mă acolo. Te rog, grăbeşte-te!

Au pornit pe hol. A doua uşă dădea spre o încăpere mică, cu lambriuri din lemn de trandafir. Arăta aşa cum trebuia să arate biroul unui gentleman. Singurul ornament era un vitraliu pătrat.

Rohan a închis uşa în urma lor.

Amelia căuta înfrigurată în buzunar. A scos sigiliul greu şi a întrebat:

— Unde stă de obicei?

— În dreapta, lângă călimară. Cum de era la tine?

— Îţi explic mai târziu. Te rog să nu spui nimănui. A pus sigiliul pe birou. Sper să nu fi observat că lipseşte.

— De ce l-ai luat? Ca să falsifici ceva, nu-i aşa?

— Să falsific! Amelia a pălit. O scrisoare în numele lui Westcliff, sigilată cu blazonul familiei putea fi într-adevăr o armă puternică. Ce altceva putea el să creadă, văzând că punea la loc sigiliul? Oh, nu, n-aş face aşa ceva…

A fost întreruptă de zgomotul uşii care se deschidea. Se terminase. Fusese atât de aproape! Numai că fusese prinsă şi numai Dumnezeu ştia care aveau să fie urmările. Nu-şi putea explica prezenţa în biroul lui Westcliff decât dezvăluind problema lui Beatrix. Asupra familiei lor urma să se

abată ruşinea iar Beatrix nu mai avea să-şi găsească loc în societate. Să aduci o şopârlă la masă era una, hoţia era cu totul altceva.

Toate acestea i-au trecut prin minte într-o clipă. S-a încordat, aşteptând deznodământul. Din doi paşi, Rohan a ajuns în dreptul ei. Înainte ca Amelia să poată spune sau gândi ceva, a lipit-o de el şi a sărutat-o.

A încercat să-l îndepărteze dar palmele ei s-au izbit de pieptul lui puternic. Era singurul reazem într-o lume care părea să se rotească în jurul ei. A încetat să-l mai respingă şi s-a lăsat învăluită de sărutul lui.

Îl retrăise de mii de ori, în visele ei. Îşi dădea seama abia acum.

Rohan s-a desprins din sărut, a întors capul şi i-a spus celui care intrase:

— Scuze, domnule. Voiam puţină intimitate.

Roşie ca focul Amelia i-a urmărit privirea. Lordul Westcliff stătea în prag, cu o expresie de nepătruns.

Westcliff a părut să stea puţin pe gânduri. S-a uitat la Amelia după care l-a privit din nou pe Rohan. Ochii i-au zâmbit.

— Intenţionez să revin într-o jumătate de oră. Sper ca biroul să fie disponibil atunci. A făcut un semn din cap şi a plecat.

Când uşa s-a închis în urma lui, Amelia şi-a lipit fruntea de umărul lui Rohan. S-ar fi desprins de el dar nu era sigură că se putea ţine pe picioare.

— De ce-ai făcut asta?

El nu părea cuprins de regrete.

— Trebuia să găsesc un motiv pentru care să ne aflăm amândoi aici. Mi s-a părut cea mai bună scuză.

— Crezi că va spune cuiva?

— Nu, a asigurat-o el imediat. Lui Westcliff nu-i place bârfa. Nu va scoate un cuvânt. Poate doar…

— Doar?

— Lui lady Westcliff. Ei cred că-i va povesti.

Lui Amelia nu i se părea un lucru chiar atât de groaznic. Lady Westcliff nu părea genul de persoană care să condamne un asemenea gest. I se păruse destul de tolerantă.

— Bineînţeles, a continuat Rohan, dacă lady Westcliff ştie este foarte probabil să-i povestească lui lady St. Vincent care urmează să sosească la sfârşitul săptămânii, împreună cu lordul St. Vincent. Iar cum ea îi spune absolut tot soţului ei, va afla şi el. În afară de ei nu va mai şti nimeni. Doar dacă…

Amelia a sărit în sus, ca o păpuşă trasă de sfori.

— Doar dacă…?

— Dacă lordul St. Vincent îi va pomeni ceva domnului Hunt, care îi va spune soţiei lui, iar apoi… va afla toată lumea.

— Oh, nu! N-aş putea suporta.

A privit-o atent:

— De ce? Pentru că ai fost surprinsă sărutând un ţigan?

— Nu. Pentru că nu sunt genul care să fie prinsă sărutându-se. Punct. Eu nu-mi dau întâlniri în secret! Când vor afla toţi, ce se va alege de

demnitatea mea? De reputaţia mea? Nu… De ce zâmbeşti?

— Nu mă aşteptam la o asemenea melodramă.

Amelia s-a simţit deranjată. Nu era genul de femeie teatrală. Şi-a interpus hotărâtă braţele între ei.

— Reacţia mea este perfect normală ţinând cont de…

— Nu te descurci deloc rău.

— La melodrame? l-a întrebat ea, nedumerită.

— Nu, la sărutat. Cu puţin exerciţiu ai putea deveni expertă. Trebuie însă să te relaxezi.

— Nu vreau să mă relaxez. Nu vreau… Oh, Doamne! El se aplecase şi o săruta pe gât. A străbătut-o un fior.

— Nu trebuie să faci asta, a spus ea slab, dar el era tot mai insistent iar gura lui era păcătos de dulce.

— Rohan, nu trebuie să…

— Aşa se sărută, Amelia. I-a cuprins capul în palmă şi i l-a înclinat uşor. Nasul vine aici… O altă atingere a buzelor lui, un alt val de căldură senzuală. Ai gust de ceai şi zahăr.

— Ştiu deja să sărut!

— Crezi? Şi-a trecut degetul mare peste buzele ei, făcându-le să se desfacă. Arată-mi, i-a şoptit. Primeşte-mă, Amelia.

Nu şi-ar fi imaginat niciodată că un bărbat avea să-i spună aşa ceva. Iar dacă cuvintele era lipsite de bună cuviinţă, strălucirea din ochii lui era de-a dreptul nimicitoare.

— Eu… sunt fată bătrână. Folosea cuvântul ca

pe un talisman. Oricine ştia că domnii libertini se fereau de fetele bătrâne. Numai Rohan părea să nu fi aflat asta.

I-a zâmbit larg.

— Asta nu te va ţine departe de mine. Ea a încercat să se răsucească dar mâinile lui i-au întors faţa spre el. Nu reuşesc să te las în pace, oricât aş încerca. De fapt, încep să-mi schimb convingerile legate de fetele bătrâne.

Înainte să-l poată întreba care erau aceste convingeri, gura lui a pus din nou stăpânire pe a ei, în timp ce degetele îi atingeau uşor gâtul, îndemnând-o să se relaxeze. Chiar şi în cele mai fierbinţi momente petrecute alături de Christopher Frost ea nu fusese sărutată astfel. Buzele lui s-au frecat uşor de ale ei iar limbile li s-au întâlnit. Se juca cu ea, trăgând-o mai aproape. O mângâia pe umeri şi pe spate în timp ce gura lui îi explora curbura gâtului. A găsit un loc sensibil şi a insistat până când a auzit-o gemând încet.

Rohan a ridicat capul. Ochii îi străluceau. A vorbit rar, ca şi cum îşi căuta cuvintele.

— Probabil că e o idee proastă.

Amelia a dat din cap.

— Sunt de acord, domnule Rohan.

I-a atins în fugă obrazul cu vârful degetelor.

— Numele meu este Cam.

— Nu-ţi pot spune aşa.

— De ce nu?

— Ştii foarte bine de ce, a venit răspunsul ei, ca un reproş. A simţit cum gura lui cobora încet pe obraz, explorând pielea rozalie. Ce înseamnă?

— Numele meu? Înseamnă soare, în limba noastră. Ştiai că ţiganii au trei nume?

Ea a clătinat din cap în timp ce gura lui i se oprea pe frunte.

— Primul este numele secret pe care mama i-l şopteşte la ureche copilului ei, la naştere. Al doilea este numele tribal, folosit doar de ceilalţi ţigani. Iar al treilea este numele pe care îl folosim atunci când nu suntem cu cei de aceeaşi etnie cu noi.

Mirosul lui proaspăt şi delicios o învăluia.

— Care este numele tău tribal?

I-a zâmbit. Îi simţea buzele fierbinţi lipite de obraz.

— Nu pot să-ţi spun. Nu te cunosc suficient de bine. Încă.

Încă. Promisiunea ascunsă în acest cuvânt i-a tăiat răsuflarea.

— Dă-mi drumul, a şoptit. Te rog, nu trebuie să… Cuvintele ei s-au pierdut sub gura lui flămândă.

Copleşită de plăcere, Amelia şi-a trecut degetele prin părul lui. Cam a mormăit uşor, încurajator. Ritmul respiraţiei lui s-a schimbat iar săruturile au devenit mai posesive.

El lua ceea ce i se oferea, şi chiar mai mult. Limba lui pătrundea tot mai adânc, în căutare de noi senzaţii, iar ea îi răspundea cu mintea golită de orice gând.

Brusc, Rohan şi-a desprins gura de a ei şi a ţinut-o strâns, mult prea strâns de trupul lui. A susţinut-o cât timp a simţit-o tremurând, după care a slăbit strânsoarea.

— Scuze, a spus el într-un final. De obicei nu mi-e atât de greu să mă opresc.

Amelia a dat din cap şi şi-a încrucişat mâinile ca într-o îmbrăţişare. Nu şi-a dat seama că bătea nervoasă din picior decât atunci când el şi-a strecurat piciorul pe după fusta ei, să o oprească.

— Ar fi bine să pleci chiar acum, pasărea mea colibri, i-a şoptit. Altfel te voi compromite în moduri pe care nici nu le-ai crezut posibile.

Amelia nici nu şi-a dat seama cum de a reuşit să ajungă înapoi fără să se rătăcească. Umbla ca prin vis.

S-a aşezat pe sofa lângă Poppy, a acceptat o altă ceaşcă cu ceai, i-a zâmbit micuţei Merritt care pescuia un biscuit în propria ceaşcă şi i-a răspuns absentă lui Lillian care le invita împreună cu restul familiei la un picnic, la sfârşit de săptămână.

— Aş fi vrut să putem accepta invitaţia, a spus Poppy, gânditoare, în drum spre casă. Ne-am fi creat noi probleme, însă, din partea purtării lui Leo. Şi nu puteam risca să mai fure Beatrix ceva.

— Avem oricum multe de făcut acasă, a adăugat Amelia, distrată.

Se gândea la un singur lucru. Cam Rohan avea să se întoarcă la Londra. Pentru binele ei şi probabil şi al lui trebuia să evite Stony Cross Park până ce avea să plece.

Întreaga familie Hathaway era într-o dispoziţie destul de proastă în seara aceea, probabil din cauza oboselii. Făcuseră curat, reparaseră şi organizaseră întreaga zi. Se adunaseră cu toţii într-una din camerele de la parter, în jurul focului, cu

excepţia lui Leo. Win citea cu glas tare un roman de Dickens iar Merripen stătea într-un colţ, nu foarte departe, şi o asculta atent. Ar fi putut citi şi un şir de nume dintr-un registru şi tot i s-ar fi părut o lectură captivantă.

Poppy încerca să împletească o pereche de şosete bărbăteşti din fire de lână viu colorate în timp ce Beatrix îşi dădea pasienţe jos, pe podea, lângă foc. Amelia a izbucnit în râs văzând-o cum scotocea prin teancul de cărţi.

— Beatrix, i-a spus când Win a făcut o pauză pentru că terminase capitolul, de ce trebuie să trişezi? Doar joci singură.

— Atunci nu are cine să se supere că trişez.

— Nu e totul să câştigi, cum anume câştigi e important, a spus Amelia.

— Am mai auzit asta şi nu sunt de acord. E mai plăcut să câştigi.

Poppy a clătinat din cap.

— N-ai pic de ruşine, Beatrix.

— Dar câştig, a spus Beatrix mulţumită, extrăgând exact cartea de care avea nevoie.

— Unde am greşit oare? s-a întrebat retoric Amelia.

Win a zâmbit.

— Plăcerile ei sunt atât de puţine la număr! O simplă pasienţă nu face rău nimănui.

— Bănuiesc că nu. Amelia ar fi spus mai multe dar a fost luată prin surprindere de o adiere de aer foarte rece care i-a îngheţat gleznele. S-a înfăşurat mai bine în şalul albastru, împletit. Cât de frig este, Dumnezeule!

— Stai probabil în curent, a spus Poppy. Vino şi aşază-te lângă mine, Amelia. Ai fi mai aproape de foc.

— Îţi mulţumesc, dar cred că voi merge la culcare. Continuând să tremure, Amelia a căscat. Noapte bună tuturor. A ieşit exact în clipa în care Beatrix o ruga pe Win să mai citească un capitol.

Amelia a trecut pe lângă o încăpere care fusese probabil rezervată domnilor, din câte îşi dăduseră ei seama. Exista un alcov în care încăpea la fix o masă de biliard iar pe unul dintre pereţi era un tablou spălăcit înfăţişând o scenă de vânătoare. Între ferestre era un fotoliu al cărui catifea era roasă de vreme.

Leo moţăia pe fotoliu, cu un braţ atârnat pe-afară. Pe jos, lângă el, era o sticlă goală. Amelia şi-ar fi continuat drumul dar ceva în poziţia lui a făcut-o să se oprească. Dormea cu capul lăsat pe un umăr şi cu buzele întredeschise, aşa cum dormea când era copil. Pe chip nu i se mai citeau nici furie nici durere. Părea tânăr şi vulnerabil, amintind de băiatul galant care fusese cândva. Inima Ameliei s-a strâns de mila lui. A făcut un pas înăuntru şi a fost şocată de schimbarea bruscă de temperatură. Era mult mai frig decât afară. Nu-şi închipuia – vedea cum scotea aburi când respira. Tremurând, a venit lângă fratele ei. Gerul se concentra parcă în jurul lui, devenind atât de pătrunzător încât o dureau plămânii.

— Leo? Era foarte palid, buzele îi erau crăpate şi vineţii. I-a atins obrazul nefiresc de rece. Leo!

Niciun răspuns.

Amelia l-a scuturat, l-a îmbrâncit, i-a luat faţa între palme.

— Leo, trezeşte-te!

Spre marea ei uşurare, el s-a mişcat. A deschis ochii. Păreau de gheaţă. Şi-a pus mâinile pe umerii ei şi a mormăit, ameţit:

— Gata, m-am trezit. Nu mai ţipa. Ai putea să trezeşti morţii cu strigătele tale.

— Exact asta am crezut că fac, preţ de o clipă. Amelia s-a prăbuşit pe braţul fotoliului. Oh, Leo, erai atât de palid! Şi nu te mişcai deloc.

Fratele ei s-a frecat la ochi.

— Sunt doar puţin cam beat. Nu sunt mort.

— Nu te trezeai…

— Nu voiam. Eu… A făcut o pauză, tulburat. Visam. Era un vis atât de real…

— Ce visai?

Nu a vrut să-i răspundă.

— Pe Laura? a insistat Amelia.

Chipul lui a împietrit. I-au apărut riduri adânci, precum fisurile din piatră.

— Ţi-am spus să nu-i mai pomeneşti numele în faţa mea.

— Pentru că nu vrei să ţi se aducă aminte de ea. Degeaba, Leo. Nu vei înceta să te gândeşti la ea, indiferent că îi auzi sau nu numele.

— Nu vreau să discut despre ea.

— Este evident că tactica evitării nu a funcţionat.

Mintea ei încerca disperată să găsească modalitatea de a ajunge la sufletul lui. A încercat să fie cât mai hotărâtă.

— Nu te voi lăsa să te distrugi, Leo.

Privirea pe care i-a aruncat-o i-a demonstrat că hotărârea ei nu-l impresionase.

— Într-o bună zi, i-a spus el cu răceală, vei fi nevoită să înţelegi că există şi lucruri pe care nu le poţi controla. Iar dacă vreau să mă distrug o voi face, fără să-ţi cer ţie voie.

— Leo… ştiu prin ce-ai trecut de la moartea Laurei. Dar mai sunt oameni care au pierdut pe cineva drag şi şi-au revenit. Îţi vei găsi din nou fericirea…

— Fericirea nu mai există, i-a spus Leo cu asprime. În viaţa mea nu mai există nici urmă de linişte. A luat-o pe toată cu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Amelia, du-te şi amestecă-te în treburile altora iar pe mine lasă-mă în pace!

Capitolul 11

În dimineaţa de după vizita Ameliei Hathaway, Cam s-a oprit în pragul biroului lordului Westcliff:

— Domnule.

A zâmbit văzând o păpuşă cu cap de porţelan sprijinită de unul dintre picioarele scaunului său, împreună cu rămăşiţele unei tarte cu miere. Ştiind cât de mult îşi iubea Westcliff copila, Cam a ghicit că îi fusese imposibil să se apere de invazia lui Merritt.

Westcliff a ridicat privirea de la hârtiile de pe birou şi i-a făcut semn să intre.

— E vorba de tribul lui Brishen? l-a întrebat fără altă introducere.

Cam s-a aşezat pe scaunul care îi fusese arătat.

— Nu. Sunt conduşi de un bărbat numit Danior. Am văzut semnele de pe copaci.

În dimineaţa aceea unul dintre arendaşi îi spusese lui Westcliff că ţiganii îşi puseseră corturile lângă râu. Spre deosebire de alţi moşieri, Westcliff tolera prezenţa ţiganilor pe domeniul lui, atâta timp cât nu făceau rele şi nu-şi prelungeau prea mult şederea.

În trecut, Westcliff le trimisese mâncare şi vin. Drept mulţumire, ei lăsaseră semne scrijelite pe copaci care spuneau că era un teritoriu prietenos. De obicei nu rămâneau mai mult de câteva zile şi plecau fără să fi făcut vreo pagubă.

Când aflase de sosirea ţiganilor, Cam se oferise să meargă la ei şi să le vorbească, să afle ce intenţii aveau.

Westcliff fusese imediat de acord, bucuros că avea un intermediar care le vorbea limba.

Aflase că era vorba de un trib mic. Bulibaşa era un bărbat binevoitor care îl asigurase pe care că nu aveau să provoace necazuri.

— Nu rămân mai mult de o săptămână, i-a spus Cam lui Westcliff.

— Bine.

Răspunsul lui hotărât l-a făcut pe care să zâmbească.

— Nu-ţi place să fii vizitat de ţigani.

— Nu este ceva ce-mi doresc, a recunoscut Westcliff. Prezenţa lor le creează o stare de nervozitate sătenilor şi arendaşilor mei.

— Dar le permiţi să stea. De ce?

— Pentru început, avându-i aproape îmi este mai uşor să aflu ce au de gând. Iar apoi… Westcliff a făcut o pauză, de parcă şi-ar fi ales cu grijă cuvintele: mulţi îi văd pe ţigani doar ca pe nişte nomazi sau chiar mai rău, cerşetori şi hoţi. Alţii sunt însă de părere că ei sunt păstrătorii unei culturi autentice. Dacă eşti de acord cu acest punct de vedere înţelegi de ce ei aleg să trăiască în comuniune cu natura.

Cam a ridicat o sprânceană. Era impresionat. Se întâmpla foarte rar ca cineva, cu atât mai mult un aristocrat, să-i judece corect pe ţigani.

— Subscrii acestei păreri?

— Înclin să o fac. Westcliff a zâmbit şi a continuat: deşi trebuie să recunosc, în acelaşi timp, că pot fi uneori foarte iuţi de mână.

Cam a făcut o grimasă.

— Ţiganii cred că nimeni nu este proprietar asupra pământului sau vieţuitoarelor. Aşa că nu poţi fura ceva ce le aparţine tuturor.

— Fermierii mei par să fie de altă părere, a spus sec Westcliff.

Cam s-a sprijinit de spătar, cu o mână pe braţul fotoliului. Inelele de aur au strălucit, contrastând cu lemnul de mahon.

Spre deosebire de Westcliff, care era îmbrăcat într-un costum bine croit, cu cravată, Cam purta cizme, pantaloni de călărie şi o cămaşă descheiată la gât. Nu ar fi fost deloc potrivit să le facă o vizită îmbrăcat ca un *gadjo.*

Westcliff l-a privit cu mai multă atenţie:

— Ce v-aţi spus? Bănuiesc că au fost surprinşi să cunoască un ţigan care trăieşte alături de *gadje.*

— Au fost, într-adevăr. Şi le-a fost milă de mine.

— Milă? Westcliff nu reuşea să înţeleagă că romii se considerau mai presus de *gadje.*

— Îi compătimesc pe toţi cei care duc o asemenea viaţă. A făcut un gest spre ce-l înconjura. Care dorm sub acoperişul unei case. Care sunt împovăraţi de proprietăţile lor, care au un program de viaţă şi un ceas de buzunar. Toate astea li se par anormale.

A tăcut, gândindu-se la momentul în care pusese piciorul în tabăra lor. Totul părea să capete sens, să devină uşor. Căruţele, câinii care leneveau printre roţile lor, caii, mirosul de fum şi cenuşă… toate îi aminteau de copilărie. Îi era dor. Îşi dorea să ducă viaţa aceea, nu încetase niciodată să-şi dorească. Nu găsise nimic care să-i ia locul în inima lui, încă.

— Mie nu mi se pare deloc deplasat să-ţi doreşti să ai un acoperiş deasupra capului atunci când plouă, a spus Westcliff. Sau să ai pământuri, sau să masori cu ceasul trecerea timpului. Este în natura omului să-şi impună voinţa asupra a ceea ce-l înconjoară. Altfel societatea s-ar dezintegra. Ar fi doar haos şi războaie.

— Şi englezii, cu ceasurile, fermele şi gardurile lor – ei nu au războaie?

Westcliff s-a încruntat.

— Nu trebuie să priveşti lucrurile atât de simplist.

— Ţiganii asta fac. Cam şi-a studiat vârful cizmelor, cu pielea roasă şi câteva urme de noroi, de la râu. Mi-au spus să merg cu ei, când vor pleca, a spus absent.

— Şi ai refuzat, bineînţeles.

— Aş fi vrut să spun da. Dacă nu aş fi avut responsabilităţi la Londra aş fi acceptat.

Westcliff a rămas fără replică. După o pauză a spus:

— Mă surprinzi. De ce? Eşti un om inteligent, cu multe calităţi. Ai avere şi perspective să o sporeşti. Nu există nicio logică în a lăsa totul să se risipească. Ar fi păcat.

Cam a zâmbi. Deşi era un om receptiv şi lipsit de prejudecăţi, avea opinii ferme despre cum ar fi trebuit să trăiască ceilalţi. Valorile lui nu erau şi cele ale romilor. Pentru Westcliff, natura era ceva ce trebuia organizat: florile trebuiau să crească în jardiniere, animalele trebuiau dresate sau omorâte, pământul trebuia lucrat. Iar tinerii trebuiau să facă ceva util şi să se căsătorească cu o femeie cumsecade cu care să formeze o familie britanică solidă.

— De ce ţi se pare că ar fi păcat?

— Orice bărbat trebuie să se înalţe la nivelul potenţialului său, a răspuns Westcliff fără ezitare. Nu ai putea trăi ca ei. Abia dacă ţi-ai satisface nevoile de bază: hrană şi adăpost. Ai fi persecutat constant. Cum să te atragă o asemenea viaţă, când ai tot ce şi-ar putea dori cineva?

Cam a ridicat din umeri.

— E vorba de libertate.

Westcliff a clătinat din cap.

— Dacă îţi doreşti pământ, ai mijloacele necesare să cumperi cât vrei. Dacă vrei cai îţi poţi cumpăra câţi cai pur-sânge doreşti. Dacă vrei…

— Asta nu e libertate. Cât timp îţi petreci controlându-ţi afacerile, investiţiile, companiile, întâlnindu-te cu agenţi de bursă, călătorind la Bristol sau Londra?

Westcliff părea jignit.

— Vrei să spui că te gândeşti serios să renunţi la ambiţiile şi viitorul tău… ca să cutreieri lumea într-o caravană?

— Da. Chiar mă gândesc.

— Şi crezi că după ani de viaţă trăită la Londra te vei adapta fără probleme la o existenţă de nomad, fără vreun scop?

— Este viaţa căreia am fost hărăzit. În lumea ta eu nu sunt decât o noutate.

— O noutate cu al naibii de mult succes. Ai şansa să fii reprezentantul neamului tău…

— Dumnezeu să mă ajute! a râs Cam. Dacă se ajunge aici ar trebui să fiu împuşcat.

Westcliff a ridicat de pe masă sigiliul din argint şi l-a examinat concentrat. Cu vârful degetului a îndepărtat o fărâmă de ceară care rămăsese pe suprafaţa lui.

— Nu am putut să nu observ, a murmurat el, că deşi te gândeşti să-ţi schimbi radical viaţa pari să manifeşti un interes subit pentru domnişoara Hathaway.

Expresia lui Cam a rămas neschimbată.

— Este o femeie frumoasă. Ar fi trebuit să fiu

orb să nu o observ. Dar asta nu-mi poate schimba planurile.

— Încă.

— Vreodată. Cam şi-a dat seama că ridicase fără să vrea tonul. S-a controlat şi a adăugat: am hotărât să plec peste două zile, după ce discut cu St. Vincent câteva probleme legate de club. E foarte puţin probabil să o revăd vreodată pe domnişoara Hathaway. Slavă Domnului, a adăugat el în gând.

Cele câteva întâlniri cu Amelia Hathaway îl tulburaseră. Cam nu-şi amintea să mai fi fost într-atât de afectat de prezenţa unei femei. Se simţea atras de ea în mod irezistibil. Era atât de delicios de serioasă, atât de ocupată să le orânduiască vieţile celor apropiaţi încât se simţea mereu tentat să-i distragă atenţia. Să o facă să râdă. Să o determine să se joace. Ar fi reuşit, dacă şi-ar fi pus în cap. Iar asta făcea să-i fie cu atât mai greu să stea departe de ea. Conştiinciozitatea şi tenacitatea cu care avea grijă de familia ei îi trezeau sentimente instinctuale. Aşa erau şi ţiganii. Şi totuşi Amelia era total diferită, o creatură domestică ce îşi dorea să aibă rădăcini. În mod ironic, el era fascinat de cineva care reprezenta viaţa de care dorea să scape.

*

Parcă tot ţinutul venise la târgul pământufului, care se ţinea de cel puţin o sută de ani, pe doisprezece octombrie. Satul arăta fermecător, cu

magazinele lui îngrijite şi căsuţele albe cu acoperişuri din stuf. Mulţimea se îngrămădea în parcul din centru sau se plimba agale printre chioşcurile improvizate de pe strada mare. Se vindeau jucării, sare de Lymington, borcane cu miere, sticlărie şi stofe.

Muzica violoniştilor şi cântăreţilor era punctată de aplauze, în timp ce comici făceau giumbuşlucuri pentru trecători. Ceva mai devreme, meşteri şi ucenici plini de speranţă îşi găsiseră de lucru sau doar stătuseră de vorbă cu potenţialii angajatori. După ce căzeau la înţelegere, noii servitori primeau câte un penny şi îşi petreceau restul zilei distrându-se prin târg.

Merripen venise de dimineaţă ca să găsească doi-trei servitori potriviţi pentru Ramsay House. S-a achitat de îndatorire şi a revenit după-amiază, însoţit de întreaga familie. Erau cu toţii încântaţi de perspectiva de a asculta muzică şi de a se distra. Leo a dispărut imediat în compania a doua femei din sat, lăsându-şi surorile în grija lui Merripen.

Fetele au colindat de la o tarabă la alta, au mâncat plăcintă cu carne şi cu praz, mere şi pere şi s-au delectat cu „soţi din turtă-dulce”. Era de fapt turtă dulce turnată în forme din lemn, coaptă în cuptor şi ornată. Cel care le făcea le-a spus că toate fetele nemăritate trebuiau să mănânce câte unul, ca să aibă noroc şi să-şi găsească într-o bună zi alesul inimii.

Amelia a refuzat să cumpere unul şi pentru ea, spunând că nu voia să se mărite.

— Ba trebuie să vrei! Asta speră toate femeile.

Amelia a zâmbit şi le-a întins surorilor ei câte un om din turtă dulce.

— Cât costă cei trei?

— Un sfert de penny fiecare. I l-a întins pe al patrulea. Acesta este gratis. Ar fi păcat ca o fată frumoasă ca tine să rămână nemăritată.

— Nu pot primi, a protestat Amelia. Mulţumesc, dar nu…

A auzit o voce venind din spate:

— Îl ia.

A simţit un val de plăcere străbătându-i corpul şi a văzut o mână de bărbat punând un ban de argint în palma vânzătorului. A auzit chicotelile surorilor ei şi s-a întors. S-a trezit privindu-l în ochii de culoarea alunei.

— Ai nevoie de noroc, a spus Cam Rohan punându-i în palmă omul din turtă dulce. Hai, mănâncă.

L-a ascultat şi i-a muşcat intenţionat capul. Rohan a izbucnit în râs.

Amelia l-a privit, atentă să observe măcar un defect două al pielii sau trăsăturilor lui… dar nu a găsit niciuna. Când s-a aplecat spre ea, soarele aflat la asfinţit s-a jucat o clipă prin părul lui întunecat.

Amelia a înghiţit bucata de turtă dulce şi a murmurat:

— Eu nu cred în noroc.

Rohan i-a zâmbit.

— Şi nici în soţi, se pare.

— Nu pentru mine. Doar pentru alţii.

— Nu contează. Oricum te vei mărita şi tu.

— De ce spui asta?

Înainte de a-i răspunde, Rohan le-a privit pe surorile Hathaway, care îi zâmbeau cu bunăvoinţă. Doar lui Merripen situaţia nu părea să-i convină.

— Pot să o răpesc pe sora voastră? le-a întrebat Rohan pe fete. Trebuie să discut cu ea o chestiune apicolă.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Beatrix, luând figurina fără cap din mâna Ameliei.

— Bănuiesc că are legătură cu camera albinelor, a spus Win, făcându-le semn fetelor să o urmeze. Haideţi să căutăm mătăsuri.

— Să nu vă îndepărtaţi prea mult! a strigat Amelia în urma lor, miratã de viteza cu care fusese abandonată. Bea, să nu plăteşti nimic până nu te tocmeşti, iar tu, Win... Dispăruseră deja printre tarabe, fără să o mai asculte. Numai Merripen s-a uitat înapoi, peste umăr.

Iritarea lui Merripen a părut să-i facă plăcere lui Rohan, care i-a oferit braţul Ameliei.

— Plimbă-te puţin cu mine.

Ar fi putut să obiecteze faţă de tonul lui aproape poruncitor, dar era probabil ultima oară când îl vedea. Şi nu putea rezista nici ispitei care strălucea în ochii lui.

— De ce-ai spus că mă voi mărita? l-a întrebat în timp ce se plimbau prin mulţime. Ameliei nu i-au scăpat numeroasele priviri aruncate spre frumosul ţigan îmbrăcat ca un gentleman.

— Îţi este scris în palmă.

— Ghicitul în palmă este o escrocherie. Iar bărbaţii nu se ocupă cu ghicitul. Doar femeile.

— Doar pentru că nu o facem, i-a răspuns Rohan vesel, nu înseamnă că nu putem. Oricine îţi poate vedea linia căsătoriei din palmă. E limpede ca lumina zilei.

— Linia căsătoriei? Unde este? Amelia şi-a tras braţul şi şi-a examinat palma.

Rohan a condus-o în spatele unui fag bătrân. Ultimele raze de soare depăşeau linia orizontului. Torţele se aprindeau, anticipând sosirea serii.

— Asta este, i-a spus Rohan luându-i palma stângă şi ridicând-o.

Amelia şi-a strâns degetele, ruşinată. Ar fi trebuit să poarte mănuşi, dar perechea cea bună era pătată iar cealaltă era găurită şi nu apucase să-şi cumpere altele. Mai rău decât atât, se zgâriase în marginea unei găleţi din metal iar unghiile i se rupseseră. Erau mâini de servitoare, nu de doamnă. Pentru o clipă şi-a dorit să fi avut mâini ca ale lui Win, elegante, cu degete lungi.

Rohan a privit o clipă şi i-a reţinut mâna, atunci când ea a încercat să o retragă.

— Aşteaptă, i-a şoptit.

Nu avea de ales, aşa că şi-a lăsat degetele în palma lui caldă.

— Aici. A trasat cu vârful degetelor linia orizontală de la baza degetului ei mic. O singură căsătorie. Lungă. Iar acestea… I-a arătat trei linii verticale care se intersectau cu linia căsătoriei. Înseamnă că vei avea cel puţin trei copii. A strâns din ochi, concentrat. Două fete şi un băiat: Elizabeth, Jane şi… Ignatius.

Ea a zâmbit.

— Ignatius?

— Va purta numele tatălui său. Un distins apicultor.

Amelia i-a luat palma şi a studiat-o.

— Să o vedem şi pe a ta. La tine linia căsătoriei e şi mai pronunţată.

I-a răspuns cu un semn din cap, fără să-şi desprindă privirea de pe chipul ei.

— Şi tu vei avea tot trei copii… sau poate patru? A atins o linie aproape imperceptibilă din lateral.

— Doar trei. Linia aceea înseamnă că voi avea o logodnă scurtă.

— S-ar putea să fii împins spre altar de tatăl fetei, înarmat cu o puşcă.

El a râs.

— Doar dacă îmi voi răpi logodnica din iatacul ei.

Amelia l-a studiat atentă.

— Mi-e greu să mi te imaginez în chip de soţ. Pari destul de singuratic.

— Nicidecum. Îmi voi lua soţia peste tot. Vom cutreiera lumea într-o căruţă. Îi voi pune inele de aur pe degete şi brăţări la glezne. Seara îi voi spăla părul lung şi i-l voi peria la lumina focului. Şi o voi trezi cu un sărut în fiecare dimineaţă.

Amelia şi-a ferit privirea. Obrajii îi ardeau. A făcut un pas, încercând să spulbere intimitatea momentului.

— Când ţi-ai părăsit tribul?

— Nu ştiu cu siguranţă.

L-a privit surprinsă.

— Aveam zece ani, i-a spus. Călătoream de mic în căruţa bunicilor mei. Nu mi-am cunoscut părinţii. Mama a murit la naşterea mea iar tata era un *gadjo* irlandez. Familia lui nu a fost de acord cu căsătoria şi l-a convins să o abandoneze pe mama. Nici nu cred că a aflat că ea a avut un copil.

— N-a încercat nimeni să-i spună?

— Nu ştiu. Poate s-au gândit că asta n-ar fi schimbat nimic. Bunicii mei îl considerau un tânăr imatur, chiar şi pentru un *gadjo*. Într-o zi bunica m-a îmbrăcat cu o cămaşă pe care mi-o făcuse chiar ea şi mi-a spus că trebuia să părăsesc tribul. Mi-a spus că eram în pericol şi că nu mai puteam trăi alături de ei.

— Ce fel de pericol?

— Nu mi-a spus. Un văr mai mare, Noah, m-a dus la Londra şi m-a ajutat să-mi găsesc o slujbă. Mi-a promis că se va întoarce într-o bună zi şi mă va lua înapoi, după ce pericolul va trece.

— Ai lucrat în tot acest timp la club?

— Da. Bătrânul Jenner m-a angajat curier. Trăsăturile lui Rohan s-au îmblânzit. Mi-a fost ca un tată, în multe privinţe. Era iute la mânie şi se folosea adesea de pumnii lui, dar a fost un om bun. A avut grijă de mine.

— Cred că nu ţi-a fost uşor, i-a spus Amelia, simţind compasiune pentru băiatul care fusese abandonat de familie şi obligat să-şi găsească singur drumul în viaţă. Mă mir că n-ai încercat să fugi înapoi.

— Promisesem că n-o voi face. A văzut o frunză care se desprindea din pom şi a cules-o din aer,

dintr-o mişcare iute. Adus frunza la nas, i-a inspirat dulceaţa şi i-a întins-o. Am rămas la club mulţi ani, a continuat. L-am aşteptat pe Noah să vină după mine.

Amelia a frecat între degete frunza.

— Dar el nu a venit niciodată.

Rohan a clătinat din cap.

— Apoi Jenner a murit iar fiica şi ginerele lui au preluat clubul.

— S-au purtat bine cu tine?

— Mult prea bine. S-a încruntat. Cu ei a început blestemul meu de noroc.

— Am auzit de el. I-a zâmbit. Sunt însă sceptică, pentru că nu cred nici în noroc şi nici în blesteme.

— Poate distruge orice ţigan. Orice-aş face, banii continuă să vină.

— Ce îngrozitor! Trebuie să fie foarte obositor.

— E al naibii de stânjenitor, a spus el cu sinceritate.

Pe jumătate amuzată şi pe jumătate invidioasă.

Amelia l-a întrebat:

— Ai mai avut o asemenea problemă şi înainte?

Rohan a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să mă aştept. E soarta. S-a oprit şi i-a arătat palma lui. La baza degetului arătător se intersectau câteva linii, formând o stea. Prosperitate financiară, i-a explicat el. Şi nu se va sfârşi prea curând.

— Ai putea face donaţii. Sunt multe societăţi

de binefacere şi mulţi oameni necăjiţi.

— Am de gând s-o fac. Curând. A luat-o de cot şi a ajutat-o să treacă peste un dâmb. Mă întorc la Londra poimâine ca să-mi găsesc un înlocuitor la club.

— Ce vei face apoi?

— Voi trăi ca un ţigan adevărat. Voi găsi un trib alături de care să călătoresc. Gata cu registrele, cu furculiţele pentru salată şi cu crema de ghete! Voi fi liber.

Părea convins că va fi mulţumit dacă va duce o viaţă simplă. Amelia avea însă îndoielile ei. Nu exista cale de mijloc, asta era adevărata problemă. Nu putea fi şi nomad şi gentleman în acelaşi timp. Trebuia să aleagă. Şi-a dat seama că dualitatea nu o caracteriza nici pe ea. Ştia exact cine era.

Rohan a condus-o la un chioşc cu vinuri şi a cumpărat două pahare cu vin de prune. Ea a băut licoarea uşor dulceagă cu sete, din câteva înghiţituri.

— Mai uşor, a atenţionat-o. Vinul e mai tare decât ai crede. Încă un pahar şi va trebui să te duc acasă aruncată pe umărul meu, ca pe un cerb doborât.

— Nu e chiar atât de tare, a protestat Amelia. Vinul era delicios, gustul bogat de prună îi rămăsese pe limbă. I-a întins vânzătorului paharul gol. Încă unul!

Femeile cumsecade nu obişnuiau să mănânce sau să bea în public. Aceste reguli erau uitate la târgurile rurale sau la festivaluri, acolo unde nobilii se amestecau cu oamenii de rând, ignorând

convenţiile.

Amuzat, Rohan şi-a terminat vinul şi a aşteptat răbdător ca ea să bea şi al doilea pahar.

— Ţi-am găsit un prisăcar, i-a spus. I-am descris problema ta şi mi-a promis că va veni mâine sau poimâine la Ramsay House. Vei scăpa de albine într-un fel sau altul.

— Îţi mulţumesc, i-a spus Amelia cu fervoare. Îţi rămân datoare, domnule Rohan. O să dureze mult să îndepărteze stupul?

— Nu are de unde să ştie până nu-l vede. Ar putea fi o colonie foarte mare, pentru că nu a mai locuit nimeni în casă de multă vreme. Mi-a spus că a găsit odată, într-o casă abandonată, o colonie de jumătate de milion de albine.

Amelia a făcut ochii mari.

— O jumătate de milion…

— Nu cred că la voi e atât de rău, a spus Rohan, dar e aproape sigur că o porţiune din zid va trebui să fie dărâmată.

Alte cheltuieli. Alte reparaţii. Amelia a vorbit fără să mai gândească:

— Dacă ştiam în ce stare jalnică este Ramsay House nu mi-aş fi adus familia să locuiască aici. N-ar fi trebuit să-l cred pe cuvânt pe avocatul care mi-a spus că e locuibilă. Dar eram atât de grăbită să-l îndepărtez pe Leo de Londra şi voiam atât de mult să o putem lua de la început…

— Nu eşti tu responsabilă pentru tot ce se întâmplă. Fratele tău este adult. La fel sunt Winnifred şi Poppy. Au fost de acord cu hotărârea ta?

— Da, dar Leo nu avea mintea limpede. Nici acum n-o are. Iar Win e încă fragilă şi…

— Îţi place să te incriminezi singură, nu-i aşa? Hai, plimbă-te cu mine.

A lăsat jos paharul gol. Se simţea uşor ameţită. Al doilea pahar fusese o greşeală. Şi să meargă cu Rohan, în noaptea care se lăsase, era o altă greşeală. Dar s-a uitat în ochii lui şi a decis să fie nesăbuită. Doar câteva minute furate… pentru că nu-i putea rezista zâmbetului lui.

— Familia mea îşi va face griji dacă nu mă întorc curând.

— Ştiu că eşti cu mine.

— Tocmai de asta îşi vor face griji, a spus ea, făcându-l să izbucnească în râs.

S-au oprit la o tejghea pe care erau aşezată o colecţie de lămpi magice, nişte lămpi din metal ştanţat având în faţă lentile condensoare. În spatele lentilei era un canal pe care aluneca o lamelă din sticlă. Când lampa era aprinsă, ea proiecta pe perete o imagine. Rohan a insistat să-i cumpere una, împreună cu un set de lamele.

— Dar e o jucărie de copii, a protestat Amelia. Ce să fac cu ea?

— Joacă-te. Ar trebui să încerci asta, cândva.

— Joaca este pentru copii, nu pentru adulţi.

— Oh, domnişoară Hathaway, a şoptit el. Cea mai plăcută joacă este cea între adulţi.

Au străbătut mulţimea până când au scăpat de agitaţie şi muzică, dar şi de lumina torţelor.

— Ai de gând să-mi spui ce făceai cu sigiliul lui Westcliff? a întrebat-o.

— Prefer să n-o fac, dacă nu te superi.

— Pentru că încerci să o protejezi pe Beatrix?

I-a aruncat o privire mirată.

— Cum de… adică… de ce pomeneşti numele surorii mele?

— În seara în care aţi fost invitaţi la cină. A avut timp şi posibilitatea să-l ia. Întrebarea este: ce voia să facă cu el?

— Beatrix este o fată bună, a spus repede Amelia. O fată minunată. N-ar face nimic rău cu bună ştiinţă şi… Nu ai povestit nimănui, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. I-a atins uşor obrazul. Nu ţi-aş trăda secretele. Sunt prietenul tău. Cred… A făcut o pauză scurtă. Într-o altă viaţă am fi mai mult decât prieteni.

— Nu există o altă viaţă. Nu poate exista.

— De ce nu?

— Briciul lui Occam.

El a tăcut, ca şi cum răspunsul ei îl luase prin surprindere. Apoi a izbucnit în râs:

— Te referi la acel principiu ştiinţific medieval?

— Da. Atunci când formulezi o teorie trebuie să elimini cât mai multe supoziţii. Cu alte cuvinte, cea mai simplă explicaţie este şi cea mai plauzibilă.

— De aceea nu crezi în magie, în soartă sau reîncarnare? Pentru că sunt prea complicate, teoretic vorbind?

— Da.

— De unde ai aflat de briciul lui Occam?

— Tata a fost un cărturar pasionat de epoca medievală. A tresărit când i-a simţit mâna alunecându-i pe gât. Uneori studiam împreună.

Rohan i-a luat lampa din mâna nesigură şi a aşezat-o la picioare.

— Te-a învăţat şi că uneori explicaţiile complicate sunt mai exacte decât cele simple?

Amelia a clătinat din cap, incapabilă să vorbească. El o cuprinsese după umeri şi o lipise de trupul lui. Pulsul i se accelerase. N-ar fi trebuit să-l lase să o îmbrăţişeze. Îi putea vedea cineva, chiar dacă erau ascunşi în umbră. Dar plăcerea o ameţea şi nu îi mai păsa de nimic altceva.

Degetele lui Rohan au alunecat cu delicateţe pe gâtul ei, pe după ureche, prin păr.

— Eşti o femeie interesantă, Amelia.

Pielea ei s-a înfiorat sub respiraţia lui.

— Nu-mi dau seama de ce crezi asta.

Gura lui jucăuşă i-a atins sprânceana.

— Te găsesc extrem de interesantă. Vreau să te deschid ca pe o carte şi să citesc fiecare pagină. A zâmbit şi a adăugat: inclusiv notele de subsol. I-a simţit încordarea şi a început să o maseze uşor, să-i alunge încordarea. Te doresc. Vreau să stăm îmbrăţişaţi sub constelaţii şi nori.

Înainte ca ea să-i poată răspunde i-a acoperit gura cu un sărut. Un val de căldură a cuprins-o. A întins mâinile spre părul lui, jucându-se cu şuviţele de abanos. I-a atins lobul urechii şi a dat de cercelul cu diamant. I-a trasat cu grijă conturul, apoi a coborât pe lângă gulerul cămăşii. Sărutul lui era tot mai adânc, limba tot mai cercetătoare.

Luna arunca raze printre frunze, conturând silueta lui Rohan şi dând o strălucire nepământeană pielii ei. I-a cuprins obrazul în

palmă. Respiraţia lui era fierbinte şi purta încă aroma vinului dulce.

Prin întuneric a răzbătut o voce:

— Amelia.

Era Christopher Frost, la câţiva paşi depărtare, cu o atitudine rigidă şi combativă. L-a privit aspru pe Rohan.

— Nu e cazul să se dea în spectacol. Este o doamnă şi merită să fie tratată ca atare.

Amelia a simţit imediat cum trupul lui Rohan s-a tensionat.

— Nu am nevoie de sfaturile tale despre cum ar trebui să mă port cu ea.

— Ştii ce-ar însemna pentru reputaţia ei dacă ar fi văzută cu tine.

Amelia şi-a dat seama că înfruntarea avea să se termine rău dacă nu intervenea. S-a tras din braţele lui Rohan.

— Trebuie să mă întorc la surorile mele.

— Te însoţesc, a spus imediat Frost.

Ochii lui Rohan au strălucit periculos.

— În niciun caz!

— Te rog. Amelia i-a atins buzele cu degetele ei reci. Cred că e mai bine să ne despărţim aici. Vreau să merg cu el. Avem de lămurit o mulţime de lucruri. Iar tu... A încercat să-i zâmbească. Drumurile te aşteaptă. S-a aplecat stângace şi a luat lampa de jos. La revedere, domnule Rohan. Sper să găseşti ceea ce cauţi. Sper... S-a oprit pentru că vorbele îi rămăseseră în gât. Îi era deja dor de el. La revedere, Cam, i-a şoptit.

El nu s-a mişcat şi nu a scos niciun cuvânt.

Amelia i-a simţit privirea în timp ce se îndepărta… îi pătrundea sub haine, îi atingea pielea.

*

Mergeau agale, ea şi Christopher, într-o armonie deja familiară. Se plimbaseră adesea atunci când el o curta. Îi făcuse curte ca la carte, cu lungi conversaţii, scrisori tandre şi săruturi furate. Părea magic, de necrezut, ca un bărbat atât de frumos ca el să o dorească pe ea. La început, Amelia nici nu-l luase în seamă, sigură că el voia să-şi râdă de ea. Christopher o contrazisese, spunându-i că nu şi-ar fi bătut joc de sora celui mai bun prieten şi că nu era vreun crai londonez pus pe farse.

— Nici nu mă îmbrac suficient de bine pentru un crai, remarcase Christopher arătând spre costumul bine croit, dar sobru.

— Ai dreptate, fusese de acord Amelia, mimând seriozitatea. De fapt nu te îmbraci suficient de bine nici pentru un arhitect.

— Iar istoria mea cu femeile este excesiv de respectabilă, continuase el. N-am zdrobit inimi şi nu am distrus reputaţii. Ce crai s-ar lăuda cu aşa ceva?

— Poţi fi foarte convingător, îi spusese Amelia cu respiraţia întretăiată, pentru că el venise mai aproape.

— Domnişoară Hathaway, îi şoptise Christopher, strângându-i mâna rece între palmele lui fierbinţi, ai milă de mine. Lasă-mă măcar să-ţi

scriu. Promite-mi că-mi vei citi scrisorile. Iar dacă după asta tot n-o să mă vrei, promit să nu te mai deranjez.

Intrigată, Amelia consimţise. Şi ce scrisoare primise… absolut fermecătoare. Începuseră să corespondeze iar Christopher venea în vizită la Primrose Place ori de câte ori putea.

Ameliei nu-i mai făcuse nicicând atâta plăcere compania unui bărbat. Aveau aceleaşi opinii, în majoritatea cazurilor, lucru care i se părea agreabil. Iar când nu erau de acord era cu atât mai plăcut. Christopher se înfierbânta doar rareori. Era analitic, asemenea tatălui ei. Iar dacă Amelia se necăjea pe el, râdea şi o săruta până când uita de la ce pornise cearta.

Christopher nu încercase niciodată să o seducă pe Amelia – o respecta prea mult. Chiar şi atunci când ea îl încurajase să meargă mai departe de câteva simple săruturi, el o refuzase.

— Te doresc, iubita mea, îi şoptea cu respiraţia întretăiată şi ochii strălucind de pasiune. Dar trebuie să facem totul aşa cum se cuvine. Când vei fi soţia mea.

Nu o ceruse formal de soţie. Nu fuseseră logodiţi oficial, deşi Christopher o încurajase să se aştepte la asta. Urmase o tăcere misterioasă de aproape o lună, după care Leo plecase să-l caute. La întoarcere, fratele ei era supărat şi tulburat.

— Am auzit zvonuri, îi spusese el Ameliei ştergându-i lacrimile cu batista lui, că a fost văzut cu fiica lui Rowland Temple. Se pare că-i face curte.

Mai apoi primise o scrisoare de la Christopher, atât de răvăşitoare că Amelia s-a întrebat cum de câteva cuvinte scrijelite pe o foaie de hârtie puteau să-ţi fărâme sufletul. Se întreba cum de putea simţi atâta durere şi totuşi să supravieţuiască. Nu se ridicase din pat o săptămână şi plânsese până la epuizare, în întuneric.

Ironic, cea care a salvat-o a fost scarlatina de care s-au îmbolnăvit Win şi Leo. Aveau nevoie de ea, aşa că a trebuit să uite de adânca melancolie. După asta nu a mai vărsat nicio lacrimă pentru Christopher Frost.

Lipsa lacrimilor nu însemna şi absenţa sentimentelor. Amelia a descoperit cu surprindere că tot ce simţise cândva pentru el rămăsese adânc îngropat, sub straturi de amărăciune şi prudenţă.

— Sunt ultima persoană care ar trebui să te avertizeze în legătură cu viaţa personală, a spus încet Christopher. I-a oferit braţul iar ea a ezitat înainte să-l accepte. Ştii însă prea bine ce va spune lumea dacă eşti văzută cu el.

— Apreciez grija pe care o porţi reputaţiei mele, i-a răspuns sarcastică Amelia. Dar nu sunt singura care îşi permite un capriciu în zi de târg.

— Cele câteva capricii pot fi trecute cu vederea dacă eşti în compania unui gentleman. Dar e ţigan, Amelia.

— Am observat, a spus ea sec. Te credeam deasupra acestor prejudecăţi.

— Nu sunt prejudecăţile mele ci ale societăţii, a ripostat Christopher. Dacă nu ţii cont de ele vei plăti amarnic.

— Nu are rost să mai discutăm. Domnul Rohan se va întoarce curând la Londra, după care va pleca mai departe. Nu cred că ne vom revedea. Şi oricum nu înţeleg ce-ţi pasă ţie.

— Bineînţeles că-mi pasă, i-a spus Christopher cu blândeţe. Amelia… Regret că te-am rănit. Mai mult decât vei şti vreodată. N-aş vrea să te văd suferind din dragoste.

— Nu sunt îndrăgostită de domnul Rohan, i-a spus ea. N-aş putea să fiu atât de nesăbuită.

— Mă bucur să aud asta.

Tonul lui a iritat-o. A vrut să spună ceva care să-l rănească.

— De ce nu te-ai căsătorit? l-a întrebat direct.

A oftat adânc înainte de a-i răspunde.

— A acceptat cererea mea în căsătorie doar ca să-i facă pe plac tatălui ei, nu pentru că ar fi ţinut la mine. De fapt era îndrăgostită de altcineva, de un bărbat pe care tatăl ei nu-l voia. Până la urmă au fugit amândoi la Gretna Green.

— Există o dreptate în toate. Şi tu ai părăsit-o pe cea care te iubea. Iar ea te-a părăsit pentru bărbatul pe care îl iubea.

— Ţi-ar face plăcere dacă ţi-aş spune că nu am iubit-o? Am plăcut-o, am admirat-o… dar nu se compară cu ce am simţit pentru tine.

— Nu, nu-mi face deloc plăcere. Ai pus ambiţia mai presus de orice.

— Încerc să mă întreţin pe mine – şi cândva pe viitoarea familie – dintr-o carieră nesigură. Nu mă aştept să înţelegi.

— Cariera ta nu a fost niciodată într-atât de

nesigură, a ripostat Amelia. Ţi se promisese o avansare chiar şi fără să te căsătoreşti cu fiica lui Rowland Temple. Leo mi-a spus că talentul tău te putea duce departe.

— Asta dacă talentul ar fi de ajuns. Ar fi o naivitate să crezi asta.

— Ei bine, naivitatea pare să fie o trăsătură de familie.

— Nu-ţi stă în fire să fii cinică, Amelia.

Ea a plecat capul.

— Nu ai de unde să ştii cum sunt acum.

— Dă-mi şansa să aflu.

L-a privit cu neîncredere.

— Nu ai nimic de câştigat dacă reînnodăm relaţia. Nu sunt mai bogată şi nu am cunoştinţe sus-puse. Nu s-a schimbat nimic de la ultima noastră întâlnire.

— Poate că eu m-am schimbat. Poate că am înţeles ce am pierdut.

— La ce ai dat cu piciorul.

— La ce am dat cu piciorul, a recunoscut el. Am fost un prost, un nemernic. Nu-ţi cer să treci cu vederea peste ce am făcut. Dar dă-mi măcar şansa să mă revanşez. Vreau să-ţi ajut familia, dacă este posibil. Şi fratele.

— Nu poţi, a spus Amelia. Ai văzut ce s-a ales de el.

— Are un talent remarcabil. Ar fi o crimă să şi-l irosească. Poate dacă ne-am împrieteni din nou…

— Nu cred să fie prea dornic.

— Chiar vreau să-l ajut. Am acum o oarecare influenţă asupra lui Rowland Temple. Fuga fiicei lui

i-a dat un sentiment de vinovăţie faţă de mine.

— Ce convenabil!

— Aş putea să-l determin să-l reangajeze pe Leo. Ar fi în beneficiul amândurora.

— Tu ce ai avea de câştigat? l-a întrebat ea. De ce să te străduieşti atât pentru el?

— Nu sunt un ticălos, Amelia. Am şi eu conştiinţă, deşi n-am apelat prea des la ea. Nu e uşor să trăieşti cu amintirea celor pe care i-ai rănit în trecut. Printre ei vă număraţi tu şi fratele tău.

— Christopher… a murmurat ea. Nu ştiu ce să spun. Am nevoie de timp, să mă gândesc în linişte…

— Oricât vrei, i-a spus el blând. Dacă nu mai pot fi ce-am fost cândva pentru tine… mă mulţumesc cu rolul de prieten. I-a zâmbit iar ochii i-au strălucit, plini de tandreţe. Iar dacă vei dori mai mult, vreodată… un singur cuvânt de-al tău va fi de ajuns.

Capitolul 12

Altă dată lui Cam i-ar fi făcut plăcere revederea cu lordul St. Vincent. De data aceasta însă nu aştepta cu nerăbdare să-i comunice decizia lui de a părăsi clubul. Lui St. Vincent nu avea să-i convină. Nu doar pentru că i-ar fi fost greu să-i găsească un înlocuitor ci şi pentru că n-ar fi înţeles hotărârea lui Cam de a trăi ca un ţigan adevărat. St. Vincent era adeptul traiului bun.

Mulţi se temeau de St. Vincent, care era o fire calculată şi putea fi foarte tăios. Cam nu se

număra printre ei. Îl provoca adesea şi se certau la cuţite.

St. Vincent a sosit împreună cu fiica lui, Phoebe, un copil cu părul roşu şi un temperament alarmant de schimbător. Acum era adorabilă şi liniştită pentru ca imediat să devină agitată şi răzgâiată. Doar vocea tatălui reuşea să o calmeze.

— Gata, draga mea, îi şoptea el la ureche. Te-a supărat cineva? Sau nu ţi-a dat atenţie? Câtă insolenţă! Prinţesa mea va căpăta mereu tot ce-şi doreşte. Iar fetiţa sfârşea prin a zâmbi printre lacrimi.

Copilul a fost admirat şi luat pe rând în braţe. Evie şi Lillian pălăvrăgeau fără încetare, îmbrăţişându-se din când în când, ca nişte vechi prietene.

După o vreme, Cam, St. Vincent şi lordul Westcliff s-au retras pe terasa din spate, unde vântul călduţ al după-amiezii răspândea miros de stuf şi gălbenele. Doar sunetele gâştelor sălbatice tulburau pacea ţinutului peste care se aşternuse toamna.

Cei trei bărbaţi s-au aşezat la una din mese. Cam a refuzat ţigara pe care i-o oferea St. Vincent. Mirosul de tutun nu-i plăcea deloc.

Sub privirile interesate ale lui Westcliff, Cam şi St. Vincent au discutat despre renovarea clubului. După care Cam i-a spus lui St. Vincent că hotărâse să părăsească clubul de îndată ce lucrările se sfârşeau.

— Ne părăseşti? l-a întrebat St. Vincent, tulburat. Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna.

St. Vincent încerca să asimileze informaţia.

— Cum te vei descurca cu banii?

Cam a ridicat din umeri, relaxat.

— Am deja mai mulţi bani decât aş avea nevoie.

Vicontele a ridicat ochii spre cer.

— Cel care spune asta este evident că nu frecventează magazinele potrivite. A oftat. Dacă am înţeles bine, vrei să fugi de civilizaţie şi să trăieşti ca un sălbatic.

— Nu. Intenţionez să trăiesc aşa cum trăiesc ţiganii. E o diferenţă.

— Rohan, eşti un tânăr burlac bogat, cu avantajele pe care le oferă viaţa modernă. Dacă te plictiseşti, fă ce fac şi ceilalţi.

Cam a ridicat o sprânceană.

— Cum ar fi...?

— Joacă! Bea! Cumpără-ţi un cal de curse! Ia-ţi o amantă! Pentru Dumnezeu, dă şi tu dovadă de puţină imaginaţie. Chiar nu ai o opţiune mai bună? Vrei să renunţi la tot, să trăieşti ca un primitiv şi să-mi mai şi creezi probleme pe deasupra? Cu cine să te înlocuiesc?

— Nimeni nu este de neînlocuit.

— Tu eşti. În toată Londra nu există nimeni care să poată face ce faci tu. Eşti un registru contabil ambulant, ai ochi şi la ceafă, ai tactul unui diplomat, mintea unui bancher şi pumnii unui boxer. Va trebui să angajez cel puţin şase oameni.

— Nu am minte de bancher, a spus Cam indignat.

— După ultimele investiţii făcute, nu poţi spune că…

— N-a fost cu intenţie! La mijloc e blestemul meu de noroc.

St. Vincent a tras din ţigară, mulţumit că reuşise să-l enerveze. A expirat fumul şi s-a uitat spre Westcliff.

— Spune şi tu ceva, şi-a îndemnat prietenul. Nu poţi nici tu să fii de acord cu asta.

— Nu e treaba noastră.

— Mulţumesc, a murmurat Cam.

— Şi totuşi, a continuat Westcliff, te rog să te gândeşti că eşti pe jumătate ţigan şi iubeşti libertatea, dar eşti şi pe jumătate irlandez, un neam recunoscut pentru cât de mult îşi iubeşte pământul. Nu sunt foarte convins că vei fi mai fericit cutreierând lumea.

Punctul lui de vedere l-a tulburat pe Cam. Încercase dintotdeauna să ignore faptul că era pe jumătate *gadjo.*

— Dacă încerci să mă faci să înţeleg că sunt condamnat, orice-aş face, atunci aleg libertatea.

— Orice bărbat inteligent renunţă la un moment dat la libertate, i-a răspuns St. Vincent. Burlăcia e bună, dar devine plictisitoare. Singura provocare adevărată care îţi rămâne este căsătoria.

Căsătorie. Respectabilitate. Cam le zâmbea sceptic interlocutorilor lui, gândindu-se că semănau cu două păsări care încercau să se autoconvingă: da, da, colivia lor era foarte confortabilă. Nu merita să-şi frângă aripile pentru

nicio femeie din lume.

— Mâine plec la Londra, a spus el. Rămân până la redeschiderea clubului. După aceea plec definitiv.

Cu inteligenţa lui excepţională, St. Vincent analiza problema din toate unghiurile.

— Rohan... ai dus atâţia ani o viaţă mai mult sau mai puţin civilizată şi brusc ţi se pare intolerabil. De ce?

Cam a rămas tăcut. Nu era încă pregătit să recunoască adevărul.

— Trebuie să existe un motiv pentru care vrei să pleci, a insistat St. Vincent.

— Poate mă înşel, a spus Westcliff, dar bănuiesc că are legătură cu domnişoara Hathaway.

Cam i-a aruncat o privire de gheaţă.

St. Vincent îşi muta privirea de la Westcliff la chipul împietrit al lui Cam.

— Nu mi-ai spus că este la mijloc o femeie.

Cam s-a ridicat atât de brusc încât aproape că a răsturnat scaunul.

— Ea nu are nicio legătură cu asta.

— Cine e? Lui St. Vincent îi plăcuse dintotdeauna bârfa.

— Una din surorile Ramsay, i-a răspuns Westcliff. Locuiesc în apropiere.

— Ca să vezi! a spus St. Vincent. Trebuie să fie ceva de capul ei dacă ţi-a provocat o asemenea reacţie. Cum e, Rohan? Blondă? Brunetă? Voluptuoasă?

Dacă nu scotea un cuvânt sau îşi nega atracţia faţă de ea însemna să-şi recunoască slăbiciune.

Aşa că s-a sprijinit de spătar şi a spus cu indiferenţă:

— Brunetă. Drăguţă. Şi… capricioasă.

— Capricioasă? Ce drăguţ! Continuă.

— A citit filosofie medievală. Se teme de albine. Bate din picior atunci când este nervoasă. Mai erau multe lucruri foarte personale pe care nu le putea dezvălui… paloarea plăcută a gâtului, felul în care îi simţea mâna în mâna lui, felul în care puterea şi vulnerabilitatea se îmbinau în felul ei de a fi. Şi trupul care părea făcut special pentru păcat.

Cam nu voia să se gândească la Amelia. De câte ori o făcea îl cuprindea un sentiment până atunci necunoscut, la fel de acut ca şi durerea, la fel de pătrunzător ca foamea. Acest sentiment îi alunga somnul noaptea. Nu exista nici măcar un milimetru din corpul Ameliei care să nu-l atragă profund, iar aceasta era o problemă pe care nu ştia cum să o abordeze, care îi depăşea experienţa.

Dacă ar fi avut-o, poate că durerea ar fi încetat… dar s-ar fi putut ca după aceea să o dorească şi mai mult. Conştient că Westcliff şi St. Vincent se priveau reciproc cu subînţeles, Cam a spus cu amărăciune:

— Să nu credeţi că planul meu de a pleca este doar o reacţie faţă de domnişoara Hathaway… Mă gândesc la asta de mult timp. Nu sunt idiot. Şi am ceva experienţă cu femeile.

— Nu contest asta, i-a răspuns sec St. Vincent. Dar până acum le-ai privit ca pe ceva interschimbabil. Până acum. Dacă te-ai îndrăgostit de domnişoara Hathaway, nu crezi că trebuie să

afli mai multe despre ea?

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu. Ar putea duce la un singur lucru.

— La căsătorie, a spus vicontele. Era o constatare, nu o întrebare.

— Da. Iar acest lucru este imposibil.

— De ce?

Subiectul căsătoriei îl deranja vizibil.

— Nu sunt genul de bărbat care se căsătoreşte.

St. Vincent a pufnit.

— Niciun bărbat nu este. Căsătoria este o invenţie feminină.

— Chiar dacă ideea m-ar tenta, a continuat Cam, nu i-aş face una ca asta. Sunt ţigan.

Explicaţiile nu-şi aveau rostul. Femeile decente nu se căsătoreau cu ţigani. El avea sânge amestecat şi chiar dacă Amelia nu avea prejudecăţi, discriminările la care fusese supus el aveau să se extindă şi asupra soţiei şi copiilor lui. Şi dacă asta nu ar fi fost de ajuns, cei de aceeaşi etnie cu el dezaprobau şi mai tare o asemenea uniune. *Gadje* cu *gadje,* rom cu rom.

— Şi dacă pentru ea nu contează asta? l-a întrebat Westcliff.

— Problema nu se pune aşa. E vorba de felul în care o văd ceilalţi.

Văzând că Westcliff se pregătea să-l contrazică, Rohan a şoptit:

— Spuneţi-mi care dintre voi ar vrea ca fiica lui să se mărite cu un ţigan. A zâmbit forţat, văzând că tăceau stânjeniţi.

După câteva momente Westcliff a stins ţigara şi i-a spus:

— Este evident că te-ai hotărât deja. Nu are rost să mai discutăm.

St. Vincent a ridicat şi el din umeri.

— Bănuiesc că ar trebui să-ţi urez fericire în noua ta viaţă. Deşi nu prea văd cum ar putea fi un om fericit când closetul lui e în aer liber.

Cam nu s-a lăsat păcălit de resemnarea lor. Îi cunoştea prea bine pe Westcliff şi pe St. Vincent ca să ştie că nu renunţau niciodată cu uşurinţă. Era aproape sigur că niciunul dintre ei nu-şi spusese ultimul cuvânt.

— Plec în zori, a fost tot ce a spus.

Nimic nu-l putea face să se răzgândească.

Capitolul 13

Beatrix fusese pur şi simplu fermecată de lanterna magică. Abia aştepta să vină seara ca să se uite din nou la lamelele din sticlă. Multe imagini erau amuzante, cu animale îmbrăcate în haine omeneşti, cântând la pian, stând la birou sau mestecând în oala cu supă.

Altele erau mai sentimentale: un tren care trecea printr-un sat, scene de iarnă, copii la joacă. Erau şi câteva imagini cu animale exotice, în junglă. Una din ele, cea care înfăţişa un tigru pe jumătate ascuns de frunze, era de-a dreptul frapantă. Beatrix făcuse diverse încercări, apropiind şi depărtând lampa de perete, pentru ca tigrul să apară cât mai clar.

Lui Beatrix îi venise ideea să scrie o poveste şi o convinsese pe Poppy să-i picteze câteva lamele. Hotărâseră ca într-o zi să organizeze un spectacol: Beatrix să spună povestea în timp ce Poppy mânuia lampa magică.

Cele două surori mai mici stăteau lângă foc şi făceau schimb de idei iar Amelia stătea lângă Win, pe sofa. Urmărea mâinile delicate şi graţioase ale lui Win, care broda o floare.

Fratele lor se tolănise pe covor lângă fete, pe jumătate beat. Fusese cândva un bun frate mai mare, care le bandaja atunci când se loveau la vreun deget sau le ajuta să-şi caute păpuşa rătăcită. Acum îşi trata surorile mai mici cu indiferenţa politicoasă a unui străin.

Amelia îşi masa absentă muşchii încordaţi de la ceafă. S-a uitat la Merripen, care stătea într-un colţ, extenuat de atâta muncă grea. Şi el privea în gol, adâncit în gânduri. Se simţea tulburată ori de câte ori îl privea. Culoarea pielii, părul întunecat şi strălucitor îi aminteau de Cam Rohan.

Nu reuşea să-şi ia gândul de la el. Şi nici de la Christopher Frost. Imaginile celor doi îi jucau prin faţa ochilor, contrastând puternic. Cam nu-i oferea niciun angajament, niciun viitor, doar o plăcere de moment. Nu era un gentleman dar avea o onestitate pe care o aprecia mai mult decât manierele elegante.

Apoi era Christopher Frost, blond, civilizat, rezonabil şi frumos. Îşi manifestase dorinţa să reînnoiască legătura cu ea. Amelia nu avea idee dacă era sincer. Câte femei erau însă

recunoscătoare pentru că li se oferea o a doua şansă cu prima lor iubire? Dacă îi trecea cu vederea greşelile din trecut poate că nu era prea târziu pentru ei. Numai că nu era sigură că voia să se reîntoarcă la visele abandonate cândva. Sau că putea fi fericită alături de bărbatul pe care îl iubea dar în care nu avea încredere.

Beatrix a scos o lamelă din lampă, a pus-o jos cu grijă şi a luat alta.

— Asta e preferata mea… i-a spus lui Poppy.

Amelia îşi pierduse interesul pentru imaginile de pe perete. Era atentă la broderia lui Win. La un moment dat, ea a făcut o mişcare greşită şi şi-a înfipt acul în deget. O picătură de sânge a apărut imediat.

— Oh, Win… a murmurat Amelia.

Ea nu a reacţionat în niciun fel. Nu părea să fi observat nimic. Încruntată, Amelia i-a urmărit privirea împietrită, îndreptată spre peretele din faţa lor.

Imaginea proiectată de lampă înfăţişa un peisaj de iarnă. Nu avea nimic deosebit, cu excepţia conturului delicat al chipului unei femei care se ivea din zăpadă.

Un chip cunoscut.

Amelia privea încremenită cum trăsăturile spectrale căpătau dimensiune şi substanţă. I se părea că o putea atinge, dacă întindea mâna.

— Laura, a auzit-o pe Win şoptind.

Fata pe care o iubise Leo. Chipul nu putea fi confundat. Primul gând al Ameliei a fost că Beatrix şi Poppy făcuseră o glumă proastă. Le-a privit. Cele

două fete pălăvrăgeau cu inocenţă. Nu văzuseră imaginea fetei moarte. Şi nici Merripen, care se uita întrebător la Win.

Când s-a uitat din nou la imaginea de pe perete chipul dispăruse.

Beatrix a scos lamela din lampa magică. A căzut pe spate, cu un ţipăt, pentru că Leo se năpustise spre ea să-i ia din mână lamela.

— Dă-mi-o mie, i-a spus Leo, gemând ca un animal rănit. Era alb la faţă. A luat bucata de sticlă pictată şi s-a holbat la ea ca şi cum ar fi fost o fereastră micuţă deschisă spre iad. A fost cât pe ce să răstoarne lampa, pentru că degetele îi tremurau.

— O spargi! a strigat Beatrix. Leo, ce faci?

— Leo, a spus şi Amelia, să nu dai foc casei! Ai grijă!

Lamela a fost pusă la locul ei iar peisajul de iarnă a apărut din nou pe perete.

Zăpadă, cer, pădure.

Nimic altceva.

— Vino înapoi, a murmurat Leo, scuturând febril lampa. Vino înapoi!

— Mă sperii, Leo, i-a spus Beatrix. S-a ridicat şi s-a repezit spre Amelia. Ce e cu el?

— E ameţit, atâta tot, i-a spus Amelia. Ştii cum face când bea prea mult.

— N-a mai făcut aşa niciodată.

— E timpul să mergeţi la culcare, a spus Win. În voce i se ghicea îngrijorarea. Să mergem sus… Beatrix… Poppy… A aruncat o privire spre Merripen care s-a ridicat imediat.

— Dar îmi strică lampa! a exclamat Beatrix. Leo, opreşte-te, îi îndoi marginile!

Win şi Merripen le-au luat pe sus pe fetele care nu mai înţelegeau nimic din purtarea lui Leo. Merripen a întrebat-o ceva în şoaptă pe Win, care i-a răspuns că îi va explica totul puţin mai târziu.

După ce au plecat cu toţii iar sunetul vocilor s-a estompat, Amelia a vorbit cu grijă:

— Am văzut-o, Leo. La fel şi Win.

Fratele ei nu a privit-o. Nu-şi descleştase degetele de pe lampă. După câteva momente a pus la loc lamela de sticlă. Mâinile îi tremurau. Nu suporta să-l vadă atât de nefericit. Amelia s-a ridicat şi s-a apropiat de el.

— Te rog, Leo, vorbeşte-mi.

El s-a ferit de privirea ei, acoperindu-şi chipul cu palma.

— Cineva trebuie să stea cu tine. În încăpere era tot mai frig. Amelia a început să tremure.

— Sunt bine. Cu mare efort. Leo a dat mâna deoparte şi a privit-o. Ochii îi străluceau ciudat. Sunt bine, Amelia. Am doar nevoie de… puţin timp singur.

— Dar vreau să vorbim despre ce am văzut.

— N-a fost nimic. Părea să se calmeze cu fiecare secundă care trecea. A fost o iluzie.

— Era chipul Laurei. L-aţi văzut şi tu şi Win! Am văzut cu toţii aceeaşi umbră.

— Haide, surioară, eşti mult prea raţională ca să crezi în fantome.

— Da, dar… Tonul lui ironic o mai liniştise, dar totuşi nu-i plăcea cum ţinea lampa în mâini.

— Du-te, i-a spus el. E târziu. Trebuie să te odihneşti. Voi fi bine.

Amelia a ezitat.

— Chiar vrei…

— Da. Du-te.

L-a ascultat, fără tragere de inimă. Uşa s-a trântit în urma ei, închizându-se asemenea fălcilor unui animal înfometat.

Nu se îndura să se îndepărteze. Ar fi vrut să-şi poată proteja fratele. Nu ştia însă de ce anume. A ajuns în camera ei şi s-a îmbrăcat cu cămaşa de noapte preferată. Materialul alb şi gros intrase la apă de cât de des fusese spălat. Gulerul şi mânecile lungi erau împodobite cu o broderie albă, lucrată de Win. Senzaţia de frig întârzia să o părăsească, deşi s-a ghemuit în aşternuturi. Ar fi trebuit să facă focul ceva mai devreme. Sau măcar acum. Dar ideea de a coborî din pat nu-i surâdea deloc.

A încercat să se gândească la lucruri fierbinţi: o ceaşcă de ceai, un şal din lână, o baie fierbinte. Uşor-uşor a început să se încălzească şi a reuşit să adoarmă.

Somnul i-a fost însă agitat. Visa că se certa cu diverşi oameni, purta discuţii fără sens. Se sucea şi se răsucea în pat, ba pe o parte, ba pe spate, încercând să alunge visele neplăcute.

A auzit apoi voci… A lui Poppy. Oricât a încercat să o ignore, ea a persistat:

— Amelia! Amelia!

S-a ridicat în coate, confuză. Poppy era lângă patul ei.

— Ce s-a întâmplat? a murmurat Amelia, dând deoparte şuviţa care îi căzuse pe ochi.

Nu i-a desluşit faţa la început, din cauza întunericului. Când ochii i s-au obişnuit, i-a desluşit conturul.

— Mi se pare că miroase a fum, a spus Poppy.

Aceste cuvinte nu puteau fi ignorate. Focul constituia o îngrijorare mereu prezentă. Putea fi pornit în multe feluri: o lumânare răsturnată, o scânteie care sare din şemineu sau din cărbunii încinşi din cuptor. Iar un incendiu într-o casă atât de veche era echivalent cu un dezastru.

Amelia a vrut să coboare din pat şi a încercat să-şi ia papucii din cutia aflată la capătul patului. S-a lovit la un deget şi a blestemat.

— Ţi-i dau eu. Poppy a ridicat capacul cutiei şi a scos papucii, timp în care Amelia şi-a găsit şalul.

Ajunsă în capul scării, Amelia a adulmecat aerul dar nu a simţit nimic altceva în afară de mirosurile familiare: săpun, ceară, praf şi ulei pentru lampă.

— Nu simt miros de fum.

— Nasul tău nu s-a trezit încă. Încearcă din nou.

De data aceasta a simţit ceva. S-a panicat. S-a gândit la Leo, rămas singur cu lampa… şi a ştiut imediat ce se întâmplase.

— Merripen! Forţa din vocea ei a speriat-o pe Poppy. Amelia a întins mâna şi a sprijinit-o. Cheamă-l pe Merripen. Trezeşte-i pe toţi. Fă cât mai mult zgomot cu putinţă.

Poppy a ascultat-o imediat şi a pornit spre

dormitoarele surorilor ei în timp ce Amelia a coborât la parter. Pe sub uşa salonului se întrezărea o lumină ciudată.

— Leo! A deschis larg uşa şi s-a dat un pas înapoi din cauza dogorii. Un perete fusese cuprins de flăcările care se împleteau asemenea unor tentacule fierbinţi. Prin norii de fum a zărit trupul fratelui ei, pe podea. A alergat spre el, l-a apucat de cămaşă şi a început să-l scuture atât de tare încât cusăturile au cedat. Trezeşte-te, Leo! Acum! Dar Leo nu dădea niciun semn că s-ar trezi.

A încercat să-l târască, fără succes. Din cauza neputinţei, ochii i s-au umplut de lacrimi. Merripen a apărut lângă ea şi a împins-o deoparte. L-a ridicat pe Leo şi l-a aruncat pe umăr.

— Urmează-mă, i-a spus Ameliei. Fetele sunt deja afară.

— Vin imediat. Trebuie să merg până sus după câteva lucruri…

A privit-o ameninţător.

— Nu.

— Dar nu avem haine…

— Afară!

De când se cunoşteau, Merripen nu ridicase niciodată tonul la ea. Aşa că l-a ascultat, speriată. Ochii au continuat să-i lăcrimeze din cauza fumului chiar şi după ce a ieşit afară, pe alee. Win şi Poppy erau cu Leo, încercând să-l trezească, să-l facă să stea în picioare. Ca şi Amelia, fetele erau în cămăşi de noapte şi papuci, cu câte un şal pe umeri.

— Unde e Beatrix? a întrebat Amelia. În aceeaşi clipă a auzit clopotul bătând.

— Eu am trimis-o să-l bată, a spus Win. Sunetul avea să-i aducă pe săteni în ajutor. Numai că până când aveau să ajungă la ei, Ramsay House urma să ardă din temelii.

Merripen s-a dus la grajd să dea drumul calului, în caz că focul s-ar fi întins până acolo.

— Ce s-a întâmplat? l-a auzit pe Leo întrebând. Înainte să primească răspuns, el a fost cuprins de un acces de tuse. Win şi Poppy au rămas cu el, încercând să-l liniştească. Amelia a rămas la câţiva paşi depărtare, înfăşurându-se mai bine în şal.

Era cuprinsă de furie, teamă şi amărăciune. Fără îndoială Leo dăduse foc. Le distrusese casa şi aproape că-i omorâse pe toţi. Avea să treacă mult timp până când să-i vorbească din nou. Fratele pe care îl iubise atât de mult se transformase într-un necunoscut.

Nu mai avea ce iubi la Leo. Cel mult îl putea compătimi. Devenise un pericol atât pentru el cât şi pentru familia lui. Le-ar fi fost tuturor mai bine fără el, şi-a spus Amelia. Numai că dacă ar fi murit titlul ar fi revenit unei rude îndepărtate iar surorile lui ar fi rămas fără vreo sursă de venit.

L-a privit pe Merripen scoţând calul din grajd, apoi luptându-se să scoată trăsura. Îi era recunoscătoare. Ce s-ar fi făcut fără el? Faptul că tatăl lor îl adusese acasă pe băiatul fără adăpost, cu mult timp în urmă, fusese privit de toţi cei care locuiau la Primrose Place ca un act de caritate. Familia Hathaway fusese însă răsplătită înzecit. Merripen fusese o prezenţă tăcută, de nădejde în vieţile tuturor. Amelia nu înţelesese niciodată de ce

alesese el să rămână alături de familia lor – părea să fi fost doar în avantajul lor, nu şi al lui.

Oamenii începeau să sosească, unii dinspre sat, alţii dinspre Stony Cross. Sătenii aduseseră şi o pompă manuală, aşezată pe o căruţă trasă de un cal vânjos. Pe lateralele căruţei erau butoaie care trebuiau umplute cu apă din râu. Oamenii aduceau neîncetat găleţi cu apă, pe care le vărsau în butoaie. Dar până când reuşeau să adune o rezervă suficientă, focul avea să devină de nestăpânit. Poate că pompa avea să ajute la salvarea unei porţiuni din casă, măcar.

Amelia a fugit spre grupul de săteni ca să le arate drumul cel mai scurt până la râu. Câţiva bărbaţi au pornit imediat într-acolo, însoţiţi de Merripen, cu găleţile clătinându-li-se pe umeri.

A dat să se întoarcă la surorile ei şi s-a împiedicat de un bărbat înalt. A simţit cum două mâini cunoscute o prindeau de umeri.

— Christopher. A fost cuprinsă de un sentiment de uşurare la vederea lui, în ciuda faptului că el nu avea cum să-i salveze casa.

El a tras-o mai aproape şi i-a lipit fruntea de umărul lui.

— Ce bine că n-ai păţit nimic! Cum a pornit focul?

— Nu ştiu. Amelia a rămas nemişcată, gândindu-se că nu se aşteptase ca el s-o mai ţină vreodată în braţe. Îşi amintea totul: cât de bine se potriveau, câtă siguranţă îi dădea îmbrăţişarea lui. Şi-a adus aminte însă şi de trădarea lui, aşa că s-a tras deoparte.

Christopher i-a dat drumul cu părere de rău.

— Nu te apropia de casă. Mă duc să dau o mână de ajutor la pompă.

Din întuneric s-a auzit o voce:

— Ai fi mai de folos în altă parte.

Amelia şi Christopher au tresărit, pentru că vocea părea să vină de nicăieri. Cu hainele închise la culoare şi părul negru, Cam părea o umbră a nopţii.

— La naiba! a mormăit Christopher. Nici nu te vezi de întunecat ce eşti.

Chiar dacă s-a simţit jignit de remarcă, Rohan nu i-a răspuns. A studiat-o pe Amelia din cap până în picioare.

— Eşti bine?

— Da, dar casa… Vocea i s-a frânt.

Cam şi-a dat haina jos şi i-a pus-o ei pe umeri. Materialul păstra căldura trupului lui şi un miros masculin liniştitor.

— Vom vedea ce se mai poate face. I-a făcut semn lui Christopher să-l urmeze. Două canistre pline sunt descărcate acum pe treptele de la intrare. Vino şi ajută-mă să le duc înăuntru.

Amelia a făcut ochii mari văzând cele două vase metalice.

— Ce sunt acestea?

— O invenţie a căpitanului Swansea. Sunt pline cu soluţie de carbonat de potasiu. Vom încerca să împiedicăm ca focul să se extindă până când va fi încărcată pompa cu apă. A aruncat o privire spre Christopher Frost. Swansea e prea bătrân ca să le poată căra. Iau eu una şi tu una.

Amelia îl cunoştea suficient de bine pe Christopher ca să ştie că nu-i plăcea să primească ordine, mai ales de la un bărbat pe care îl considera inferior. A surprins-o când a acceptat fără să protesteze şi l-a urmat pe care Rohan în casa cuprinsă de flăcări.

Capitolul 14

Amelia i-a privit pe Cam şi Christopher ridicând conteinerele din cupru şi trecând pagul casei. Căpitanul Swansea a rămas afară, strigându-le instrucţiunile.

Flăcările erau acum vizibile în toate ferestrele casei. Curând, şi-a spus Amelia, nu avea să mai rămână altceva decât un schelet plin de cenuşă.

Şi-a croit cu greu drum spre surorile ei şi a întrebat-o pe Win:

— Cum este?

Leo îşi odihnea capul în poala ei.

— Îi este rău din cauza fumului. L-a mângâiat uşor pe frunte. Dar cred că îşi va reveni complet.

Amelia s-a uitat în jos, spre el şi a murmurat:

— Data viitoare când vei încerca să te sinucizi fă bine şi nu ne mai lua şi pe noi cu tine.

El nu a dat niciun semn că ar fi auzit-o, dar Win, Beatrix şi Poppy au privit-o surprinse.

— Nu acum, draga mea, i-a reproşat blând Win.

Amelia şi-a înghiţit cuvintele care îi stăteau pe buze şi a privit împietrită spre casă.

Oamenii continuau să sosească. S-au aşezat în

şir şi-şi dădeau găleţile din mână-n mână, de la râu până la pompă. Din casă nu se vedea niciun semn de activitate. Amelia se întreba ce făceau oare Rohan şi Frost.

Win a părut să-i citească gândurile:

— Se pare că Swansea are în sfârşit ocazia să-şi testeze invenţia.

— Ce invenţie? a întrebat-o Amelia. De unde ştii toate astea?

— Am stat lângă el la cină, la Stony Cross Manor, i-a răspuns Win. Mi-a povestit despre experimentele lui legate de rachete şi mi-a spus că a inventat un sistem de stingere a incendiilor, cu ajutorul soluţiei de carbonat de potasiu. Când soluţia intră în contact cu un acid creează suficientă presiune ca lichidul să iasă din canistră.

— Şi va funcţiona? a întrebat Amelia, nu foarte convinsă.

— Sper din toată inima.

Au tresărit amândouă auzind zgomot de geamuri sparte. Cei care mânuiau pompa făcuseră o deschizătură suficient de mare ca jetul de apă să pătrundă în interior.

Amelia era tot mai îngrijorată cu fiecare clipă care trecea. Aştepta un semn de la Rohan sau de la Frost. Era sceptică în privinţa acestei invenţii netestate care le putea exploda oricând în faţă. Din cauza substanţelor chimice, al fumului şi al căldurii cei doi puteau avea de suferit. Ideea că li se putea întâmpla ceva rău, oricăruia dintre ei, i se părea de nesuportat.

Chiar în clipa în care se gândea serios să se

aventureze înăuntru, Rohan şi Frost au ieşit din casă, cu canistrele goale. Au fost întâmpinaţi de căpitanul Swansea.

Amelia s-a repezit spre ei, cu un strigăt de bucurie. Avusese de gând să se oprească în faţa lor, dar picioarele n-au mai ascultat-o şi au continua să avanseze.

Rohan a dat drumul canistrei şi a prins-o în braţe.

— Uşurel, pasăre colibri.

În alergare, ea pierduse haina şi şalul. Aerul rece pătrundea prin materialul gros al cămăşii de noapte, făcând-o să tremure. El a strâns-o şi mai tare în braţe, cufundând-o în mirosul înţepător de fum şi sudoare. Bătăile inimii lui îi răsunau în ureche iar mâinile lui trasau cercuri fierbinţi pe spatele ei.

— Substanţa a fost chiar mai eficientă decât am anticipat, l-a auzit pe căpitanul Swansea spunându-i lui Christopher Frost. Două-trei canistre să mai fi avut şi am fi reuşit să stingem singuri focul.

Amelia s-a adunat şi a privit în jur. Frost se uita la ea dezaprobator. În privirea lui se mai citea ceva care semăna cu gelozia. Ştia că se dă în spectacol. Din nou. Dar nu se îndura să se smulgă din îmbrăţişarea liniştitoare a lui Cam, nu încă.

Căpitanul Swansea zâmbea, mulţumit de rezultate.

— Focul este acum sub control, i-a spus Ameliei. Cred că îl vor stinge curând.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, a reuşit ea să

spună.

— Aşteptam o asemenea ocazie, i-a mărturisit el. E adevărat că nu mi-am dorit ca tocmai casa voastră să fie locul de testare. S-a întors să vadă ce făceau cei care mânuiau pompa. Mă tem că distrugerile făcute de apă vor fi la fel de mari ca acelea provocate de foc.

— Poate că unele camere de la etaj mai sunt locuibile, a spus Amelia. Peste câteva minute voi urca să văd...

— Nu, a întrerupt-o Rohan, calm. Mergeţi cu toţii la Stony Cross. Au suficiente camere să vă găzduiască.

Înainte ca Amelia să-i răspundă, Christopher Frost a vorbit în locul ei:

— Eu stau la familia Shelsher, la taverna din sat. Domnişoara Hathaway, fratele şi surorile ei vor merge acolo, cu mine.

Amelia a simţit o schimbare în felul în care o ţinea Rohan. Braţul lui a coborât spre braţul ei iar degetul lui mare i-a găsit interiorul cotului, acolo unde i se simţea pulsul. O atingea cu intimitatea posesivă a unui amant.

— Reşedinţa lui Westcliff este mai aproape, a spus Rohan. Domnişoara Hathaway şi surorile ei stau afară, în frig, doar în cămaşă de noapte. Fratele lor trebuie consultat de un doctor, la fel şi Merripen. Merg cu toţii la conac.

Amelia s-a încruntat:

— De ce are Merripen nevoie de doctor? Unde este?

Rohan a întors-o în direcţie opusă, fără să-i dea

drumul din îmbrăţişare.

— Acolo, lângă sora ta.

A scos un strigăt scurt când l-a văzut pe Merripen întins la pământ. Win era cu el, încercând să-i desprindă cămaşa de spate.

— Oh, nu! Amelia s-a tras din braţele lui Rohan şi a fugit spre ei. L-a auzit pe Christopher strigându-i numele dar l-a ignorat. Ce s-a întâmplat? a întrebat, lăsându-se la pământ, lângă Win. Are arsuri pe corp?

— Da, pe spate. Win încropea un bandaj din poalele cămăşii ei de noapte. Beatrix, te rog moaie-l în apă.

Fără să scoată vreun cuvânt, Beatrix a pornit spre pompă.

Win îl mângâia uşor pe părul des şi negru în timp ce-i sprijinea capul de braţul ei. Merripen respira greu, şuierat.

— Te doare sau eşti amorţit? l-a întrebat Amelia.

— Doare ca naiba, a bolborosit el.

— E semn bun. Arsura e mult mai gravă dacă locul este amorţit.

El i-a aruncat o privire care spunea totul.

Win continua să-l mângâie când i-a spus Ameliei:

— Merripen s-a apropiat prea mult de cornişă. Din cauza căldurii şindrila s-a topit şi a început să curgă. O parte i-a căzut pe spate. A ridicat privirea spre Beatrix, care se întorsese cu pânza îmbibată cu apă. Îţi mulţumesc, draga mea. I-a ridicat cămaşa lui Merripen şi a lipit pânza de arsură,

provocându-i un geamăt prelung. A uitat de mândrie şi etichetă şi şi-a cufundat capul în poala ei, tremurând necontrolat.

Amelia s-a uitat la Leo, care părea să se simtă ceva mai bine şi şi-a dat seama că Rohan avea dreptate. Trebuia să-şi ducă imediat rudele la conac şi să trimită după doctor.

Nu a protestat când Rohan şi căpitanul Swansea i-au urcat pe toţi în trăsură. Leo a trebuit să fie luat pe sus iar Merripen, care era nesigur şi dezorientat, a avut şi el nevoie de ajutor.

Căpitanul Swansea a luat hăţurile şi au pornit spre Stony Cross.

La sosire, familia Hathaway a fost întâmpinată cu emoţie şi simpatie. Servitorii alergau în toate direcţiile, ceilalţi oaspeţi se ofereau să le împrumute haine şi obiecte personale. Lady Westcliff şi Lady St. Vincent s-au ocupat de surorile mai mici în timp ce Amelia a fost luată cu forţa în primire de două servitoare hotărâte care nu s-au lăsat până când nu au văzut-o îmbăiată, îmbrăcată şi sătulă.

Ameliei i s-a părut că a trecut o eternitate până când a fost îmbrăcată cu o cămaşă de noapte curată şi un capot albastru, din catifea. Un alt sfert de oră a trecut până când părul i-a fost uscat şi împletit în două cozi groase. Când au terminat în sfârşit, Amelia le-a mulţumit şi a ieşit grăbită din camera de oaspeţi. S-a dus să vadă ce făceau ceilalţi şi a început cu fratele ei.

Un servitor întâlnit pe hol a îndrumat-o spre camera lui Leo. Doctorul, un bărbat în vârstă, cu

barbă îngrijită, tocmai ieşea. S-a oprit să-i răspundă la întrebările legate de starea lui.

— Lordul Ramsay e bine, una peste alta, i-a spus doctorul. Are o inflamaţie minoră a gâtului, din cauză că a inhalat fum, dar e doar o iritaţie a ţesutului, nimic grav. Are o inimă puternică şi totul pare în regulă.

— Slavă Domnului! Şi Merripen?

— Ţiganul? Starea lui mă îngrijorează mai tare. Are o arsură urâtă. I-am tratat-o şi l-am bandajat. Am folosit miere. Ea va preveni lipirea bandajului în procesul de vindecare. Mă voi întoarce mâine să-l văd din nou.

— Mulţumesc. Ştiu că e târziu, dar aţi putea să o vedeţi şi pe una dintre surorile mele? Are probleme cu plămânii şi deşi nu a inhalat fum, a stat destul de mult afară, în aerul rece al nopţii…

— E vorba de domnişoara Winnifred.

— Da.

— Era în camera ţiganului. Se pare că el împărtăşeşte grijile pe care ţi le faci pentru sănătatea ei. S-au certat destul de serios în legătură cu ordinea în care ar fi trebuit să-i consult.

— Oh… A zâmbit slab. Şi cine a câştigat? Merripen, bănuiesc.

El i-a întors zâmbetul.

— Nu. Domnişoara Hathaway. Sora ta are probleme cu plămânii dar ştie să fie foarte hotărâtă. Bună seara şi sincere regrete pentru nenorocirea suferită.

Amelia a dat din cap în semn de mulţumire şi a intrat în camera lui Leo. Lampa dădea o lumină

slabă. Leo era întins pe o parte, cu ochii deschişi, dar nu i-a aruncat nicio privire când ea s-a apropiat. Amelia s-a aşezat pe marginea patului şi şi-a trecut mâna prin părul lui.

— Ai venit să mă termini?

Ea i-a zâmbit ironic.

— Pari să te descurci destul de bine şi singur. Cum a izbucnit focul, dragule?

A privit-o abia atunci. Avea ochii roşii, injectaţi.

— Nu-mi amintesc. Am adormit. Nu am dat foc intenţionat. Sper să mă crezi.

— Da. S-a aplecat şi l-a sărutat pe frunte, de parcă ar fi fost doar un băieţel. Odihneşte-te, Leo. Totul îţi va părea altfel dimineaţă.

— Întotdeauna spui asta, a murmurat el, închizând ochii. Poate că într-o zi va fi aşa. A adormit imediat.

Amelia a auzit zgomot şi s-a întors spre uşă. O servitoare aducea o tavă plină cu sticluţe brune şi mănunchiuri de ierburi uscate. Femeie era însoţită de Cam Rohan, care aducea un ceainic cu apă clocotită.

Rohan nu apucase să se spele de funingine. Nu dădea nici semne de oboseală, deşi evenimentele nopţii fuseseră epuizante. Ochii de pucioasă, strălucitori, au învăluit-o pe Amelia într-o privire arzătoare.

— Aburul îl va ajuta să doarmă mai bine, a explicat servitoarea şi a început să aprindă lumânările de pe suportul pe care a aşezat ceainicul.

O aromă puternică, destul de plăcută, a ajuns

la nările Ameliei.

— Ce este? a întrebat în şoaptă.

— Muşeţel, lămâiţă şi lemn dulce, i-a răspuns Rohan, împreună cu frunze de ulm şi de coada-calului, pentru gât.

— I-am adus şi morfină, ca să poată dormi, a spus servitoarea. I-o las lângă pat, dacă se trezeşte mai târziu…

— Nu, a spus Amelia repede. Leo nu trebuia să aibă acces nesupravegheat la sticla cu morfină. Nu are nevoie.

— Bine, domnişoară. Servitoarea s-a îndepărtat, nu înainte de a-i aminti să sune dacă avea nevoie de ceva.

Cam a rămas în cameră, sprijinit de unul din stâlpii baldachinului. A privit-o pe Amelia, care cerceta conţinutul ceainicului. Ea şi-a ferit privirea de ochii lui pătrunzători, de silueta întunecată.

— Trebuie să fii extenuat, a spus ea ducând câteva frunze la nas şi inspirând adânc. E foarte târziu.

— Mi-am petrecut mare parte din viaţă într-un club. Sunt o fiinţă nocturnă, deja. A făcut o pauză. Ar trebui să te duci la culcare.

Amelia a clătinat din cap. Era epuizată, dar nu avea rost să încerce să doarmă. N-ar fi reuşit decât să stea întinsă şi să se uite în tavan.

— Capul mi se învârte ca un carusel. Doar la gândul că aş putea să mă culc… A clătinat din cap.

— Ţi-ar fi mai uşor dacă ai avea un umăr pe care să plângi?

A încercat să ascundă cât de mult o iritase

întrebarea.

— Îţi mulţumesc, dar nu e cazul. Plânsul este o pierdere de vreme.

— Când plângi durerea devine mai puţin profundă.

— E o zicală ţigănească?

— E Shakespeare. A studiat-o atent, citind ce anume se ascundea în spatele calmului forţat. Ai prieteni care te pot ajuta să treci peste cele întâmplate, Amelia. Iar eu sunt unul dintre ei.

Amelia se gândea îngrozită că lui i-ar fi putut fi milă de ea. Trebuia să evite asta cu orice preţ. Nu se putea baza nici pe el, nici pe altcineva. Însemna să nu se mai încreadă în propriile puteri. S-a dat câţiva paşi înapoi şi a făcut un gest cu mâna:

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru noi. Familia Hathaway s-a descurcat mereu. O vom face şi de data aceasta.

— Nu prea cred. Rohan o privea intens. Fratele tău nu se poate ajuta nici măcar pe el însuşi. Surorile tale sunt prea mici, cu excepţia lui Winnifred. Iar Merripen e la pat.

— Voi avea grijă de ei, de toţi. Nu am nevoie de ajutor. A luat un prosop lung de pe pat şi a început să-l împăturească. Pleci mâine dimineaţă la Londra, nu-i aşa? Ar trebui să-ţi urmezi propriul sfat şi să te duci la culcare.

— Dumnezeule, chiar trebuie să fii atât de încăpăţânată?

— Nu sunt. Numai că nu vreau nimic de la tine. Iar tu meriţi să te bucuri de libertatea de care ai fost privat atâta timp.

— Te preocupă libertatea mea sau te temi să recunoşti că ai nevoie de cineva?

El avea dreptate, dar prefera să moară în loc să recunoască.

— Nu am nevoie de nimeni, cu atât mai puţin de tine.

A folosit un ton la fel de tăios ca al ei:

— Nici nu ştii cât de uşor mi-ar fi să-ţi dovedesc că te înşeli. A vrut să întindă mâna după ea dar s-a oprit, privind-o de parcă ar fi vrut să o sărute sau să o strângă de gât. Sau amândouă.

— Poate într-o viaţă viitoare, a şoptit ea, reuşind cumva să zâmbească. Pleacă, te rog. Du-te, Cam…

A aşteptat ca el să iasă şi apoi a scos un oftat lung de uşurare.

*

Simţea că pereţii îl apăsau, aşa că Rohan a ieşit afară, în întuneric. A pornit de-a lungul gardului de piatră care urmărea malul râului. S-a urcat cu uşurinţă pe el şi a stat acolo, cu picioarele atârnând şi ascultând sunetele apei şi ale nopţii. Fumul încă mai plutea prin aer, amestecându-se cu mirosul de pământ şi pădure.

Cam încerca să-şi limpezească gândurile. Nu ştiuse până atunci ce era gelozia, dar când îl văzuse pe Christopher îmbrăţişând-o pe Amelia simţise brusc dorinţa să-l strângă de gât pe ticălos. Toate instinctele lui strigau că Amelia îi aparţinea, că doar el o putea proteja şi alina. Dar de fapt nu

avea niciun drept asupra ei.

Dacă Frost voia să-i facă curte, era mai bine ca el să nu se amestece. Ameliei i-ar fi fost mult mai bine alături de unul de-al ei în loc de un bărbat pe jumătate ţigan. Şi lui i-ar fi fost mai bine fără ea. Doar nu se gândea cu adevărat să-şi petreacă restul vieţii trăind ca un *gadjo*?

Ar fi trebuit să plece din Hampshire, şi-a spus. Amelia trebuia să ia singură o hotărâre în privinţa lui Frost iar Cam avea să-şi urmeze destinul. Fără compromisuri sau sacrificii, de ambele părţi. Cam nu urma să fie altceva decât un scurt episod din viaţa ei de care să-şi amintească vag.

Şi-a plecat capul şi şi-a trecut degetele prin păr. Pieptul îl durea exact ca atunci când tânjea după libertate. Însă era pentru prima oară când se întreba dacă asta îşi dorea cu adevărat. Durerea nu părea să treacă dacă pleca. Ba chiar dădea semne că se putea accentua.

Îşi vedea viitorul ca pe un gol imens, fără viaţă. Mii de nopţi fără Amelia. Avea să facă dragoste cu alte femei, dar pe niciuna nu ar fi dorit-o cu adevărat.

S-a gândit la viaţa Ameliei, rămasă fată bătrână. Sau şi mai rău, măritată cu Frost, deşi ştia că el o înşelase o dată şi o putea face oricând, din nou. Ea merita mai mult. Merita o iubire pasională, copleşitoare. Merita…

La naiba! Gândea prea mult. Exact ca un *gadjo.*

S-a chinuit să accepte adevărul. Amelia era a lui, fie că el pleca sau nu, fie că urmau sau nu

acelaşi drum. Puteau trăi în emisfere diferite şi tot a lui ar fi fost.

Ştiuse asta încă de la început.

*

Patul Ameliei era moale şi confortabil, dar la fel de bine ar fi putut să fie făcut doar din stinghii goale. Se sucea, se învârtea dar nu găsea nicio poziţie confortabilă. O dureau toate iar mintea ei torturată nu-şi găsea liniştea.

Aerul era înăbuşitor, aşa că s-a dat jos din pat şi a deschis fereastra. O adiere proaspătă i-a atins obrajii. A închis ochii, pentru că o usturau.

Era ciudat, dar în ciuda tuturor problemelor pe care le avea, motivul insomniei ei era întrebarea dacă Frost o iubise sau nu cu adevărat, vreodată. Îşi dorise să creadă asta, chiar şi după ce o părăsise. Îşi repetase că iubirea era un lux pentru majoritatea oamenilor, că el avea o carieră dificilă şi că fusese pus în faţa unei alegeri imposibile. Făcuse ce era mai bine pentru el. Poate că nu ar fi trebuit să se aştepte să o aleagă pe ea, să nu țină cont de consecinţe.

Să fie dorită mai presus de orice, să fie alintată, protejată... toate astea nu aveau să i se întâmple niciodată.

Uşa s-a deschis fără zgomot. A simţit o prezenţă în încăpere. S-a întors şi l-a văzut pe care Rohan. Inima a început să-i bată cu putere. El părea o fantomă întunecată, enigmatică, o apariţie din vis.

S-a apropiat încet de ea. Cu fiecare pas de-al lui, Ameliei i se părea că totul în jurul ei dispărea, lăsând-o expusă şi vulnerabilă.

El nu respira regulat şi nici ea. După o pauză lungă, el a spus:

— Ţiganii cred că trebuie să urmezi drumul care te cheamă, fără să te întorci vreodată. Pentru că nu ştii ce aventură te aşteaptă. S-a întins uşor lângă ea, dându-i posibilitatea să protesteze. I-a atins coapsa, prin materialul subţire al cămăşii de noapte. Hai să pornim împreună pe acest drum, a murmurat el. Vom vedea încotro ne va duce.

Aştepta un semnal de încurajare sau împotrivire, dar ea rămăsese cu ochii aţintiţi, neajutorată.

I-a mângâiat părul, şoptindu-i să nu se teamă de el pentru că avea să-i producă plăcere, să aibă grijă de ea.

Şi-a lipit gura de-a ei, iar şi iar, pecetluindu-i buzele desfăcute.

Amelia s-a lăsat în voia plăcerii, deschizându-se în faţa limbii lui cercetătoare. Braţele lui rătăceau pe spatele ei, până când şi-a pierdut echilibrul. A întins-o pe pat, ca pe un altar păgân. S-a aplecat deasupra ei şi a sărutat-o pe gât. S-a luptat puţin cu decolteul rochiei ei, iar acesta a cedat.

Amelia îi simţea dorinţa puternică şi căldura radiată de trup. Fiecare mişcare a lui era mângâietoare, grijulie. A ridicat genunchii, întregul ei corp arcuindu-se ca să simtă plăcerea atingerilor lui. Fără să scoată un cuvânt, Cam a ajutat-o să se

relaxeze, mângâindu-i pieptul şi alunecând până la genunchi. Buzele i-au atins sfârcurile, jucându-se, întărindu-le. Ea şi-a trecut mâinile prin părul lui, încercând să-l aducă şi mai aproape. Gura lui s-a închis în jurul sfârcului, aţâţând-o, făcând-o să se înfioare, să încerce senzaţii până atunci necunoscute.

Cam s-a aplecat din nou deasupra ei şi i-a ridicat cămaşa de noapte, descoperindu-i coapsele.

Cu degetele tremurând, Amelia i-a prins cămaşa. Era largă, fără guler, genul care putea fi scoasă peste cap fără să i se desfacă nasturii. Cam a ajutat-o după care a aruncat-o cât colo. Liniile suple ale trupului lui se conturau în lumina blândă a lunii.

Şi-a lipit palmele de carnea tare. Cam şi-a strecurat un picior printre picioarele ei şi i-a sărutat din nou sânul, acoperind-o cu trupul lui. Amelia nu mai putea gândi clar, nu-şi găsea cuvintele. Dorinţa ajunsese pe culmi nebănuite.

— Cam… Cam… şi-a lipit obrazul de umărul lui.

I-a simţit lacrimile dintre gene şi a cules una cu vârful limbii.

— Ai răbdare. E prea curând.

Amelia a ridicat privirea:

— Pentru tine?

Cam a făcut o pauză, ca şi cum ar fi încercat să-şi înăbuşe râsul.

— Nu, pentru tine.

— Am douăzeci şi şase de ani, a protestat ea. Cum să fie prea devreme?

Cam nu a mai reuşit să se abţină şi a izbucnit

în râs.

Săruturile lui au devenit mai apăsate, mai lungi. În răstimpuri, Cam îi vorbea când în engleză, când în limba lui. I-a prins mâna şi i-a coborât-o până la penisul lui erect. Şocată şi fascinată, Amelia l-a mângâiat, ezitând. L-a auzit pe care gemând şi şi-a retras imediat mâna.

— Scuză-mă, a spus ea, îmbujorată. N-am vrut să-ţi fac rău.

— Nu mi-ai făcut. În voce i se ghicea un amuzament tandru. A prins-o de mână şi i-a condus-o înapoi.

Amelia l-a explorat sfioasă, curiozitatea fiindu-i aţâţată de sunetele pe care le scotea el. Ambele lui picioare erau acum între ale ei. Dezgolită, ruşinată dar şi excitată, ea simţea cum mâinile lui rătăceau tot mai jos, pe abdomenul ei. Ştia că în curând avea să simtă durere, aşa că venise probabil momentul oportun să discute ceva cu el.

— Cam?

El a ridicat capul.

— Da?

— Am auzit că se poate că… Adică nu trebuie neapărat să ducă la… oh, nu ştiu cum să-ţi spun…

— Nu vrei să-ţi dăruiesc un copil. Degetele lui se jucau cu delicateţe în zona ei intimă.

— Da. Adică… nu. A gemut, cu respiraţia întretăiată.

— Bine. Deşi nu poţi exclude această posibilitate, întrebarea este dacă mă doreşti suficient de mult ca să-ţi asumi acest risc.

Atingerile lui făceau ca simţurile ei să se

cufunde într-o mare de plăcere. Întreaga ei existenţă părea să depindă de vârful degetelor lui. Iar Cam ştia asta. Aştepta răspunsul ei, atent la fiecare fior, la fiecare arcuire a trupului ei.

— Da, a spus ea. Te doresc.

Degetul lui mare a atins-o jos, alunecând într-o zonă de o umezeală inexplicabilă. A invadat-o cu uşurinţă, fără să-i dea posibilitatea să scoată vreun cuvânt.

Ochii lui străluceau.

— Vrei asta? i-a şoptit.

Ea a dat din cap şi a încercat să spună da, dar a reuşit doar să scoată un scâncet slab.

El a pătruns şi mai adânc, în cercuri leneşe, excitând-o până în pragul leşinului. Coapsele i se mişcau ritmic iar inima bătea să-i sară din piept. Când el s-a retras, Amelia s-a agăţat de el, mânată de o nevoie frenetică. Cam a avut îndrăzneala să râdă uşor.

— Încet, draga mea. Suntem abia la început. Nu e nevoie să te grăbeşti.

— La început? Abia mai putea vorbi de uimire. Era absolut sigură că n-ar mai fi suportat mult tortura lui rafinată. Credeam că am terminat, aproape.

I-a surprins zâmbetul atunci când el s-a aplecat să-i sărute interiorul cotului, coborând apoi spre încheietură.

— Trebui să facem să dureze cât mai mult.

— De ce?

— E mai bine aşa. Pentru amândoi. I-a desfăcut palma şi i-a sărutat-o, după care i-a netezit cămaşa

de noapte şi i-a încheiat-o cu meticulozitate.

— Ce faci?

— Te iau într-o plimbare. Ai încredere în mine, i-a şoptit.

Amelia s-a supus, uluită. El a ridicat-o din pat, a înfăşurat-o în capotul de catifea şi a ajutat-o să-şi pună papucii.

I-a luat mâna într-a lui şi au ieşit amândoi din cameră. Casa era cufundată în tăcere, iar portretele de pe hol păreau să arboreze mine dezaprobatoare.

Au ieşit în spatele casei, pe terasa mare, pietruită, ale cărei trepte în spirală dădeau spre grădină. Lumina lunii era estompată când şi când de câţiva nori. Uimită dar şi dornică în acelaşi timp, Amelia l-a urmat pe Rohan în capul scării.

El s-a oprit şi a fluierat scurt.

— Ce… Amelia a tăcut, auzind zgomotul puternic al unor copite. O formă întunecată, imensă se apropia de ei, ca şi cum ar fi coborât dintr-un coşmar. Speriată, Amelia şi-a ascuns faţa la pieptul lui. El a cuprins-o cu braţul şi a tras-o mai aproape.

Când tunetul copitelor a încetat Amelia a riscat şi a aruncat o privire. Era un cal. Un cal negru, imens, a cărui respiraţie ridica aburi în aerul rece şi umed.

— Se întâmplă cu adevărat? a întrebat ea.

Cam a dus mâna la buzunar şi i-a dat calului o bucată de zahăr, după care l-a mângâiat pe grumaz.

— Ai avut vreodată un asemenea vis?

— Niciodată.

— Înseamnă că se întâmplă cu adevărat.

— Chiar ai un cal care vine atunci când îl fluieri?

— Da. Eu l-am dresat.

— Cum se numeşte?

Zâmbetul lui a strălucit în întuneric.

— Nu ghiceşti?

Amelia s-a gândit o clipă.

— Pooka? Calul a întors capul, de parcă ar fi înţeles. Pooka, a repetat ea, surâzând slab. Ai şi aripi?

Cam i-a făcut un gest aproape imperceptibil iar calul a clătinat din cap că nu. Amelia a izbucnit în râs.

Cam s-a apropiat de Pooka şi s-a ridicat în şa cu o mişcare plină de graţie. A venit lângă treapta pe care stătea Amelia şi a întins mâna după ea. Ea a pus un picior pe scara şeii şi a fost aşezată cu uşurinţă în faţa lui. Inerţia a dezechilibrat-o puţin dar braţul lui Cam s-a încleştat în jurul ei, susţinând-o. Amelia s-a sprijinit de pieptul lui puternic. Nările îi erau pline de miros de toamnă, de pământ umed, de cal şi de bărbat în miez de noapte.

— Ai ştiut că voi veni cu tine, nu-i aşa? l-a întrebat.

Cam a sărutat-o pe tâmplă.

— Am sperat doar.

A îndemnat calul şi au pornit, la galop. Când a închis ochii, Amelia ar fi putut jura că zburau.

Capitolul 15

Cam s-a îndreptat spre locul unde poposiseră ţiganii, pe malul râului. Rămăseseră urme ale trecerii lor pe acolo: făgaşele lăsate de roţile căruţelor, porţiunile de pământ ars, plin de cenuşă, acolo unde aprinseseră focurile.

A descălecat şi a ajutat-o pe Amelia să coboare. Ea s-a aşezat pe un buştean, aşa cum îi spusese, până când el a improvizat un culcuş. A stat cuminte, cu mâinile încrucişate în poală, privindu-l cum scotea un mănunchi de pături de sub şa. În câteva minute a aprins focul într-un cerc făcut din pietre şi a întins un pat din paie.

Amelia s-a cuibărit între păturile din lână:

— Sunt în siguranţă aici?

— În toate privinţele, cu excepţia mea. I-a zâmbit şi s-a aşezat lângă ea. Şi-a scos cizmele şi s-a întins lângă ea, trăgând-o aproape. A aşteptat, gândindu-se la răsplata pe care i-o putea aduce răbdarea. Secundele treceau una după alta iar trupul ei părea să se potrivească tot mai bine cu al lui. I se părea extraordinar să poată sta nemişcat, să o ţină în braţe şi atât. Îi asculta respiraţia, simţind cum aerul rece al nopţii plutea deasupra lor, în timp ce trupurile lor se încălzeau sub pături.

Inima lui încerca o plăcere tăcută, aşa cum nu mai cunoscuse nicicând. Pulsul a început să i se accelereze când i-a simţit pulpele lipindu-se de el, cuprinzându-i erecţia. Nici atunci nu s-a mişcat, doar a lăsat-o să se frece de el, sporindu-i excitarea.

Fierbinte... nu mai fusese atât de încins în viaţa lui.

Chiar în clipa în care s-a gândit să-şi scoată cămaşa a simţit degetele reci ale Ameliei rătăcind pe pielea lui fierbinte. Oriunde îl atingea, muşchii i se încordau. Senzaţia era într-atât de plăcută încât a gemut, cufundat în părul ei. Ea i-a ridicat cămaşa. Fără să ezite, el şi-a tras-o peste cap şi a aruncat-o cât-colo.

Părul ei lung îi acoperea pieptul gol şi umerii, ca într-o plasă mătăsoasă. Cam a rămas nemişcat, ca în transă, când ea şi-a lipit buzele de pieptul lui, de umeri, de gât, într-un lanţ delicat de săruturi.

— Amelia... I-a cuprins capul în palme, oprind-o. Părul ei îi aluneca pe braţe, în valuri calde, înfiorându-l.

— *Monisha,* i-a şoptit el. Vreau doar să-ţi ofer plăcere.

Chipul ei strălucea în lumina flăcărilor iar buzele căpătaseră culoarea coacăzelor.

— Ce înseamnă cuvântul acesta?

— *Monisha*? E un alint. Gândurile i-o luau razna. Aşa-i spune un ţigan femeii cu care este intim.

Degetele lui s-au înlănţuit cu ale ei. S-au ţinut de mână, iar buzele scoteau cuvinte mute, atingându-se, căutându-se frenetice.

Cam a întins-o uşor pe păturі şi a început să-i şoptească într-o limbă veche că voia să fugă după ea aşa cum soarele alerga după lună, că voia să se unească cu ea până deveneau *corthu,* unul singur. Era doar pe jumătate conştient de ce spunea,

îmbătat de aroma trupului ei şi de căldura pe care o emana.

A ajutat-o să-şi scoată capotul şi cămaşa de noapte, trăgând uşor materialul moale peste curbele sânilor ei. Era atât de frumoasă! Trupul îi era ferm, pielea îi strălucea în lumină, umbre voluptuoase coborau în zone pe care tânjea să le atingă, să le guste.

I-a cuprins sânii în palme şi s-a jucat cu sfârcurile ei, respirând fierbinte şi atingându-le cu limba până când s-au întărit.

Cam s-a luptat câteva clipe cu mormanul de haine care îi despărţeau. Privirea i-a fost atrasă de buricul ei, care se ridică şi cobora în ritmul respiraţiei. Şi-a lipit gura de el, cufundându-şi vârful limbii şi începând să traseze cercuri strânse.

— Cam… oh… aşteaptă… Se zvârcolea, neajutorată. El a prins-o de mâini şi i le-a ţinut strâns de o parte şi de alta a corpului, cu toată delicateţea de care mai era capabil.

— Nu-ţi voi face niciun rău, i-a şoptit. Vreau doar să te sărut… să te gust…

— Nu acolo, a spus ea, tânguitor.

El a zâmbit.

— Mai ales acolo. Şi-a lăsat degetele să alunece pe şoldul ei, pe coapsă, între picioare. Vreau să te cunosc pe de-a întregul, *monisha.* Nu te feri… da, iubito, aşa… Buzele i-au coborât în urma degetelor. Dorinţa îl făcea să se cutremure, mirosul pielii ei îl înnebunea.

Amelia nu scotea niciun cuvânt, doar câte un geamăt surd. Cu gura lui jucăuşă el o alina, o

provoca. Cu ochii pe jumătate închişi, Amelia şi-a desfăcut instinctiv picioarele şi a încercat să-l tragă spre ea. El s-a împotrivit şi a rămas suspendat deasupra ei.

— Dacă mă doreşti, spune-mi-o pe limba mea. Te rog.

Amelia a întors capul şi i-a sărutat pieptul.

— Ce ar trebui să spun?

I-a murmurat cuvinte dulci, aşteptând răbdător ca ea să le repete, ajutând-o atunci când se poticnea. S-a aşezat mai bine, mai jos, mai aproape şi a pătruns-o cu putere chiar atunci când ea rostea ultima silabă.

Amelia a tresărit de durere şi a scos un ţipăt. Cam era chinuit de remuşcări pentru că îi provocase durere dar şi copleşit de plăcerea de a fi înăuntrul ei. Carnea ei inocentă s-a strâns în jurul invaziei nefamiliare, coapsele i se ridicau, ca şi cum ar fi vrut să-l respingă dar de fapt îl atrăgeau tot mai adânc. A încercat să-i aline durerea cu mângâieri şi săruturi. I-a prins un sfârc între buze şi l-a supt uşor, l-a mângâiat cu limba, până când ea s-a relaxat şi a început să geamă stins.

Cam se mişca fără încetare, uitând de toate şi şoptindu-i un singur cuvânt, iar şi iar: *mandis... mandis...*

A mea.

A simţit apropiindu-se momentul eliberării şi s-a retras, apăsându-se de abdomenul ei catifelat. Un val de căldură a ţâşnit între ei. Cam şi-a îngropat capul în umărul ei, gemând. Nu mai cunoscuse un asemenea sentiment, şi-a spus.

Nimic nu se putea compara cu el.

Plăcerea s-a prelungit şi după ce inima lui a reînceput să bată ritmic şi şi-a recăpătat abilitatea de a gândi mai mult sau mai puţin normal.

I-a şters cu batista stropii de sânge şi transpiraţia de pe trup, a ajutat-o să-şi pună cămaşa de noapte după care a mai pus câteva lemne pe foc. Când s-a întors sub pături, Amelia s-a cuibărit lângă el.

A mângâiat-o pe părul lung, răsfirat pe braţul lui. Amelia dormea adânc, cu capul sprijinit de umărul lui, iar genele ei lungi aruncau umbre pe obrajii ei. Cam a vegheat-o cu vigilenţa unui îndrăgostit, sorbind din ochi fiecare detaliu: linia perfectă a nasului ei, urechile mici, părul mătăsos. Ar fi vrut să se joace cu lobul urechii ei dar nu se îndura să-i deranjeze somnul.

I-a acoperit umărul alb şi i-a dat deoparte o şuviţă care îi căzuse pe faţă. Totul se schimbase, şi-a spus. Nu mai avea cale de întoarcere.

Capitolul 16

Se crăpa de ziuă.

Era expresia care descria perfect felul în care dimineaţa se strecura în dormitor: fragmentat. O rază de soare cădea de-a curmezişul patului ei, alta pe podea, între fereastră şi şemineu.

Amelia a clipit dar nu s-a îndurat să se dea jos din pat. Era cuprinsă de o toropeală plăcută. În şemineu încă mai ardea focul. Probabil că servitoarea îl curăţase de cenuşă fără să facă

zgomot, în timp ce ea dormea.

Foc… Ramsay House… amintirile neplăcute i-au revenit în minte. A închis ochii dar i-a deschis imediat, înfioratã. Întunericul nopţii, lumina albastră a lunii şi trupul fierbinte, bărbătesc îi reveniseră în minte.

Ce făcuse?

Era acum în patul ei şi îşi amintea ca prin ceaţă că se întorseseră călare, pe întuneric. Cam o purtase în braţe, înfăşurată în pături. Îi şoptise să închidă ochii iar ea adormise. Şi cât mai dormise! Ceasul aşezat pe poliţa şemineului arăta că era aproape amiază.

A fost cuprinsă de panică şi i-a luat o vreme până să se autoconvingă că asta nu-i era de niciun ajutor. Chiar şi aşa, inima continua să-i bată cu putere iar respiraţia i se întretăia.

Şi-a atins buzele cu vârfurile degetelor şi le-a simţit umflate, mai moi ca de obicei… Şi asta din cauza gurii lui. Întregul ei trup păstra încă senzaţia de plăcere din noaptea trecută.

O femeie decentă s-ar fi ruşinat de faptele ei. Amelia nu simţea aşa ceva. Noaptea fusese de-a dreptul extraordinară, întunecată şi dulce. Avea să o păstreze pentru totdeauna în inima ei. Trăise o experienţă unică alături de un bărbat deosebit de toţi cei pe care îi cunoscuse sau avea să-i cunoască în viitor.

Iar acum spera ca el să fi plecat deja.

Cu puţin noroc, Cam era în drum spre Londra, să se ocupe de afacerile lui. Amelia nu era sigură că ar fi putut da ochii cu el după noaptea trecută.

Şi avea multe hotărâri de luat, aşa că nu-şi putea permite ca atenţia să-i fie distrasă.

Nu avea timp acum să se gândească la noaptea petrecută cu Rohan. Avea să o facă mai târziu. Peste câteva zile… luni… ani…

Nu te gândi la asta, şi-a repetat în minte, coborând din pat. A sunat după servitoare şi s-a înfăşurat în capot. În mai puţin de un minut şi-a făcut apariţia o fată îndesată, cu părul blond şi roşie în obraji.

— Îmi poţi aduce nişte apă caldă? a rugat-o Amelia.

— Da, domnişoară. Pregătesc imediat baia.

Cu gândul la baia de cu o seară înainte, din încăperea modernă, Amelia a urmat-o pe Betty afară din cameră. Pe hol a întrebat-o:

— Ce fac surorile şi fratele meu? Şi domnul Merripen?

— Domnişoarele Winnifred, Poppy şi Beatrix au coborât la micul dejun, i-a spus fata. Cei doi domni sunt încă în pat.

— Le este rău? Domnul Merripen are cumva febră?

— Doamna Briarly, menajera noastră e de părere că sunt bine amândoi. Se odihnesc, doar atât.

— Slavă Domnului. Amelia era hotărâtă să-l viziteze pe Merripen de îndată ce arăta prezentabil. Rănile provocate de arsuri erau periculoase şi imprevizibile. Încă mai era îngrijorată pentru el.

Au intrat într-o încăpere ai cărei pereţi erau

acoperiţi cu faianţă de un albastru pal. Într-un colţ era aşezat un fotoliu iar în celălalt era o cadă mare, din porţelan. O draperie viu colorată cu motive orientale separa o zonă retrasă, în care să te poţi îmbrăca. În baie era cald, pentru că ardea focul în şemineu. Prin uşile deschise ale dulapului imens se vedeau teancurile atent aranjate de olandă, prosoape turceşti, săpunuri şi alte articole de toaletă. Apa din cadă era încălzită cu un aparat alimentat cu gaz, cu robinete separate pentru fierbinte, călduţ şi rece.

Betty a manevrat unul dintre robinete şi a potrivit temperatura apei.

— Să vă ajut, domnişoară?

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns imediat Amelia. Mă descurc singură. Doar dacă ai putea să-mi aduci rochia…

— Care dintre ele, domnişoară?

Amelia a încremenit. Şi-a dat seama că venise la Stony Cross fără haine de schimb.

— Oh, Doamne! Crezi că ar putea merge cineva la Ramsay House, să ne aducă de acolo…

— Totul trebuie să fie plin de funingine şi să miroasă a fum. Lady St. Vincent v-a trimis câteva din rochiile ei. Aveţi cam aceeaşi talie, în schimb lady Westcliff este mult mai înaltă şi…

— Nu pot să mă îmbrac cu rochiile ei, a spus Amelia.

— Mă tem că nu aveţi încotro, domnişoară. Dacă o vedeţi pe cea roşie… o aduc imediat.

Părea imposibil să se îmbrace cu propriile rochii, aşa că Amelia a dat din cap şi i-a mulţumit.

S-a dus în spatele paravanului şi şi-a dat jos capotul iar servitoarea a închis robinetele şi a ieşit.

Amelia şi-a desfăcut cămaşa de noapte şi a lăsat-o să alunece pe podea. Abia atunci a văzut strălucirea unui inel de aur pe inelarul ei stâng. A ridicat mâna în lumină şi l-a examinat. Era un inel cu sigiliu subţire, cu o iniţială frumos lucrată. Era inelul pe care Cam îl purta pe degetul mic. Probabil i-l pusese pe deget noaptea trecută, în timp ce dormea. Să fi fost un dar de despărţire? Sau avea o altă semnificaţie?

A încercat să-l scoată dar a descoperit că îi era fix pe deget.

— Drace! a murmurat, trăgând de el în van. A luat o bucată de săpun şi a intrat în cadă. Apa fierbinte i-a potolit curând înţepăturile şi senzaţiile de durere din tot corpul.

Oftând adânc, Amelia şi-a săpunit degetul şi a încercat din nou să scoată inelul de pe deget. Nu se clintea, orice ar fi făcut. Curând, suprafaţa apei era acoperită de clăbuc iar Amelia înjura, enervată.

Nu putea fi văzută cu inelul lui Cam pe deget. Ce explicaţii ar fi putut da despre cum şi când i-l dăduse?

A tras de inel până când i s-a umflat degetul. A renunţat într-un final şi şi-a terminat baia. S-a şters cu unul dintre prosoapele moi, turceşti şi a trecut în spatele draperiei, unde a găsit-o pe Betty având în braţe rochia de culoarea vinului.

— O să vă vină tare bine, domnişoară, pentru că aveţi părul negru.

— Lady St. Vincent este mult prea generoasă.

Jupoanele erau apretate şi foşneau. Rochia nu fusese îmbrăcată niciodată, mai mult ca sigur.

— Oh, are multe, multe rochii, i-a spus Betty, întinzându-i lenjeria. Lordul St. Vincent are grijă ca soţia lui să fie îmbrăcată ca o regină. Cred că dacă şi-ar dori luna pe post de oglindă, el i-ar aduce-o.

— Cum de ştii atâtea despre ei? a întrebat-o Amelia în timp ce-şi punea corsetul, iar Betty o ajuta să-şi lege şireturile.

— Sunt camerista ei şi o însoţesc oriunde. M-a rugat să vă ajut pe dumneavoastră şi pe surorile dumneavoastră. „Au nevoie de o atenţie specială”, mi-a spus, „după tot ce-au îndurat”.

Amelia şi-a ţinut respiraţia ca să-i poată lega strâns corsetul.

— Foarte drăguţ din partea ei. Şi din a ta. Sper că familia mea nu v-a dat prea multe bătăi de cap.

Fata a chicotit:

— Sunteţi cu toţii nişte figuri, dacă pot spune asta. Înainte ca Amelia să o poată întreba ce voia să spună, fata a exclamat: ce talie subţire aveţi! Rochia doamnei o să vă vină de minune. Dar înainte trebuie să vă puneţi ciorapii.

— Ciorapii? Amelia a întins mâna după ei.

— Da. Sunt din mătase, domnişoară.

Amelia era cât pe ce să-i scape din mână. Ciorapii de mătase costau o avere. Iar aceştia erau brodaţi cu floricele, ceea ce însemna că erau şi mai scumpi. Dacă îi purta şi-i agăţa? Nu părea însă să aibă de ales, dacă nu voia să iasă în lume fără.

— Hai, puneţi-i, a rugat-o Betty.

Cu un amestec de tentaţie şi vinovăţie, Amelia

s-a îmbrăcat în cele mai scumpe haine din viaţa ei. Rochia din lână subţire tivită cu mătase se mula pe trupul ei aşa cum nicio rochie de-a ei nu o făcea. Mânecile strâmte îi ajungeau până la coate, de unde porneau falduri de dantelă neagră. Aceeaşi dantelă neagră se regăsea şi la tivul rochiei, în mai multe straturi, sugerând mai multe rânduri de jupoane. Un cordon lat din satin negru îi marca talia, iar capetele îi erau încrucişate şi prinse într-o parte cu o broşă strălucitoare.

Aşezată la măsuţa de toaletă, Amelia o privea pe Betty care îi împletea cu pricepere panglici negre în păr. Fata părea prietenoasă şi vorbăreaţă, aşa că Amelia a îndrăznit:

— Betty… de cât timp îl cunoaşte lady St. Vincent pe domnul Rohan?

— Încă din copilărie. Betty a zâmbit cu subînţeles. E un bărbat fain, nu-i aşa? Să ne vedeţi pe toate atunci când vine în vizită la stăpânul nostru! Stăm pe rând la gaura cheii, doar ca să aruncăm câte o privire.

— Mă întreb… Amelia se străduia să păstreze un ton indiferent. Crezi că între domnul Rohan şi lady St. Vincent a existat vreodată…

— Oh, nu, în niciun caz! Au crescut ca frate şi soră. Au existat şi zvonuri cum că domnul Rohan i-ar fi frate vitreg. N-ar fi singurul bastard al lui Ivo Jenner, asta-i sigur.

Amelia a clipit des.

— Crezi că zvonurile ar putea fi adevărate?

Betty a clătinat din cap.

— Stăpâna mea zice că nu au legături de

sânge. Şi nici nu seamănă deloc. Dar ţine foarte mult la el. Betty a zâmbit mânzeşte şi a adăugat: ne-a avertizat pe toate să ne ţinem departe de el. Spune că nu ar ieşi nimic bun din asta, că ne-ar amăgi iar apoi ne-ar părăsi. E un mare păcătos, domnul Rohan. Poate fermeca pe oricine.

I-a terminat coafura, s-a dat câţiva paşi înapoi ca să-şi admire opera, după care s-a dus să strângă hainele murdare, inclusiv cămaşa de noapte care rămăsese pe jos.

A făcut o pauză de câteva secunde, cu cămaşa de noapte în mână:

— Să vă aduc câteva cârpe curate, domnişoară? a întrebat-o grijulie. Pentru problemele lunare…

Încă gândindu-se la cuvintele fetei: „ne-ar amăgi iar apoi ne-ar părăsi”, Amelia a clătinat din cap.

— Nu, mulţumesc. Încă nu e timpul să… S-a oprit, dându-şi seama ce văzuse fata. Cei câţiva stropi de sânge de pe cămaşa de noapte. A pălit.

— Bine, domnişoară. A împăturit cu grijă cămaşa de noapte şi a strecurat-o printre celelalte haine. Dacă aveţi nevoie de ceva trebuie numai să sunaţi. Vin imediat.

Amelia şi-a pus coatele pe măsuţa de toaletă şi şi-a sprijinit fruntea în pumni. Cât aveau să o comenteze cu toţii! Iar până acum ea nu dăduse niciodată nici cel mai mic motiv de bârfă.

— Să fi plecat deja, te rog… a şoptit ea.

*

Când a ajuns în hol a văzut-o pe lady St. Vincent venind dinspre terasa din spate. Era roşie la faţă iar pe rochie avea câteva frunze şi fire de iarbă. Părea un înger poznaş, cu chipul frumos încadrat de bucle roşii şi pistruii aurii de pe nas.

— Cum te simţi? S-a apropiat de ea şi a luat-o de braţ. Arăţi minunat. Surorile tale au ieşit la plimbare, în afară de Winnifred, care bea un ceai pe terasă. Ai mâncat deja?

Amelia a clătinat din cap.

— Vino cu noi pe terasă. Voi cere să ţi se aducă imediat micul dejun.

— Nu vreau să deranjez...

— Deloc, i-a spus cu blândeţe lady St. Vincent. Haide, vino.

Amelia a însoţit-o, impresionată şi uşor uimită de solicitudinea ei.

— Mulţumesc, doamnă, pentru că mi-ai împrumutat rochia. O voi returna cât de curând...

— Spune-mi Evie, a venit răspunsul cald, prietenos. Şi trebuie neapărat să păstrezi rochia. Îţi vine foarte bine, iar mie nu mi se potriveşte deloc. Nuanţa aceasta de roşu nu se armonizează deloc cu cea a părului meu.

— Eşti mult prea amabilă, i-a spus Amelia dorindu-şi să nu mai pară atât de rigidă, să poată primi darul fără să simtă povara unei obligaţii.

Evie nu părea însă să fi luat în seamă stângăciile ei. A luat-o de mână şi a condus-o de parcă Amelia ar fi fost o fetiţă.

— Surorile tale se vor bucura când te vor

vedea. Mi-au spus că este prima oară când dormi atât de mult.

— Mă tem că nu am dormit. Am fost… preocupată. Culoarea îi năvălea în obraji pentru că îşi amintea cum stătuse lipită de trupul lui Cam, cu buzele şi mâinile cercetând cu delicateţe.

— Da, sunt sigură că… A ezitat o clipă, după care a continuat, uşor amuzată: sunt sigură că a trebuit să te gândeşti la multe.

Urmărindu-i privirea, Amelia şi-a dat seama că Evie se uita la mâna ei.

Văzuse inelul.

Amelia a strâns pumnul, instinctiv. S-a uitat în ochii lui Evie, albaştri şi curioşi. Mintea i se golise.

— Linişteşte-te, i-a spus Evie, luând-o de mână. I-a zâmbit. Trebuie să stăm de vorbă, Amelia. Mi s-a părut mie că nu era în apele lui azi. Acum înţeleg de ce.

Nu mai era nevoie să întrebe la cine se referea.

— Doamnă… Evie… nu este nimic între mine şi domnul Rohan. Nimic. Obrajii îi ardeau.

Ajunseseră la uşile mari care se deschideau spre terasă. Amelia şi-a retras mâna şi a încercat din nou să scoată inelul care se încăpăţâna să-i rămână pe deget. A ridicat ochii spre Evie, cu disperare. Spre marea ei uimire, Evie nu părea nici şocată şi nici dojenitoare, ci mai degrabă înţelegătoare. Ceva de pe chipul ei, o gravitate plină de tandreţe, a pus-o pe Amelia pe gânduri. Nu era de mirare că lordul St. Vincent o iubea atât de mult.

— Cred că eşti o tânără foarte pricepută care

îşi iubeşte mult fraţii şi care şi-a asumat cea mai mare parte din responsabilităţi. Mi se pare o povară prea grea pentru o femeie singură. Mai cred că ai darul de a-i accepta pe oameni aşa cum sunt. Iar Cam ştie cât de rare sunt aceste femei.

Amelia era neliniştită:

— Este... tot aici? Trebuia să fie deja în drum spre Londra.

— Este aici, stă de vorbă cu soţul meu şi cu lordul Westcliff. Au fost la Ramsay House dis-de-dimineaţă ca să vadă ce a mai rămas în picioare şi ce este de făcut.

Ameliei nu i se părea potrivit ca ei să nu-l fi consultat pe Leo. Sau pe ea. Se purtau ca şi cum erau doar o adunătură de copii neputincioşi. Şi-a îndreptat umerii şi a spus:

— Sunt foarte amabili, dar mă voi ocupa eu de tot. Bănuiesc că o parte din casă este încă locuibilă, aşa că nu vom mai abuza de ospitalitatea lordului Westcliff.

— Dar trebuie să rămâneţi! a spus repede Evie. Lillian a spus că puteţi locui aici până când Ramsay House va fi complet refăcută. Au o casă atât de mare că nu veţi deranja pe nimeni. Iar Lillian şi Westcliff vor lipsi cel puţin două săptămâni. Vor pleca mâine la Bristol ca să o viziteze pe Daisy, sora mai mică a lui Lillian, care aşteaptă un copil. Iar noi o vom însoţi. Aşa că veţi avea întreaga casă la dispoziţie.

— La întoarcere vor mai găsi doar un morman de dărâmături.

Evie a zâmbit:

— Nu cred că familia ta este într-atât de periculoasă.

— Nu ne cunoşti. Simţind nevoia să preia controlul asupra situaţiei, Amelia a spus: mă voi duce la Ramsay House imediat după micul dejun, dacă încăperile de la etaj sunt în stare bună, întreaga mea familie se va întoarce acasă înainte de lăsarea nopţii.

— Crezi că lui Winnifred îi va fi mai bine acolo? a întrebat-o cu blândeţe Evie. Sau lui Merripen? Sau lordului Ramsay?

Amelia a roşit. Îşi dădea seama că ceea ce spunea era lipsit de raţiune. Dar nu putea accepta sentimentul de neputinţă, faptul că i se răpea întreaga autoritate.

— Poate că ar trebui să vorbeşti cu Cam înainte să iei o hotărâre, i-a spus Evie.

— El nu are nicio legătură cu toate astea.

Evie a privit-o gânditoare.

— Iartă-mă. N-ar trebui să fac presupuneri. Numai că am văzut inelul de pe degetul tău... iar Cam l-a purtat mereu, încă de când avea doisprezece ani.

Amelia a tras cu violenţă de inel.

— Nu ştiu de ce mi l-a dat. Sunt sigură că nu are nicio semnificaţie.

— Ba eu cred că are o mare semnificaţie, i-a spus cu blândeţe Evie. Cam s-a simţit un intrus de când se ştie. Chiar şi atunci când trăia alături de ţigani cred că-şi dorea în secret să găsească odată şi odată un loc căruia să-i aparţină. Până să te întâlnească pe tine. În clipa aceea cred că a înţeles

că nu căuta un loc ci o persoană.

— Nu sunt eu acea persoană, a şoptit Amelia. Zău nu sunt.

Evie o privea cu înţelegere.

— Este decizia ta, bineînţeles. Dar îl cunosc pe Cam de mult timp şi trebuie să-ţi spun... e un om bun, de încredere. A deschis larg uşile, lăsând-o să intre prima. Surorile tale sunt afară. Trimit imediat să ţi se aducă mâncarea.

Era o zi umedă, iar în aer plutea mirosul de iarbă proaspăt tunsă şi trandafiri. Terasa din spate dădea spre grădinile atent îngrijite, legate între ele prin alei din pietriş. Pe pardoseala din lespezi de piatră erau aşezate mese şi scaune. Majoritatea oaspeţilor lordului Westcliff plecaseră deja la ultima vânătoare a sezonului, aşa că pe terasă nu erau prea multe persoane.

Amelia le-a văzut pe Win, Poppy şi Beatrix aşezate la una din mese şi s-a îndreptat spre ele.

— Cum te simţi? a întrebat-o pe Win. Ai dormit bine? Ai mai tuşit?

— Mă simt destul de bine. Ne făceam griji pentru tine. Nu-mi amintesc să mai fi dormit vreodată atât de mult, cu excepţia zilelor când erai bolnavă.

— Oh, nu sunt bolnavă. Nu m-am mai simţit demult atât de bine. Amelia i-a zâmbit larg şi a întors privirea spre celelalte două surori ale ei, care erau îmbrăcate în rochii noi, Poppy în galben iar Beatrix în verde. Beatrix... arăţi minunat! Ca o lady.

Zâmbitoare, Beatrix s-a ridicat şi a făcut o

piruetă. Rochia verde-pal avea un corsaj cu un model complicat şi un cordon verde închis. Îi venea perfect.

— Lady Westcliff mi-a dat-o. A fost a surorii ei mai mici, care nu o mai poate îmbrăca acum pentru că aşteaptă un copil.

— Oh, Bea… Văzând cât era de încântată, Amelia a simţit o undă de regret. Beatrix ar fi trebuit să meargă la pension, să înveţe franceza şi cum se aranjează florile, să deprindă manierele elegante care le lipseau tuturor membrilor familiei ei. Dar nu erau bani pentru aşa ceva – iar după cum mergeau lucrurile nici nu aveau să fie vreodată.

A simţit cum Win şi-a strecurat mâna în mâna ei şi a strâns-o uşor. S-a uitat în ochii ei albaştri, înţelegători şi a oftat. Au rămas aşa câteva clipe, susţinându-se reciproc.

— Amelia, a şoptit Win, vino te rog şi aşază-te lângă mine. Vreau să te întreb ceva.

Amelia s-a aşezat pe un alt scaun care îi oferea o panoramă minunată asupra grădinii. Inima i-a tresărit când i-a recunoscut pe cei trei bărbaţi care se plimbau agale de-a lungul gardului din tisă. Ca şi însoţitorii lui, Cam era în pantaloni de călărie şi cizme înalte din piele, în loc de tradiţionala haină de călărie purta o cămaşă albă şi o vestă fără guler din piele fină. Vântul i se juca prin părul negru.

În timp ce se plimbau, Cam era singurul care interacţiona cu tot ce-l înconjura: rupea o crenguţă din gard, îşi plimba palma peste smocurile de iarbă. Cu toate acestea însă Amelia era sigură că

nu pierdea niciun cuvânt din discuţie.

Deşi nimic nu l-ar fi putut avertiza că Amelia era acolo, el a făcut o pauză şi s-a uitat peste umăr, direct la ea. Deşi erau la cel puţin douăzeci de metri distanţă, a tresărit atunci când privirile li s-au întâlnit.

— Amelia, ai făcut vreo înţelegere cu domnul Rohan? a întrebat-o Win.

A rămas fără cuvinte. Şi-a îngropat repede mâna stângă, cea cu inelul, între faldurile rochiei.

— Bineînţeles că nu. De unde ţi-a venit o asemenea idee?

— El, lordul Westcliff şi lordul St. Vincent discută într-una de azi-dimineaţă, de când s-au întors de la Ramsay House. Am surprins câteva frânturi din conversaţia lor, când erau pe terasă, şi mi s-a părut că Rohan vorbea în numele nostru.

— Cum adică în numele nostru? a întrebat Amelia indignată. Doar eu pot vorbi în numele familiei Hathaway. Eu sau Leo.

— Părea să hotărască ce trebuie făcut şi când, a continuat Win, şoptit. Ca şi cum ar fi fost capul familiei.

Amelia era plină de indignare.

— Dar nu are niciun drept… Nu înţeleg de ce crede că… Oh, Doamne!

Toate astea trebuiau să înceteze imediat.

— Te simţi bine, draga mea? a întrebat-o îngrijorată Win. Eşti palidă. Uite, bea nişte ceai.

Conştientă că surorile ei o priveau cu ochi mari, Amelia a luat ceaşca şi a golit-o din câteva înghiţituri.

— Cât timp rămânem aici, Amelia? a întrebat-o Beatrix. Îmi place mai mult decât la noi acasă.

Înainte ca Amelia să-i răspundă, a intervenit şi Poppy:

— De unde ai inelul acesta frumos? Pot să-l văd şi eu?

Amelia s-a ridicat brusc.

— Scuzaţi-mă. Trebuie să vorbesc cu cineva. A străbătut terasa şi a coborât în grabă treptele.

În timp ce se apropia de cei trei bărbaţi care se opriseră lângă un vas mare de piatră plin cu dălii, Amelia auzea frânturi din conversaţia lor: consolidarea fundaţiei… să luăm piatra rămasă de la restaurarea clubului şi să o aducem aici…

Nu putea fi vorba de Ramsay House, şi-a spus alarmată. Probabil nu ştiau cât de puţini bani aveau la dispoziţie. Familia ei nu-şi putea permite să plătească materiale şi oameni pentru refacerea casei.

Conştienţi de prezenţa ei, cei trei s-au întors. Lordul Westcliff avea o expresie blândă şi preocupată, lordul St. Vincent părea amabil dar distant, în timp ce chipul lui Cam era de nepătruns. A măsurat-o rapid din cap până în picioare.

Amelia a înclinat capul şi a spus:

— Bună ziua, domnilor. S-a străduit din răsputeri să-şi desprindă privirea de la el. Domnule Rohan, credeam că ai plecat deja.

— Voi pleca în curând la Londra.

Asta e bine, şi-a spus ea. Numai bătăile inimii ei păreau să fie în dezacord.

— Şi mă voi întoarce peste o săptămână, a

uimit-o Cam. Împreună cu un inginer şi un constructor care să evalueze starea în care se află Ramsay House.

Amelia clătina deja din cap încă înainte ca el să termine fraza.

— Domnule Rohan, nu vreau să par nerecunoscătoare, dar nu este necesar. Fratele meu şi cu mine vom decide ce este de făcut.

— Fratele tău nu este în măsură să decidă nimic, a intervenit Westcliff. Domnişoară Hathaway, sunteţi bineveniţi să rămâneţi la Stony Cross cât timp veţi dori.

— Mulţumim pentru generozitate, dar de vreme ce Ramsay House este încă în picioare vom locui acolo.

— Abia dacă era locuibilă înainte de incendiu, a spus Cam. Aşa cum se prezintă acum lucrurile eu n-aş lăsa niciun câine de pripas să stea acolo. Mare parte din casă trebuie dărâmată până la temelie.

Amelia a ridicat din umeri.

— Atunci ne vom muta în căsuţa de la poartă.

— E mult prea mică pentru voi. Şi e într-o stare foarte proastă.

— Asta nu este treaba ta.

Cam a privit-o lung, intens. În privirea lui era ceva nou, şi-a dat ea seama. Ceva care îi crea o stare de confuzie.

— Trebuie să discutăm între patru ochi, a spus el.

— Nu cred să fie nevoie.

A surprins privirile pe care le schimbau cei trei bărbaţi.

— Noi ne retragem, a spus încet lordul Westcliff. Cu permisiunea voastră…

— Nu, a spus repede Amelia. Nu e nevoie să plecaţi, zău… Vocea i s-a stins când şi-a dat seama că de fapt nu aveau nevoie de permisiunea ei.

Înainte de a-l urma pe Westcliff, lordul St. Vincent i-a şoptit Ameliei:

— Poate că nu sunt tocmai eu în măsură să dau sfaturi, dar… e bine să nu ţii seama de prejudecăţi. Soţul bogat nu se caută la dinţi. I-a făcut cu ochiul şi a pornit în urma lui Westcliff.

Uluită, Amelia abia mai putea vorbi:

— Soţul?

— Le-am spus că ne-am logodit. Cam a prins-o de braţ cu blândeţe dar şi cu fermitate şi a dus-o de cealaltă parte a gardului viu, de unde nu puteau fi văzuţi de pe terasă.

— De ce?

— Pentru că e adevărat.

— Poftim? S-au oprit la adăpostul gardului de tisă iar Amelia l-a privit în ochii calzi, căprui. Ai înnebunit?

Cam i-a luat mâna şi a ridicat-o în aer, făcând inelul să strălucească în razele soarelui.

— Îmi porţi inelul. Te-ai culcat cu mine. Mi-ai făcut promisiuni. Romii consideră asta ca fiind o căsătorie în toată regula. Dar ca să fim siguri că totul este legal ne vom căsători şi aşa cum o fac *gadjo.*

— În niciun caz! Amelia şi-a smuls mâna din strânsoare. Îţi port inelul doar pentru că nu reuşesc să-l scot de pe deget! Şi cum adică ţi-am făcut

promisiuni? Cuvintele acelea pe care m-ai pus să le repet asta erau? M-ai păcălit! Nu ştiam ce spun!

— Dar te-ai culcat cu mine.

A roşit, de ruşine şi de indignare. Şi-a şters fruntea transpirată cu mâneca şi a pornit-o cu paşi repezi pe una din aleile pietruite care duceau în adâncul grădinii.

— Nici asta n-a însemnat nimic! i-a spus peste umăr.

A ajuns-o cu uşurinţă, din câţiva paşi.

— Pentru mine a însemnat. Pentru ţigani, actul sexual este sacru.

Ea a pufnit.

— Cum rămâne cu toate femeile pe care le-ai sedus la Londra? Când te-ai culcat cu ele a fost tot ceva sacru?

— Un timp m-am lăsat pradă felului impur de a fi al *gadjo,* a spus el, cu inocenţă. Acum m-am schimbat.

Amelia l-a privit pieziş:

— Nu-ţi doreşti asta. Nu mă doreşti pe mine. O singură noapte nu poate schimba întregul curs al vieţii cuiva.

— Ba poate. A întins mâna spre ea dar Amelia s-a ferit şi a trecut dincolo de fântâna care înfăţişa o sirenă. Cam a prins-o din spate şi a tras-o lângă el. Nu mai fugi şi ascultă-mă. Pe tine te doresc. Te doresc chiar ştiind că dacă mă căsătoresc cu tine mă pricopsesc pe loc cu o familie numeroasă, cu un cumnat sinucigaş şi un ţigan pe post de băiat de casă, cu temperamentul unui urs.

— Merripen nu e băiat de casă.

— Spune-i cum vrei. Vine la pachet cu familia ta, aşa că îl accept.

— Dar nu te vor accepta ei, a spus ea, disperată. Locul tău nu este în familia noastră.

— Ba da. Alături de tine.

Amelia i-a simţit mângâierile alunecând uşor pe trup. Chiar dacă sânii îi erau strânşi în corset, plăcerea produsă de palma lui o făcea să se înfioare.

— Ar fi un dezastru. Un val de căldură îi cuprindea sânii, gâtul şi obrajii. Mă vei urî pentru că ţi-am răpit libertatea… iar eu te voi urî pentru că mi-ai răpit-o pe-a mea. Nu-ţi pot promite să te ascult orbeşte, să-ţi accept toate hotărârile şi să renunţ la propriile opinii…

— Nu trebuie să fie aşa.

— Sigur? Juri să nu-mi porunceşti niciodată să fac ceva împotriva voinţei mele?

Cam a întors-o cu faţa spre el şi i-a atins obrajii fierbinţi cu vârful degetelor. S-a gândit puţin înainte să-i răspundă la întrebare.

— Nu, a spus într-un sfârşit. Nu pot să jur asta. Nu şi dacă aş fi convins că este spre binele tău.

Din punctul Ameliei de vedere, lucrurile erau clare.

— Eu am fost dintotdeauna cea care a hotărât ce e bine şi ce nu pentru mine. Nu-ţi voi ceda nici ţie şi nici altcuiva acest drept.

Cam i-a mângâiat cu tandreţe lobul urechii şi gâtul.

— Înainte de a lua decizia finală cred că ar trebui să te gândeşti la câteva lucruri. Nu e vorba

doar de noi doi. Amelia a încercat să se desprindă din îmbrăţişare dar el a ţinut-o strâns, obligând-o să rămână pe loc. Familia ta are necazuri mari, iubito.

— Asta nu este o noutate. Avem mereu necazuri.

— Chiar şi aşa, cred că ţi-ar fi mai uşor să te descurci cu toate, chiar şi ca nevastă de rom.

Amelia voia să-l facă să înţeleagă că obiecţiile ei nu aveau nicio legătură cu moştenirea lui de sânge. Dar el vorbea din nou, cu chipul foarte apropiat de al ei:

— Mărită-te cu mine şi voi reconstrui Ramsay House. O voi transforma într-un palat. Consider-o o parte din preţul miresei.

— Care preţ?

— E o tradiţie de-a noastră. Mirele plăteşte familiei o sumă, înainte de căsătorie. Asta înseamnă şi că-i voi plăti lui Leo toate datoriile făcute la Londra…

— Încă îţi mai datorează bani?

— Mie nu. Altor creditori.

— Oh, nu…

— Voi avea grijă de toate, a continuat Cam. Rochii, bijuterii, cai, cărţi… şcoala lui Beatrix… baluri pentru Poppy. Cei mai buni doctori pentru Winnifred. Va putea merge la orice clinică din lume. A făcut o pauză calculată. N-ai vrea să o vezi din nou sănătoasă?

— Nu e drept, a şoptit ea.

— În schimb tu va trebui să-mi dai ceea ce doresc. A cuprins-o de talie.

— M-aş simţi ca şi cum am făcut un pact cu diavolul.

— Nu, Amelia. Vocea lui o învăluia ca o catifea neagră. Doar cu mine.

— Nu ştiu prea bine ce vrei de la mine.

Cam şi-a plecat capul spre ea.

— Mi-e greu să cred, după cele întâmplate noaptea trecută.

— Ai putea să obţii acelaşi lucru de la multe alte femei. Şi mult mai ieftin. Şi cu mai puţin efort, aş putea spune.

— Nu te vreau decât pe tine. Pe tine. A făcut o pauză, stânjenit. Femeile cu care am fost… eram doar o noutate pentru ele. Cineva diferit de soţii lor. Îmi doreau compania noaptea, dar nu şi în timpul zilei. Nu am fost niciodată egalul lor. Şi nu m-am simţit satisfăcut după ce am fost cu ele. Cu tine este altceva.

Amelia a închis ochii, simţind mângâierea fierbinte a gurii lui pe fruntea ei.

— Urât din partea ta să te culci cu femei măritate, a spus ea cu dificultate. Poate dacă ai fi încercat şi cu o femeie respectabilă…

— Trăiesc într-un club de jocuri de noroc. Nu am cunoscut prea multe femei respectabile. Şi – persoanele de față se exclud – nu m-am înţeles bine cu niciuna.

— De ce?

Gura lui rătăcea pe tâmplele ei.

— Le dădeam o stare de nervozitate.

Amelia a tresărit când el i-a atins cu limba lobul urechii.

— Chiar… nu înţeleg de ce.

El se juca cu urechea ei, prinzând-o uşor între dinţi.

— Trebuie să recunosc că nu e uşor să fii măritată cu un rom. Suntem posesivi şi geloşi. Soţiile noastre nu au voie să atingă un alt bărbat. Şi nu vei avea voie să nu mă primeşti în patul tău. I-a strivit buzele cu un sărut. Dar nici nu vei dori asta. După un alt sărut lung şi leneş, Cam a continuat: vei arăta ca o femeie foarte iubită, *monisha.*

Amelia a fost nevoită să se ţină de el ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Mă vei părăsi, în final.

— Îţi jur că n-o voi face. Mi-am găsit în sfârşit *atchen tan.*

— Ce anume?

— Refugiul.

— Nu ştiam că ţiganii au aşa ceva.

— Nici nu au. Se pare că mă număr printre puţinii care îşi doresc asta. A clătinat din cap şi a adăugat, nemulţumit: mă doare spatele din cauză că am dormit pe jos azi-noapte. Jumătatea mea *gadjo* se pare că a învins.

Amelia şi-a lipit fruntea de gâtul lui.

— E o idee nebunească…

Cam a strâns-o mai aproape.

— Mărită-te cu mine, Amelia. Tu eşti tot ce-mi doresc. Eşti destinul meu. Spune da. S-a jucat cu buzele ei, desfăcându-le, atingându-le cu limba. Spune da, Amelia, şi ajută-mă să nu-mi mai petrec vreo noapte cu o altă femeie. Voi dormi doar în

casă. Mă voi tunde. Dumnezeu să-mi ajute, voi purta chiar şi ceas de buzunar dacă asta îţi face plăcere.

Amelia era ameţită, nici nu mai era în stare să gândească. S-a sprijinit de trupul lui, care-i inspira forţă. El i-a rostit numele iar vocea lui părea să vină de departe.

— Amelia… Cam a scuturat-o uşor şi a întrebat-o ceva, repetând cuvintele până când ea şi-a dat seama că o întreba când mâncase ultima oară.

— Ieri, a reuşit ea să răspundă.

Cam părea iritat.

— Nu-i de mirarea că pari gata să cazi din picioare. N-ai mâncat nimic şi ai dormit foarte puţin. Cum crezi că vei putea fi de folos cuiva când nu poţi nici măcar să ai grijă de tine?

Ea ar fi vrut să protesteze, dar el nu i-a dat ocazia să o facă. A luat-o pe după umeri şi a condus-o înapoi spre casă, dându-i diverse sfaturi tot drumul. Amelia a făcut apel la toată puterea de care mai era în stare ca să urce treptele terasei.

Când au ajuns au fost întâmpinaţi de Lillian, care a cercetat-o din priviri, îngrijorată.

— Arăţi tare rău. Parc-ai fi pe punctul de a leşina, i-a spus ea fără alt preambul. Ce s-a întâmplat?

— Am cerut-o de soţie, a răspuns scurt Cam.

Lillian a privit-o întrebător.

— Sunt bine, a spus Amelia. Numai că mi-e foame.

Lillian i-a însoţit spre masa la care stăteau

surorile ei.

— Şi a acceptat? l-a întrebat pe Cam.

— Nu încă.

— Nici nu mă surprinde. O femeie nu se poate gândi pe stomacul gol la o cerere în căsătorie. A privit-o cu îngrijorare pe Amelia. Eşti foarte palidă, draga mea. Vrei să te întinzi puţin?

Amelia a clătinat din cap.

— Nu, mulţumesc. Nu am vrut să fac o scenă.

— Oh, asta-i nimic pe lângă ce se întâmplă pe aici de obicei, i-a spus Lillian, i-a zâmbit liniştitor. Dacă ai nevoie de ceva te rog să ceri.

Au ajuns la masă iar Amelia s-a prăbuşit pe un scaun. Avea în faţă un platou cu felii de şuncă, friptură de pui, salată şi pâine. Spre uimirea ei, Cam şi-a tras un scaun lângă ea, i-a tăiat o bucată din friptură şi i-a dus furculiţa la gură.

— Începe cu asta.

Ea s-a strâmbat.

— Sunt în stare să mănânc şi…

I-a băgat furculiţa în gură. Amelia a continuat să-l privească cu ochi mari în timp ce mesteca. Când a terminat, el o aştepta pregătit cu o altă îmbucătură.

— Pentru că nu ai deloc grijă de tine, trebuie să o facă cineva.

Amelia a muşcat dintr-o felie de pâine. Ar fi vrut să-i spună că din vina lui nu dormise şi nu luase nici micul dejun, dar nu putea scoate niciun cuvânt în prezenţa surorilor ei. În timp ce mânca a simţit cum îi revenea culoarea în obraji.

Era conştientă de discuţia care se purta în jurul

ei. Surorile Hathaway îl întrebau pe Cam în ce stare era casa lor şi ce mai rămăsese neatins. Un cor de oftaturi s-a auzit atunci când au aflat că albinele erau tot acolo, netulburate.

— Nu vom scăpa niciodată de afurisitele astea! a exclamat Beatrix.

— Ba da, a spus Cam. Amelia îşi sprijinea mâna pe masă. Cam i-a acoperit-o cu mâna lui, mângâindu-i uşor încheietura, locul unde îi pulsau venele subţiri, albastre. Voi avea grijă să nu mai rămână niciuna.

Amelia nu l-a privit. Cu mâna rămasă liberă a luat ceaşca de ceai şi a sorbit din ea.

— Ai de gând să te însori cu sora mea, domnule Rohan? a auzit-o pe Beatrix întrebând.

Amelia s-a înecat. A lăsat ceaşca jos şi a început să tuşească în şervet.

— Taci, Beatrix, i-a şoptit Win.

— Dar îi poartă inelul…

Poppy i-a acoperit gura cu mâna.

— Taci!

— S-ar putea, a răspuns Cam. Ochii i-au strălucit când a continuat: sora voastră nu prea are simţul umorului. Şi nu este nici foarte ascultătoare. Dar în rest…

Uşile mari s-au deschis şi s-a auzit zgomot de sticlă spartă. Toţi cei aflaţi pe terasă au ridicat privirile, uimiţi. Bărbaţii s-au ridicat de pe scaune.

— Nu, a spus încet Win.

Era Merripen, care părăsise patul şi se târâse până acolo. Era acoperit de bandaje dar nu arăta câtuşi de puţin neajutorat. Părea un taur înfuriat.

Ţinea pumnii strânşi şi-i arunca lui Cam priviri ucigaşe.

Era întruchiparea unui ţigan a cărui rudă de sex feminin fusese dezonorată.

— Dumnezeule! a murmurat Amelia.

Cam a privit-o întrebător:

— I-ai spus ceva?

Amelia a roşit amintindu-şi cămaşa de noapte pătată de sânge şi expresia cameristei.

— Nu. Probabil că le-a auzit pe servitoare bârfind.

Cam îl privea resemnat pe uriaşul furios.

— S-ar putea să ai noroc, i-a spus Amelia. Se pare că logodna noastră se va sfârşi prematur.

A încercat să se ridice de pe scaun dar el a făcut-o să se aşeze la loc.

— Nu te amesteca. N-aş vrea să păţeşti ceva.

— Nu mi-ar face vreun rău. Pe tine vrea să te omoare.

Cam i-a susţinut privirea lui Merripen şi s-a îndepărtat încet de masă.

— Vrei să discutăm ceva anume? l-a întrebat cu o admirabilă stăpânire de sine.

Merripen i-a răspuns în romani. Deşi nimeni nu-şi dădea seama dacă Rohan l-a înţeles sau nu, tonul nu era deloc încurajator.

— Mă voi însura cu ea, i-a spus Cam, de parcă ar fi încercat să-l împace.

— E şi mai rău! Merripen a înaintat un pas, ucigându-l din priviri.

Lordul St. Vincent s-a interpus între ei. Ca şi Cam, avusese parte de destule încăierări, la club. A

ridicat braţele, de parcă se pregătea să pareze şi i-a vorbit calm:

— Uşurel, uriaşule. Sunt sigur că totul se poate rezolva paşnic.

— Dă-te din calea mea! a mârâit Merripen.

Expresia lui St. Vincent nu s-a schimbat deloc:

— Ai dreptate. Nimic nu mi se pare mai obositor decât să fii mereu rezonabil. Şi eu mă feresc de asta pe cât posibil. Dar nu cred că este o idee bună să vă înfruntaţi în prezenţa doamnelor.

Merripen s-a uitat spre surorile Hathaway, zăbovind o clipă asupra chipului palid şi delicat al lui Win. Ea a dat din cap aproape imperceptibil, făcându-i semn să se liniştească.

— Merripen... a început Amelia, impresionată de dorinţa lui Merripen de a-i apăra onoarea.

Cam a redus-o la tăcere atingându-i umărul. L-a privit cu răceală pe Merripen şi i-a spus:

— Nu în faţa atâtor *gadjo*. I-a făcut semn spre grădina din spate şi s-a îndreptat spre trepte.

După o scurtă ezitare Merripen l-a urmat.

Capitolul 17

Când cei doi au dispărut din câmpul vizual, lordul Westcliff i-a spus lui St. Vincent:

— Poate că ar trebui să mergem după ei, să-i împiedicăm să se sfâşie.

St. Vincent a clătinat din cap şi s-a relaxat în scaun. I-a luat mâna lui Evie şi a început să se joace cu degetele ei.

— Rohan controlează situaţia, crede-mă. Poate

că adversarul lui e ceva mai masiv, dar el are avantajul de a fi crescut la Londra, printre criminali şi brute violente. I-a zâmbit soţiei lui şi a adăugat: iar aceştia sunt doar angajaţii noştri.

Amelia nu se temea deloc pentru Cam. Înfruntarea dintre ei putea fi comparată cu cea dintre un ciomag şi o floretă. Avea să câştige floreta, pentru că era mai abilă şi mai graţioasă. Dar acest deznodământ o neliniştea deopotrivă. Familia ei ţinea mult la Merripen. Fetele nu l-ar fi iertat uşor pe cel care i-ar fi făcut vreun rău. Mai ales Win.

S-a uitat la sora ei şi a vrut să spună ceva care să o consoleze, dar şi-a dat seama că pe chipul lui Win nu se citea nici teama, nici neajutorarea.

Win era supărată.

— Merripen e rănit, a spus Win. Ar trebui să se odihnească, nu să alerge după domnul Rohan.

— Nu e vina mea că s-a dat jos din pat! a protestat Amelia, indignată.

— Tu i-ai agitat. Şi e absolut evident că, orice-ai fi făcut, îl implică şi pe Rohan.

— În mod intim, a completat Poppy, care le sorbea cuvintele.

Cele două surori i-au răspuns la unison:

— Taci, Poppy.

Poppy s-a încruntat.

— Am aşteptat toată viaţa ca Amelia să calce alături de drumul drept. Iar acum, că s-a întâmplat, vreau să mă bucur de asta.

— Şi eu m-aş bucura, a intervenit Beatrix pe un ton plângăcios, dacă aş înţelege despre ce este

vorba.

*

Cam a luat-o înainte, de-a lungul gardului verde, îndepărtându-se de conac. S-au oprit lângă o tufă de sunătoare ale cărei flori aurii îmbobociseră. Adoptând un aer relaxat, Cam şi-a încrucişat braţele la piept. Bărbatul din faţa lui, iraţional, cu aer de singuratic, îl uimea. Misteriosul Merripen nu părea să aparţină nici unui trib de ţigani, ci se transformase în câinele de pază al unei familii *gadje.* De ce? Ce anume le datora?

Poate că Merripen era *mahrime,* nedemn de încrederea celorlalţi ţigani. Un proscris. Iar dacă acesta era adevărul, Cam se întreba ce anume făcuse el ca să merite un asemenea statut.

— Ai profitat de Amelia, a spus Merripen.

— Nu că ar mai conta, a spus Cam în romani, dar cum ai aflat?

Merripen a strâns pumnii, ca şi cum ar fi vrut să-l sfâşie. Nici ochii lui Lucifer însuşi nu ar fi fost mai negri, mai arzători.

— Vorbeşte în engleză, i-a spus aspru. Nu-mi place limba cea veche.

Curios, Cam a repetat întrebarea.

— Le-am auzit vorbind pe servitoare, i-a răspuns Merripen. Erau chiar la uşa mea. Mi-ai dezonorat familia.

— Da, ştiu, a spus încet Cam.

— Nu eşti suficient de bun pentru ea.

— Ştiu şi asta. L-a privit atent: o vrei pentru

tine?

Merripen părea jignit de moarte.

— Mi-e ca o soră.

— Asta e bine. Pentru că vreau să-mi fie soție. Din câte înțeleg – a făcut un gest larg – nu se îmbulzesc pretendenţii la uşa familiei Hathaway. Eu aş putea să-i ajut.

— Nu au nevoie de banii tăi. Ramsay are o rentă anuală.

— Ramsay nu mai are mult de trăit. O ştim prea bine amândoi. Iar când va da ortul popii titlul îi va reveni următorului în linie, iar cele patru surori Hathaway vor rămâne fără venituri. Ce crezi că se va alege de ele? Sau de invalidă? Are nevoie de îngrijiri medicale...

— Nu este invalidă! Merripen nu-şi trăda emoţia, dar Cam i-a surprins licărul feroce, chinuit din ochi.

Se părea că Merripen nu le privea pe toate ca pe nişte surori. Poate că aceasta era cheia. Poate că Merripen nutrea o pasiune secretă pentru o femeie prea inocentă ca să-şi dea seama de asta şi prea fragilă ca să se poată căsători vreodată.

— Va trebui să înveţi să mă tolerezi, Merripen, i-a spus Cam. Pentru că eu pot face pentru Amelia şi surorile ei lucruri pe care tu nu le poţi face. A continuat să vorbească, fără să ia în seamă privirea lui Merripen, menită să intimideze: nu am de gând să mă răfuiesc cu tine la fiecare pas. Dacă le vrei binele, acceptă sau pleacă. Pentru că eu nu renunţ. Iar dacă Amelia nu se mărită cu mine, acel *gadjo* îi va da din nou târcoale. Trebuie să

recunoşti că-i va fi mai bine cu mine.

Merripen s-a încruntat:

— Frost i-a frânt inima. Tu i-ai răpit inocenţa. Cu ce eşti mai presus ca el?

— Eu nu o voi părăsi. Spre deosebire de *gadjo,* romii sunt credincioşi femeilor lor. Cam a făcut voit o pauză şi a numărat în gând până la cinci, după care a adăugat: probabil ştii asta mai bine decât mine.

Furios, Merripen a fixat cu privirea un punct din depărtare:

— Dacă o răneşti în vreun fel, te omor.

— Mi se pare corect.

— S-ar putea să te omor oricum.

Cam a zâmbit slab.

— Ai fi surprins câţi mi-au mai spus asta.

— Nu, i-a răspuns Merripen. Nu m-ar surprinde deloc.

*

Amelia s-a oprit la uşa lui Cam. Dinăuntru se auzeau zgomote de sertare deschizându-se şi închizându-se, de obiecte mutate de colo-colo. Şi-a dat seama că se pregătea să plece la Londra.

Toţi cei care se aflaseră mai devreme pe terasă se retrăseseră discret înainte ca Merripen şi Cam să se întoarcă. Amelia îl văzuse pe Merripen chiar atunci când se ducea spre camera lui. Îi aruncase o privire tăioasă. Ea deschisese gura să spună ceva, să se scuze, dar el i-o retezase:

— E alegerea ta, a mormăit, dar ne afectează

pe toţi. Nu uita asta.

Închisese uşa fără ca ea să apuce să scoată vreun cuvânt.

Amelia s-a uitat de-a lungul coridorului, asigurându-se că nu o vedea nimeni. A bătut discret la uşă şi a intrat.

Cam îşi aşeza un teanc de cămăşi frumos împachetate într-o valiză aflată la piciorul patului. A ridicat privirea spre ea şi o şuviţă neagră, mătăsoasă i-a căzut pe ochi. Era frumos şi întunecat, cu pielea asemenea lemnului de trandafir lustruit.

Amelia a reuşit să îngaime:

— M-am temut că Merripen te va aduce înapoi bucăţi.

Cam s-a apropiat de ea, zâmbind:

— Sunt întreg, după cum vezi.

Amelia i-a mângâiat cu privirea conturul trupului suplu, simţind că se înfierbânta. S-a întors şi a vorbit repede:

— M-am gândit la tot ce mi-ai spus mai devreme. Am luat o hotărâre. Dar mai întâi aş vrea să-ţi spun că ea nu are nicio legătură cu cât eşti de înzestrat, deşi recunosc că eşti…

— Cât sunt de înzestrat?

— Da. Eşti inteligent, atrăgător…

— Oh.

Amelia l-a privit întrebător, mirată de inflexiunile ciudate ale vocii lui. În ochii de culoarea ambrei îi strălucea o luminiţă jucăuşă. Oare ce-l amuzase atât?

— Eşti atent?

— Crede-mă că sunt întotdeauna atent când vine vorba de cât sunt de înzestrat. Continuă.

Ea s-a încruntat.

— Deşi consider că oferta ta este un mare compliment iar situaţia se prezintă aşa cum…

— Treci la subiect, Amelia. I-a pus mâinile pe umeri. Ai de gând să te măriţi cu mine?

— Nu pot, a spus ea cu voce stinsă. Pur şi simplu nu pot. Nu ne potrivim. Suntem extrem de diferiţi. Tu eşti impetuos, iei cât ai clipi decizii care îţi pot schimba viaţa, în timp ce eu îmi aleg un drum şi nu mă abat de la el.

— Te-ai abătut azi-noapte. Şi uite ce bine a fost. A râs văzându-i expresia. Nu sunt impetuos, iubito. Ştiu doar când trebuie să apelez la logică şi când nu, pentru că acel lucru e mult prea important.

— Iar căsătoria se numără printre acele lucruri?

— Bineînţeles. Cam şi-a pus palma pe pieptul ei, pe locul unde inima îi bătea nebuneşte. Hotărârea trebuie să o iei aici.

Amelia s-a înfiorat sub căldura mâinii lui.

— Ne ştim doar de câteva zile. Suntem doi străini. Nu pot încredinţa viitorul familiei mele unui bărbat pe care abia l-am cunoscut.

— Poţi fi căsătorit cu cineva timp de cincizeci de ani şi să nu-l cunoşti. Şi apoi ştii deja tot ce e mai important despre mine.

Amelia a auzit un zgomot enervant. La început a crezut că erau bătăile inimii ei. Când Cam şi-a strecurat piciorul printre faldurile rochiei

împrumutate, atingându-l pe al ei, şi-a dat seama că bătea iar din picior. S-a oprit, cu un efort.

I-a ridicat mâna stângă şi şi-a plimbat buzele pe porţiunea roşie a degetului, de unde încercase să scoată inelul.

— Nu mai iese, a mormăit ea. E prea mic.

— Nu e deloc prea mic. Relaxează-ţi mâna şi va ieşi.

— Mâna mea e relaxată.

— *Gadji,* a spus el. Sunteţi toate nişte înţepate. Probabil că e din cauza corsetelor. Gura lui a căutat-o pe-a ei. A explorat-o încet, tentând-o să desfacă buzele, jucându-se cu vârful limbii ei. Ameţită de plăcere, Amelia şi-a dat seama că el îi descheia rochia. Corsetul i se lărgise, eliberându-i sânii.

— Cam, nu…

— Şşt. Răsuflarea lui fierbinte, excitantă, îi umplea gura. Te ajut să scoţi inelul. Asta vrei, nu-i aşa?

— Inelul nu are nicio legătură cu corsetul meu… oh, nu… Şiretul cedase iar pielea ei ieşise la lumină. Asta nu ajută la nimic, să ştii. A încercat să-şi strângă rochia în jurul ei, cu gesturi stângace.

— Pe mine mă ajută, şi chiar mult. Trebuie să te văd în lumina zilei. Gura lui rătăcea flămândă pe gâtul ei, pe umeri. *Monisha,* eşti cea mai frumoasă femeie, cea mai… Mâinile lui erau tot mai nerăbdătoare. A tras cu putere de hainele ei iar câteva cusături au cedat.

— Nu! Rochia nu e a mea, a spus Amelia. Se chinuia acum să o scoată cât mai repede, de

teamă să nu fie distrusă. A îngheţat auzind zgomot de paşi pe coridor. Era probabil un servitor. A trecut mai departe, fără să se oprească. Dar dacă o văzuse cineva intrând în camera lui Cam? Dacă o căuta cineva, chiar în aceste clipe? Nu acum, Cam, te rog.

— Voi fi blând. A ridicat-o din cercul de haine căzute la pământ. Ştiu că e cam curând, că nu demult ai făcut dragoste pentru prima oară.

Ea a clătinat din cap când el a întins-o pe pat. Şi-a ţinut strâns cămaşa cu ambele mâini, ca să nu i-o poată scoate.

— Nu e vorba de asta. Dacă află cineva? Sau ne aude? Sau…

— Dă-i drumul. În ochi avea o strălucire de diavol. Dă-i drumul sau o rup.

— Cam, nu…

S-a oprit auzind sunetul ţesăturii destrămate.

— Ai distrus-o, a spus ea. Parcă nu-i venea să creadă. Ce-i voi spune cameristei? Şi cum îmi voi mai pune corsetul?

— Scoate-ţi şi ciorapii. Altfel ţi-i rup şi pe ei.

— Oh, Doamne! Înţelegând că nu putea să-l oprească, Amelia şi-a rulat în jos ciorapii. Încuie uşa, i-a şoptit, roşie ca focul. Te rog, te rog, închide-o.

Cam a zâmbit. A coborât din pat şi s-a dus la uşă. În drum şi-a scos vesta şi cămaşa. A răsucit cheia în broască şi nu s-a grăbit să se întoarcă, savurând imaginea ei, cuibărindu-se printre aşternuturi.

A stat în faţa ei, pe jumătate dezbrăcat. Amelia

şi-a ferit privirea de la trupul lui suplu, de la pieptul lui puternic şi s-a înfiorat sub cearşafurile reci.

— Mă pui într-o poziţie foarte neplăcută.

Cam s-a dezbrăcat complet şi a venit lângă ea.

— Ştiu şi alte poziţii care îţi vor plăcea mai mult.

A lipit-o de el, de trupul lui fierbinte, masiv. A mângâiat-o peste tot, descoperind că ea mai avea încă portjartierul. A dispărut sub cearşafuri şi a început să o sărute pe locul moale de la interiorul coapselor, coborând leneş la partea din spate a genunchilor, la gambe, până la degetele de la picioare. Amelia a trebuit să se concentreze ca să nu strige când i-a simţit gura fierbinte cuprinzându-i pe rând degetele, jucându-se cu limba, gâdilând-o.

S-a luptat să dea deoparte cearşaful de pe pielea ei înfierbântată. În contact cu aerul rece sfârcurile i s-au întărit. Cam i-a desfăcut picioarele şi le-a aşezat pe umerii lui. Şi-a strecurat degetele înăuntrul ei şi a continuat să o sărute cu tandreţe, alungându-i fierbinţeala şi tensiunea. Era prea mult... dar nu era destul. Amelia se zvârcolea sub tortura lui dulce.

I-a pus palma pe piept şi a început să o mângâie liniştitor.

— Încet, iubito.

— Nu p-pot! Grăbeşte-te, te rog!

Cam a râs fără să-şi dezlipească buzele de pielea ei.

— E mai bine pentru tine dacă nu ne grăbim.

— N-are cum să fie.

— De unde să ştii? E abia a doua oară.

Ea a gemut uşor pentru că el îşi folosea din nou limba.

— Nu mai pot îndura!

Limba lui era înăuntrul ei, dulce şi lascivă, iar răsuflarea lui fierbinte o făcea să tremure. S-a ridicat şi a pătruns-o, umplând-o şi împingând până ce ea şi-a încleştat degetele în umerii lui.

Cam s-a oprit şi a privit-o cu ochii dilataţi, irişii părând nişte cercuri de foc:

— Amelia, iubita mea… Sărutul lui era sărat şi intim. Mă mai primeşti, încă puţin?

Ea se străduia să gândească limpede, să depăşească repede confuzia pe care i-o crea plăcerea. A clătinat cu putere din cap.

Cam a zâmbit şi i-a şoptit:

— Cred că poţi.

Degetele lui se jucau pe deasupra trupului ei. Cu mişcări ritmice, tot mai profunde, el a invadat-o în timp ce ea se arcuia ca să-l primească tot mai adânc.

De fiecare dată când el împingea, corpurile lor se uneau perfect. A început să se ridice uşor, anticipându-i mişcările, tânjind după ele. Senzaţiile făceau loc unor noi senzaţii, tot mai puternice, culminând cu un val de plăcere… apoi altul… şi altul… A simţit cum el începea să se retragă şi a gemut, încleştându-şi picioarele în jurul lui.

— Amelia, a reuşit el să spună… lasă-mă… nu… Cu o ultimă cutremurare el s-a eliberat înăuntrul ei.

Încă înlănţuiţi, Cam a rostogolit-o pe Amelia pe

o parte şi i-a murmurat ceva în romani. Deşi nu înţelegea nimic, Ameliei i s-a părut că spusese ceva măgulitor la adresa ei. Extenuată şi îmbătată de plăcere, ea şi-a odihnit capul la pieptul lui, ţinându-şi răsuflarea ori de câte ori îl simţea pulsând înăuntrul ei.

Cam i-a luat mâna stângă în mâna lui şi i-a scos cu uşurinţă inelul de pe deget. I l-a întins:

— Uite-l. Deşi aş fi preferat să-l porţi.

Amelia rămăsese cu gura căscată. Şi-a studiat mâna, apoi inelul, după care şi l-a pus la loc pe deget. L-a scos din nou. Îi aluneca cu uşurinţă acum.

— Cum ai reuşit?

— Te-am ajutat să te relaxezi. A mângâiat-o pe spate. Pune-l la loc, Amelia.

— Nu pot. Ar însemna că ţi-am acceptat cererea în căsătorie, iar eu nu am făcut asta.

Întinzându-se ca o pisică, Cam s-a aşezat din nou deasupra ei, sprijinindu-se în coate.

— Nu poţi să te culci de două ori cu mine şi să refuzi să te măriţi cu mine. Cam a sărutat-o pe ureche. Aş fi distrus. I-a atins cu limba locul din spatele lobului urechii. Şi m-aş simţi extrem de ieftin.

În ciuda subiectului serios, Amelia a zâmbit.

— Îţi fac o mare favoare refuzându-te, să ştii. Într-o bună zi îmi vei mulţumi.

— Îţi voi mulţumi chiar acum dacă pui inelul la loc pe deget.

Ea a clătinat din cap. Cam s-a împins în ea, provocându-i un geamăt.

— Cum rămâne cu „înzestrările” mele? Cine va avea grijă de ele?

— Tu. S-a tras puţin ca să pună inelul pe măsuţă. Singur.

— E mult mai plăcut când eşti şi tu implicată.

S-a întins ca să ia inelul şi a pătruns mai adânc înăuntrul ei. Amelia era surprinsă. Dorinţa se reaprinsese în el.

— Cam, a protestat ea, uitându-se spre uşă. El a prins-o de încheietură, încercând să o ţină departe de inel. S-a jucat cu ea, răsucindu-se împreună până când ea a ajuns din nou sub el.

Era excitat deja şi o necăjea împingând rar, uşor. Şi-a plecat capul şi a început să-i sărute sânii.

— Dar… abia am terminat…

Cam a ridicat capul.

— Sunt ţigan, i-a spus, ca şi cum ar fi fost o explicaţie. A accelerat ritmul până când protestele ei s-au transformat în gemete stinse.

Amelia l-a înlănţuit cu braţele şi cu picioarele, încercând să ţină în ea bărbăţia lui întărită în timp ce el o aducea pe culmile plăcerii. S-a retras însă chiar înainte ca ea să ajungă la orgasm şi a întors-o cu spatele spre el. Preţ de o chinuitoare clipă ea a crezut că hotărâse să se oprească. Dar i-a desfăcut picioarele larg, ajutându-se de genunchi şi i-a murmurat ceva, un amestec de romani şi engleză, suficient ca ea să înţeleagă că nu avea să-i facă niciun rău.

— Da, da, i-a şoptit ea în timp ce el îşi croia drum tot mai adânc.

Plăcerea o cuprindea în valuri, din ce în ce mai

puternice. Când el s-a retras brusc şi şi-a găsit eliberarea în aşternut, gemând, ea s-a simţit goală pe dinăuntru. Uimită şi dezorientată, Amelia îşi simţea carnea pulsând, dorind să-l simtă din nou înăuntrul ei.

— Vei fi a mea, i-a şoptit Cam. Eu îţi sunt sortit, chiar dacă nu recunoşti încă.

Capitolul 18

După plecarea lui Cam, Amelia s-a trezit rătăcind prin casa imensă.

Peste tot domnea liniştea, toată lumea retrăgându-se să se odihnească după masă. Servitorii pregăteau plecarea de a doua zi a lordului şi a lui lady St. Vincent care îi însoţeau pe soţii Westcliff la Bristol. Urmau să locuiască acasă la Daisy, sora lui Lillian, care mai avea două săptămâni până să nască.

Lillian era nerăbdătoare să-şi revadă sora mai mică, de care era extrem de ataşată.

— S-a simţit foarte bine tot timpul sarcinii, i-a spus cu mândrie Ameliei. Daisy e sănătoasă ca un cal. Dar e tare mititică. Iar soţul ei e un munte de om, a adăugat cu reproş. Ceea ce înseamnă că şi copiii vor fi pe măsură.

— Nu-i vina lui că e înalt, a răspuns laconic lordul Westcliff care stătea lângă soţia lui.

— N-am spus că are vreo vină, a protestat Lillian.

— Dar ai gândit-o, a murmurat el. Lillian a ridicat o pernă, prefăcându-se că o arunca spre el.

Şi-au zâmbit reciproc cu afecţiune.

Lillian şi-a îndreptat apoi atenţia spre Amelia.

— Vă veţi descurca în absenţa noastră? Nu-mi place deloc să las lucrurile neterminate, mai ales că domnul Merripen nu şi-a revenit încă.

— Sunt sigură că Merripen se va reface cât de curând, a spus Amelia încrezătoare. Nu l-am mai văzut bolnav de pe vremea când era copil şi a fost adus acasă la noi de către tata. Are o constituţie de fier.

— L-am rugat pe doctor să-l viziteze zilnic, a spus Westcliff. Iar dacă intervine ceva trimiteţi-ne vorbă la Bristol. Nu e foarte departe şi pot veni imediat.

Cât erau de norocoşi să-i aibă drept vecini pe Lillian şi pe Westcliff!

Acum Amelia se plimba prin galerie, admirând tablourile şi sculpturile şi resimţind acut golul din sufletul ei. Nu ştia cum să-l facă să dispară. Nu era teamă, nici mânie, nici epuizare.

Era pur şi simplu singurătate.

Ce prostie, s-a dojenit singură apropiindu-se de o fereastră care dădea spre una din grădinile laterale şi privind ploaia. Nu se poate să te simţi singură, şi-a spus. N-a plecat nici de o jumătate de zi. Şi toată familia e lângă tine.

Era pentru prima oară că simţea acel gen de singurătate, care nu putea fi alinată de cei din jurul ei.

Oftând, şi-a lipit nasul de geamul care vibra din cauza tunetelor.

— Mama spunea mereu că o să-ţi turteşti

nasul.

Amelia s-a dat un pas înapoi şi i-a zâmbit lui Leo, care se apropiase.

— Spunea asta doar ca să nu las pete pe geam.

Fratele ei era tras la faţă, cu ochii injectaţi. Şi el era îmbrăcat cu haine de împrumut. După cât erau de fine şi de bine croite, Amelia şi-a spus că erau cu siguranţă ale lordului Westcliff. Lui Leo nu-i confereau însă aceeaşi eleganţă. Îl strângeau în talie iar gâtul gros i se răsfrângea peste gulerul cămăşii.

— Sper că te simţi mai bine decât arăţi, a spus Amelia.

— Mă voi simţi mai bine de îndată ce voi bea ceva. Am cerut să mi se aducă vin sau tărie dar servitorii de aici sunt tare înceţi.

Ea s-a încruntat.

— Sunt sigură că este prea devreme, chiar şi pentru tine.

El a scos ceasul din buzunar şi s-a strâmbat la ea.

— La Bombay este ora opt. Sunt un tip cosmopolit, aşa că voi bea un pahar de vin aşa, ca un gest diplomatic.

În mod obişnuit, Amelia s-ar fi resemnat sau s-ar fi supărat. Acum însă îl compătimea. Părea pierdut şi nefericit. S-a apropiat de el şi l-a îmbrăţişat, gândindu-se cum putea oare să-l salveze.

Uimit de gestul ei impulsiv, Leo a rămas nemişcat. Nu i-a răspuns la îmbrăţişare dar nici nu

a respins-o.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că azi vei fi sentimentală, i-a spus el.

— Ei bine... da... Asta i se întâmplă unei femei care îşi găseşte fratele aproape ars de viu.

— Ei, doar m-am afumat puţin. A privit-o cu ochii lui stranii, deschişi la culoare, foarte diferiţi de cei de altă dată. În schimb tu eşti foarte schimbată.

Amelia a înţeles imediat la ce făcea aluzia. S-a întors cu spatele la el, prefăcându-se că privea spre dealul şi lacul din zare.

— Sunt schimbată? Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Mă refer la jocul de-a v-aţi ascuns cu Rohan.

— De la cine ai aflat? De la vreo servitoare?

— De la Merripen.

— Nu pot să cred că a îndrăznit...

— E pentru prima oară când suntem de acord într-o privinţă. Ne vom întoarce la Londra de îndată ce starea lui Merripen se va îmbunătăţi. Vom locui la hotelul *Rutledge* până vom găsi o casă de închiriat şi...

— *Rutledge* este un hotel foarte scump, a exclamat ea. Nu ne putem permite să stăm acolo.

— Nu mai obiecta, Amelia. Eu sunt capul familiei şi am decis. Iar Merripen mă sprijină, dacă vrei să ştii.

— Vedeţi-vă de treabă, amândoi. Eu nu primesc ordine de la tine, Leo!

— De data aceasta o vei face. Aventura ta cu Rohan s-a sfârşit.

Jignită şi scandalizată, Amelia s-a îndepărtat de

el. În anul care trecuse, îşi dorise de nenumărate ori ca Leo să-şi asume rolul de cap de familie, să ia decizii, să-l preocupe şi altcineva în afară de persoana lui. Acum îşi găsise el să acţioneze?

— Mă bucur că viaţa mea personală te interesează într-atât, a spus ea liniştită. Dar poate că vei dori să-ţi extinzi interesul asupra altor subiecte mai importante, cum ar fi: cum şi când vom restaura Ramsay House, ce putem face pentru ca sănătatea lui Win să se amelioreze, cum vom plăti educaţia lui Beatrix, cum vom face ca Poppy să…

— Nu vei reuşi uşor să-mi distragi atenţia. Dumnezeule mare, chiar n-ai putut găsi pe cineva din aceeaşi clasă socială? Chiar atât de rău ai ajuns încât să primeşti un ţigan în patul tău?

Ameliei nu-i venea să-şi creadă urechilor. S-a întors cu faţa spre el:

— Nu pot să cred că ai spus aşa ceva. Fratele nostru este şi el ţigan şi…

— Merripen nu este fratele nostru. Şi este de acord cu mine, să ştii: este sub demnitatea ta.

— Cum adică? l-a întrebat Amelia, dându-se câţiva paşi înapoi, până când umerii i s-au lipit de perete.

— Nu este cazul să-ţi explic, nu-i aşa?

— Ba da, chiar este cazul.

— Rohan este ţigan, Amelia. Iar aceştia sunt nişte leneşi, nişte rătăcitori care nu prind rădăcini niciunde.

— Tocmai tu spui asta? Tu, care nu ai ridicat în viaţa ta un deget?

— Eu nu am nevoie să muncesc. Sunt nobil de-acum. Câştig trei mii de lire pe an doar prin faptul că exist.

Era clar că nu avea rost să se mai contrazică cu el.

— Până acum nu aveam nici cea mai mică intenţie să mă mărit cu el, i-a spus Amelia. Dar acum mă gândesc serios că ar fi bine să avem măcar un bărbat raţional în casă.

— Căsătorie?

Ameliei aproape că-i făcea plăcere să-i vadă expresia mirată.

— Înţeleg că Merripen a uitat să-ţi menţioneze acest detaliu minor. Da, Cam m-a cerut de soţie. Şi este bogat, Leo. Bogat. Ceea ce înseamnă că dacă te decizi să te arunci în lac şi să te îneci, va avea cine să aibă grijă de fete şi de mine. Nu ţi se pare drăguţ că se preocupă cineva şi de viitorul nostru?

— Îţi interzic.

Ea l-a privit ironic:

— Iartă-mă, dar atitudinea ta autoritară nu mă impresionează deloc. Poate că ar trebui să exersezi cu altcineva.

Şi l-a lăsat singur în galerie, în timp ce tunetele răsunau iar ploaia continua să cadă în şuvoaie.

*

În drumul lui spre Londra, Cam s-a oprit la Ramsay House, să o mai vadă o dată. Nu era prea sigur ce anume era de făcut acolo. Casa trebuia refăcută, asta era sigur. Reşedinţa aceea

aristocratică trebuia menţinută în stare bună. Iar lui Cam îi plăceau acele locuri. I se părea că aveau potenţial. După ce grădinile aveau să fie nivelate şi îngrijite iar casa avea să fie refăcută, domeniul putea deveni un adevărat giuvaier.

Se îndoia însă că titlul şi tot ce implica el aveau să mai rămână mult timp în posesia familiei Hathaway. Totul depindea de Leo, al cărui sănătate şi viaţă erau puse sub semnul întrebării.

Gândindu-se la problemele viitorului său cumnat, Cam l-a rugat pe vizitiu să aştepte şi a intrat în casa în ruină, fără să ţină cont de ploaia care îi uda părul şi hainele. Pentru el nu conta dacă Leo trăia sau nu, dar sentimentele Ameliei erau foarte importante pentru el. Ar fi făcut orice ca s-o scutească de griji şi suferinţă. Iar dacă asta însemna să o ajute să-l ţină în viaţă, fie. Avea să o facă şi pe asta.

Interiorul casei era plin de fum şi complet distrus. S-a întrebat ce anume ar fi putut face un constructor acolo, cât din structură putea fi păstrat. Şi-a imaginat cum avea să arate casa complet restaurată şi zugrăvită. Luminoasă, fermecătoare, uşor excentrică. Ca şi familia care locuia acolo.

A zâmbit gândindu-se la surorile Ameliei. Ştia că nu-i va fi greu deloc să se ataşeze de ele. Era ciudat, dar ideea de a se stabili pe acele pământuri, de a face parte dintr-o familie devenise brusc foarte atrăgătoare. Avea cumva sentimentul de... clan. Poate că Westcliff avea dreptate. Nu-şi putea ignora la nesfârşit sângele de irlandez.

Cam s-a oprit în holul de la intrare pentru că a auzit un zgomot venind de la etaj, ca şi cum cineva lovea cu ciocanul în lemn. Cine putea fi? Raţiunea se lupta cu superstiţiile adânc înrădăcinate. Intrusul să fi fost un muritor sau un spectru? A urcat cu grijă treptele, atent să nu facă niciun zgomot.

A ajuns sus şi a ascultat. Sunetul s-a auzit din nou, din unul dintre dormitoare. A întredeschis uşa şi s-a uitat înăuntru.

Cel aflat în dormitor era cu siguranţă om. Cam s-a încruntat. Îl recunoscuse pe Christopher Frost.

Frost încerca, se pare, să desprindă un lambriu de pe perete, folosindu-se de o rangă. Lemnul refuza însă să cedeze. După alte câteva secunde de efort, Frost a aruncat cât-colo ranga, înjurând.

— Ai nevoie de ajutor? l-a întrebat Cam.

Frost a tresărit, speriat.

— Cine naiba... S-a întors şi a făcut ochii mari. Ce cauţi aici?

— Şi eu voiam să-ţi pun aceeaşi întrebare. Cam s-a sprijinit de tocul uşii şi şi-a încrucişat braţele la piept. M-am oprit aici în drum spre Londra. Ce este în spatele lambriului?

— Nimic, a spus repede arhitectul.

— Atunci de ce încercai să-l smulgi?

Frost a încercat să se adune. S-a aplecat şi a ridicat ranga. O ţinea nonşalant, dar ar fi putut-o oricând folosi pe post de armă. Cam şi-a păstrat atitudinea relaxată, fără să-şi desprindă privirea de pe chipul lui Frost.

— Cât de multe ştii despre construcţii? l-a

întrebat Frost.

— Nu prea multe. Am mai făcut ceva tâmplărie, când şi când.

— Cei din neamul tău sunt cel mai adesea spoitori de cazane. Dar nu lucrează niciodată în construcţii. Şi oricum nu rămâneţi până la sfârşitul proiectului, nu-i aşa?

Cam şi-a păstrat tonul politicos.

— Vorbeşti despre mine în mod special sau de ţigani în general?

Frost s-a apropiat de el, strângând ranga în mână.

— Nu are importanţă. Ca să-ţi răspund la întrebarea de dinainte, am venit să inspectez casa pentru o estimare a pagubelor şi să găsesc noi idei pentru amenajare. În numele domnişoarei Hathaway, bineînţeles.

— Ţi-a cerut ea asta?

— Ca vechi prieten de familie – şi în special al domnişoarei Hathaway – am luat toate astea în sarcina mea.

Cuvintele „în special al domnişoarei Hathaway” fuseseră rostite cu un sentiment de posesie, aducându-l pe Cam pe punctul de a-şi pierde controlul. El, care se mândrise mereu cu echidistanţa lui, era copleşit acum de ostilitate.

— Poate că ar fi trebuit să întrebi mai întâi. Pentru că nu este nevoie de serviciile tale.

Frost s-a schimbat la faţă.

— Ce anume îi dă dreptul să vorbeşti în numele domnişoarei Hathaway şi al familiei ei?

Cam nu vedea niciun motiv să păstreze

secretul.

— Mă însor cu ea.

Lui Frost aproape că i-a scăpat ranga din mână.

— Nu fi absurd. Amelia nu s-ar mărita niciodată cu tine.

— De ce nu?

— Cum poţi pune o asemenea întrebare? Nu faci parte din aceeaşi clasă socială, nu eşti un gentleman... nici măcar un ţigan autentic nu eşti. Ci o corcitură.

— Chiar şi aşa, tot mă voi căsători cu ea.

— Peste cadavrul meu! a strigat Frost, făcând un pas spre el.

— Lasă ranga jos, altfel îţi rup braţul.

Spera din toată inima ca Frost să-l atace. Spre marea lui dezamăgire, Frost a pus ranga jos.

Arhitectul îi arunca priviri ucigaşe:

— După ce voi sta de vorbă cu ea nu va mai dori să aibă de-a face cu tine. Îi voi spune ce părere au oamenii despere femeile care primesc un ţigan în patul lor. Până şi cu un ţăran i-ar fi mai bine. Cu un...

— Am înţeles, a spus Cam. I-a aruncat lui Frost un zâmbet menit să-l înfurie. Mi se pare interesant, însă, cum experienţa ei anterioară avută cu un gentleman a făcut-o să prefere acum un ţigan. Nu e deloc o notă bună pentru tine.

— Ticălos egoist, a mormăit Frost. O vei distruge. De ce vrei să o cobori la nivelul tău? Dacă ai ţine la ea ai dispărea pentru totdeauna.

A trecut pe lângă Cam fără să mai scoată

vreun alt cuvânt. Curând, ecoul paşilor lui a răsunat pe scări.

Cam a rămas un timp în pragul uşii, plin de furie. Era îngrijorat pentru Amelia şi se simţea vinovat. Nu putea să schimbe ce era şi nu avea cum să o protejeze pe Amelia de săgeţile otrăvite ale celorlalţi, odată devenită soţie de ţigan.

Dar al naibii să fie dacă o va lăsa să înfrunte singură lumea nemiloasă.

*

Cina s-a desfăşurat într-o atmosferă sumbră. Familiile Westcliff şi St. Vincent plecaseră deja la Bristol iar Leo era în sat, la o tavernă, să se distreze.

Merripen rămăsese în cameră şi dormise mare parte din zi, ceea nu era deloc un lucru obişnuit la el. Fetele erau îngrijorate.

— Probabil că odihna îi face bine, a spus Poppy, împingând cu vârful degetelor câteva firimituri pe faţa de masă. Un servitor s-a apropiat imediat şi le-a strâns cu ajutorul unui şervet şi al unei tăviţe din argint. Îl va ajuta să se vindece mai repede, nu-i aşa?

— S-a uitat cineva la umărul lui? a întrebat Amelia uitându-se spre Win. Cred că trebuie schimbat bandajul.

— Mă ocup eu, a spus imediat Win. Îi voi duce şi ceva de mâncare.

— Beatrix va veni cu tine, a spus Amelia.

— Mă descurc cu tava, a protestat Win.

— Nu este vorba de asta… Nu se cade să stai singură cu Merripen, în camera lui.

Win era surprinsă.

— Nu-i nevoie să vină şi Beatrix. E vorba de Merripen, la urma urmei.

După ce Win a ieşit, Poppy s-a uitat la Amelia.

— Chiar crezi că Win nu ştie că…?

— N-am idee. Şi nu îndrăznesc să abordez subiectul, pentru că nu vreau să-i dau idei.

— Sper să nu ştie, a spus şi Beatrix. Ar fi îngrozitor de trist dacă ar fi aşa.

Amelia şi Poppy se uitau la sora lor mai mică şi nu le venea să creadă.

— Ştii despre ce vorbim, Bea? a întrebat-o Amelia.

— Bineînţeles. Merripen e îndrăgostit de ea. Ştiu asta demult, de când îi spăla geamul.

— Îi spăla geamul? au întrebat amândouă în acelaşi timp.

— Da, pe vremea când locuiam la Primrose Place. Camera lui Win avea un Oberlicht care dădea spre arţarul acela bătrân. Vi-l amintiţi? După ce Win a suferit de scarlatină, când a zăcut mult timp în pat şi nici nu avea putere să ţină o carte în mână, tot ce putea face era să privească pe geam la un cuib de păsări. A văzut cum puii au ieşit din ouă şi cum au învăţat să zboare. Într-o zi s-a plâns că abia dacă vedea ceva din cauză că geamul era murdar. Şi că cerul părea mereu gri. De atunci încolo, Merripen a avut grijă ca geamul să strălucească de curăţenie. Se urca pe scară, pe-afară, şi ştiţi amândouă cât de frică îi este de

înălţimi. Nu l-aţi văzut niciodată făcând asta?

— Nu, a spus Amelia, cu ochii în lacrimi. Nu am ştiut, până acum.

— Merripen spunea că cerul trebuie să fie mereu albastru, pentru ea, a spus Beatrix. Atunci am ştiut că… Ce faci, Poppy, plângi?

Poppy şi-a şters colţurile ochilor cu şervetul.

— Nu. Am inhalat nişte piper.

— Şi eu la fel, a spus Amelia, suflându-şi nasul.

*

Win pusese pe o tavă uşoară, din bambus, un bol cu supă, pâine şi o ceaşcă cu ceai. Nu-i fusese uşor să le convingă pe servitoarele din bucătărie că putea duce singură tava. Ele nu puteau să conceapă că un musafir de-al lordului şi al lui lady Westcliff putea să care ceva în braţe. Dar Win ştia cât de mult îi displăceau lui Merripen străinii, aşa că nu a cedat uşor.

În final au ajuns la un compromis: o cameristă avea să ducă tava pe scări iar Win urma să o ia de pe coridorul de la etaj.

În timp ce se apropia de uşă, Win a auzit nişte bufnituri în perete şi nişte ameninţări mârâite care păreau să vină din partea lui Merripen. A grăbit pasul, încruntată. O servitoare indignată a ieşit chiar atunci din camera lui.

— N-am mai pomenit aşa ceva! Am venit să mai pun cărbuni în sobă iar obraznicul de ţigan a aruncat cu ceaşca după mine!

— Îmi pare foarte rău. Nu te-a rănit, nu-i aşa?

Sunt sigură că nu a vrut să…

— Nu are deloc ţintă, a spus servitoarea, mulţumită. Tonicul l-a ameţit de tot. Eu n-aş intra dacă aş fi în locul tău, domnişoară. E o bestie.

Win s-a încruntat, îngrijorată.

— Mulţumesc. Voi avea grijă. Tonicul… probabil că doctorul îi preparase ceva foarte puternic, ca să-i aline durerea cumplită provocată de arsură. Ceva pe bază de opiu şi alcool. Iar cum Merripen nu lua niciodată doctorii şi bea doar rareori câte un pahar de vin, probabil i se urcase la cap.

A intrat în cameră şi a aşezat tava pe măsuţa de la capul patului. S-a speriat când i-a auzit vocea:

— Ţi-am spus să pleci! Ţi-am spus… S-a oprit atunci când ea s-a întors cu faţa spre el.

Win nu-l mai văzuse niciodată aşa. Era îmbujorat şi dezorientat, cu ochi rătăciţi. Era întins pe o parte, cu cămaşa desfăcută şi muşchii conturându-se de parcă era o statuie de bronz. Era tensionat şi radia ceea ce mama ei numise „spirit animalic”.

— Kev, a spus ea cu blândeţe.

Făcuseră cândva o înţelegere, după ce ea se îmbolnăvise, şi el voise să o forţeze să înghită un medicament. Win refuzase până când el fusese de acord să-i dezvăluie prenumele lui. Îi promisese că nu va spune nimănui şi se ţinuse de cuvânt. Probabil era convins că uitase deja.

— Nu te ridica, i-a spus cu blândeţe. Şi nu te mai enerva. Ai speriat-o de tot pe biata fată.

Privirea lui era înceţoşată.

— Mă otrăvesc, i-a spus el. Îmi toarnă medicamente pe gât. Capul mi se învârte. Nu mai vreau.

Win şi-a asumat rolul infirmierei ferme, deşi nu-şi dorea decât să-l poată alinta.

— Fără ele ai avea dureri insuportabile. S-a aşezat pe marginea patului şi i-a prins încheietura. Cât tonic ţi-au dat?

— Prea mult.

Win a încuviinţat în tăcere, simţind cât de slab îi era pulsul. A dat drumul braţului lui şi i-a pus mâna pe frunte. Era fierbinte. Făcea cumva febră? Era din ce în ce mai îngrijorată.

— Lasă-mă să-ţi văd spatele. A vrut să-i dea cămaşa deoparte dar el a prins-o de mână şi i-a lipit palma rece de frunte.

— Ard, a spus el şi a închis ochii.

Win a rămas nemişcată, bucurându-se de senzaţia pe care i-o dădea trupul lui masiv, absorbind dogoarea pielii lui.

— Ţine-te departe de visele mele, a şoptit Merripen. Nu pot dormi când eşti aici.

Win a început să-i mângâie părul negru, chipul lipsit de obişnuita-i îndârjire. Îi simţea mirosul pielii, transpiraţia, răsuflarea dulce cu iz de opiu. Merripen era mereu proaspăt bărbierit, dar acum obrajii lui îi zgâriau palma. Ar fi vrut să-l ia în braţe, să-l strângă la piept ca pe un copil.

— Kev… dă-mi voie să-ţi văd rana.

Merripen s-a mişcat. Era şi acum puternic şi mai agresiv decât ar fi fost altă dată în prezenţa ei.

O tratase mereu pe Win cu o delicateţe exagerată, ca şi cum ar fi fost o floare. Dar acum o strângea cu putere de mână, împingând-o la loc, pe saltea.

Respirând greu, a privit-o cu ochi sticloşi:

— Ţi-am spus să nu-mi mai apari în vis.

Chipul lui aducea cu masca unui zeu războinic, frumos şi aspru. Win era uimită, tulburată şi uşor speriată… dar era vorba de Merripen. Teama i-a dispărut definitiv când el şi-a apropiat capul de al ei şi a sărutat-o.

Îşi imaginase mereu că sărutul avea să fie aspru, pasional şi insistent. Buzele lui erau însă moi şi dulci, ca o ploaie de vară. Şi-a desfăcut braţele să-l primească, trupul lui lipindu-se de al ei. I-a atins din greşeală bandajul iar el a tresărit.

— Kev… Îmi pare atât de rău… Nu te mişca.

El a sărutat-o pe gât, apoi şi-a lipit obrazul de decolteul ei şi a oftat. După un minut, Win a spus încet:

— Kev?

Răspunsul lui a fost un sforăit uşor.

Era prima oară când se săruta cu un bărbat şi reuşise să-l adoarmă, şi-a spus ea. Ce performanţă!

S-a dezlipit cu greu de el şi i-a ridicat cămaşa. A îndepărtat cu grijă bandajul şi a clipit la vederea rănii inflamate. Doctorul le spusese că se va forma o crustă, dar rana nu părea deloc să se vindece.

De cealaltă parte a spatelui lui a văzut un alt semn. Curioasă, Win i-a mai ridicat puţin cămaşa.

Deşi era un bărbat robust, Merripen fusese mereu foarte pudic. Membrii familiei îl necăjeau

mereu pentru că refuza să se scalde de faţă cu cineva şi nu-şi scotea niciodată cămaşa, indiferent de cât de mari eforturi fizice făcea.

Acesta să fi fost motivul? Ce semnificaţie putea să aibă acest semn ciudat şi ce-i putea dezvălui el despre trecutul lui?

— Ce secrete ascunzi, Kev? a şoptit ea, mângâindu-i umerii.

Capitolul 19

A doua zi dimineaţă, când s-a trezit, Amelia a aflat de la Poppy că Leo nu dormise în patul lui şi că nu era de găsit nicăieri. Şi că starea lui Merripen se agravase.

— Leo ne face numai necazuri, a mormăit Amelia coborând din pat şi căutându-şi papucii. A început să bea ieri după-amiază şi probabil nu s-a mai oprit. Nu-mi pasă unde este sau ce s-a întâmplat cu el.

— Dar dacă a ieşit din casă şi… ştiu şi eu? Dacă s-a împiedicat de ceva? De o creangă, de exemplu? N-ar trebui să-i rugăm pe grădinari să-l caute?

— Doamne, ce umilitor! Amelia şi-a tras pe ea un capot şi l-a încheiat în grabă. Probabil că ar trebui, într-adevăr. Dar să nu se îndepărteze prea mult de casă. N-aş vrea să nu-şi poată vedea de treabă din cauza fratelui nostru.

— E în doliu, Amelia, a spus încet Poppy.

— Ştiu. Dar m-am cam săturat de acest doliu, Dumnezeu să mă ierte. Am spus un lucru oribil,

ştiu.

Poppy o privea cu înţelegere. S-a apropiat şi a îmbrăţişat-o.

— Nu trebuie să-ţi faci reproşuri. A trebuit mereu ca tu să ai grijă de noi toţi şi în special de el. Şi eu m-aş fi săturat dacă aş fi fost în locul tău.

Amelia a îmbrăţişat-o la rândul ei, după care s-a dat un pas înapoi, oftând.

— Ne vom face mai târziu griji pentru el. Acum Merripen este cel care mă îngrijorează. L-ai văzut în dimineaţa asta?

— Eu nu, doar Win. Spune că are febră mare şi că rana nu se vindecă. Cred că a stat cu el mare parte din noaptea trecută.

— Iar acum este probabil epuizată, a spus exasperată Amelia.

Poppy s-a încruntat. A ezitat puţin, după care a spus:

— Amelia... Nu ştiu care ar fi cel mai potrivit moment să-ţi spun, aşa că... se pare că lipsesc nişte tacâmuri din argint.

Amelia s-a apropiat de fereastră şi a privit în gol, spre cerul plin de nori.

— Dumnezeule mare, să nu fie vorba de Beatrix!

— Amin, a spus Poppy. Dar cred că este.

Copleşită de disperare, Amelia şi-a spus în gând: nimic nu mi-a reuşit. Casa este distrusă, Leo a dispărut sau e deja mort, Merripen e rănit, Win e bolnavă, Beatrix va merge la închisoare iar Poppy e condamnată să rămână fată bătrână. A continuat, cu voce tare:

— Merripen e pe primul loc. Şi a ieşit din încăpere, cu Poppy pe urmele ei.

Win era la căpătâiul lui, atât de obosită încât abia se mai putea ţine pe picioare. Era palidă, cu ochii injectaţi. Îşi epuizase toate rezervele de energie, şi aşa destul de slabe.

— Are temperatură, a spus punându-i o cârpă umedă pe frunte.

— Voi trimite după doctor, i-a spus Amelia, apropiindu-se. Du-te la culcare.

Win a clătinat din cap.

— Mai târziu. Acum are nevoie de mine.

— Ultimul lucru de care ar avea nevoie ar fi să te îmbolnăveşti şi tu, i-a răspuns Amelia. Te rog, Win, du-te să te odihneşti. Vom avea noi grijă de el cât timp dormi.

Win şi-a plecat capul, atingându-i fruntea cu fruntea ei.

— Nu e bine deloc, Amelia, i-a şoptit. Puterea l-a părăsit mult prea repede. Şi n-ar fi trebuit nici să facă temperatură atât de curând.

— Îl vom ajuta să treacă peste asta. Cuvintele i se păreau false chiar şi ei. S-a forţat să-i zâmbească, încercând să o liniştească. Du-te să te odihneşti, draga mea.

Ezitând, Win a ascultat-o în timp ce Amelia s-a aplecat deasupra pacientului. Chipul lui, altă dată de culoarea bronzului, acum era palid, pământiu, contrastând puternic cu genele şi sprâncenele negre. Dormea cu gura întredeschisă şi respira greu. Nu părea posibil ca Merripen cel rezistent şi solid să fi capitulat atât de repede în faţa

suferinţei. Amelia i-a atins obrazul şi a fost şocată de cât era de fierbinte.

— Merripen, a murmurat ea. Trezeşte-te, dragul meu. Poppy şi cu mine îţi vom curăţa rana. Trebuie să te ţii tare, bine?

El a înghiţit cu greu şi a dat din cap, cu ochii întredeschişi. Cele două surori se completau reciproc, dând deoparte cearşaful, ridicându-i cămaşa şi aducând la îndemână câteva bucăţi de pânză curate, borcane cu salvie şi miere.

Amelia s-a dus să cheme o servitoare iar Poppy a scos bandajul vechi. A strâmbat din nas din cauza mirosului emanat de carnea infectată. Au schimbat între ele priviri îngrijorate. Amelia a curăţat locul, i-a aplicat câteva frunze proaspete de salvie şi l-a acoperit la loc. Merripen nu a scos niciun cuvânt, doar s-a crispat de câteva ori atunci când îl atingea, însă când Amelia a terminat, el tremura.

Poppy i-a şters fruntea cu o pânză uscată.

— Bietul Merripen! I-a lipit de buze o ceaşcă plină. El a încercat să se împotrivească, dar ea şi-a strecurat mâna pe sub capul lui, insistând. Trebuie, ştii bine. Mi-am imaginat eu că eşti un pacient groaznic. Bea, altfel mă simt obligată să-ţi cânt ceva.

Amelia a zâmbit când Merripen s-a supus.

— Nu cânţi chiar atât de groaznic, Poppy. Tata obişnuia să spună că semeni cu o pasăre, când cânţi.

— Se gândea la un papagal, mai mult ca sigur, a spus Merripen răguşit, sprijinindu-şi capul de

braţul lui Poppy.

— Pentru că ai spus asta să ştii că o trimit pe Beatrix să aibă grijă de tine, tot restul zilei. Probabil că va veni măcar cu unul dintre animale pe care să-l aşeze cu tine în pat iar dacă ai noroc va aduce borcănelele cu lipici şi o vei putea ajuta să facă rochii din hârtie pentru păpuşile ei.

Merripen i-a aruncat Ameliei o privire plină de suferinţă.

— Dacă nici asta nu te va determina să te însănătoşeşti rapid, nu ştiu ce altceva o va face.

*

În următoarele două zile, însă, starea lui Merripen s-a înrăutăţit. Doctorul părea să fie neputincios. Nu ştia niciun alt tratament mai eficient. Rana se infecta, o recunoştea şi el. Era un proces inevitabil care avea să sfârşească prin a-i otrăvi întreg trupul.

Merripen slăbea incredibil de repede. Aşa se întâmpla în cazul rănilor provocate de arsuri, spunea doctorul. Trupul se consuma în lupta cu infecţia.

— Nu putem sta aşa, fără să facem nimic, i-a spus Win Ameliei, ţinându-l de mână pe Merripen.

— Nimănui nu-i place să se simtă neajutorat, i-a răspuns Amelia.

— Nu e vorba de ce ne place sau nu. Cred că Merripen pur şi simplu nu mai poate îndura durerea, aşa că a renunţat la luptă.

Îi mângâia degetele arămii, puternice şi

muncite. Văzând-o cât era de absorbită, Amelia a întrebat-o încet:

— Îl iubeşti, Win?

Sora ei a privit-o cu ochi plini de mister, cu o expresie de nepătruns.

— Bineînţeles, ca voi toţi.

Nu era răspunsul pe care îl aştepta Amelia, dar nu a vrut să insiste.

Leo era un alt motiv de îngrijorase. Plecase călare dar nu îşi luase haine cu el. Oare plecase la Londra? Amelia nu prea credea, ştiind că lui Leo nu-i plăcea deloc să călătorească. Mai mult ca sigur că rămăsese în Hampshire, dar unde anume era un mister. Nu era nici la taverna din sat, nici la Ramsay House, nici pe domeniul familiei Westcliff.

Spre uşurarea Ameliei, Christopher Frost le-a făcut o vizită într-una din după-amiezi, îmbrăcat sobru. Frumos, mirosind a colonie bună, el i-a adus un buchet minunat învelit elegant în dantelă.

Amelia l-a primit în salonul de la parter. Toată supărarea la adresa lui dispăruse, fiind preocupată de boala lui Merripen şi de dispariţia lui Leo. Rănile trecutului se estompaseră iar acum avea nevoie de un prieten.

Christopher i-a luat mâinile într-ale lui şi s-au aşezat amândoi pe o sofa din pluş.

— Amelia, a murmurat el preocupat, văd cât eşti de îngrijorată. Nu-mi spune că starea lui Merripen s-a înrăutăţit.

— E mult mai rău, a spus ea. Doctorul pare să nu cunoască un alt remediu şi nici nu vrea să ia în considerare vreun leac băbesc, temându-se să nu-i

facă mai mult rău decât bine. Mă tem că-l vom pierde pe Merripen.

— Îmi pare foarte rău. Ştiu ce a însemnat el pentru familia voastră. Să trimit după un doctor din Londra?

— Nu cred că mai este timp. Simţea că-i dau lacrimile şi le-a reţinut cu efort.

— Dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să-mi spui.

— Ar fi ceva... l-a povestit despre absenţa lui Leo. Trebuie să-l găsească cineva, a spus ea. L-aş căuta eu, dar e nevoie de mine aici. Iar Leo are obiceiul să meargă în locuri în care...

— Nu merg persoanele respectabile, i-a sfârşit Christopher fraza. Îl cunosc suficient de bine pe fratele tău încât să cred că ar fi mai bine să-l laşi acolo unde este, să doarmă suficient de mult încât să i se limpezească mintea.

— Dar ar putea fi în pericol, sau ar putea fi rănit. El... S-a oprit, înţelegând din expresia lui că ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l caute pe fratele ei. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai mai întreba prin sat dacă l-a văzut cineva.

— Îţi promit că voi face asta. A surprins-o cu o îmbrăţişare. S-a încordat dar i-a permis totuşi să o ţină lângă el. Biata de tine! a şoptit el. Câte poveri porţi!

Existase o vreme în care Amelia ar fi tânjit după un moment ca acesta. Să fie ţinută în braţe de Christopher, să se lase alinată de el. Cândva, s-ar fi simţit în paradis.

Dar lucrurile nu mai stăteau la fel.

— Christopher... a spus ea, încercând să se

îndepărteze de el. Gura lui a pus însă stăpânire pe a ei. Amelia a îngheţat, uluită. Nici sărutul lui nu i se mai părea la fel. Şi-a amintit cum era cândva, cât de fericită fusese cu el. Părea să se fi întâmplat cu mult timp în urmă, atunci când ea era inocentă şi plină de speranţă iar viitorul îi părea plin de promisiuni.

Şi-a ferit faţa.

— Nu, Christopher.

— Ai dreptate. A sărutat-o uşor pe păr. Nu este momentul acum. Îmi pare rău.

— Sunt atât de îngrijorată din cauza lui Leo, a lui Merripen, că nu mă pot gândi la altceva…

— Ştiu, scumpa mea. I-a întors uşor faţa spre el. Te voi ajuta. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să te ştiu fericită. Iar tu ai nevoie de protecţia mea. Acum, când familia ta este atât de încercată, unii ar putea să profite de tine.

Ea s-a încruntat.

— Nimeni nu profită de mine.

— Şi cu ţiganul acela cum rămâne?

— Te referi la domnul Rohan?

Christopher a dat din cap.

— Ne-am întâlnit întâmplător când el pleca spre Londra şi mi-a vorbit despre tine într-un fel care… e suficient să spun că nu este un gentleman. Eu unul m-am simţit ofensat, de dragul tău.

— Ce a spus?

— A mers într-atât de departe încât să pretindă că te vei mărita cu el. Christopher a râs, dispreţuitor. Ca şi cum te-ai înjosi într-atât încât să

faci aşa ceva. Cu o corcitură lipsită de maniere sau educaţie.

Amelia era furioasă. A privit chipul bărbatului pe care îl iubise cândva cu disperare. Era întruchiparea a tot ce şi-ar fi dorit o tânără. Nu cu mult timp în urmă, dacă l-ar fi comparat cu Cam Rohan, l-ar fi găsit pe Christopher net superior. Dar ea nu mai era femeia de altă dată... iar Christopher nu era cavalerul în armură strălucitoare, aşa cum crezuse cândva.

— Nu consider că m-aş înjosi, a spus ea. Domnul Rohan este un gentleman şi este foarte preţuit de prietenii lui.

— Poate că se întreţin cu el la diverse ocazii, dar nu-l vor considera niciodată egalul lor. Şi nu va fi niciodată un gentleman. Asta o ştie toată lumea, draga mea, chiar şi Rohan.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere, a spus ea. Să fii un gentleman nu înseamnă doar să ai maniere alese.

Christopher îi privea atent chipul indignat.

— Nu are rost să mai discutăm dacă te aprinzi aşa. Nu uita însă că ţiganii sunt recunoscuţi pentru şarmul lor şi pentru felul în care pot înşela pe oricine. Regula după care se ghidează în viaţă este de a căuta mereu plăcerea, fără să ţină cont de responsabilităţi sau consecinţe. Nu e cazul să te încrezi în el, Amelia. Sper că nu i-ai încredinţat deja din afacerile familiei.

— Apreciez îngrijorarea ta, i-a răspuns ea, dorindu-şi ca el să-l fi pornit în căutarea lui Leo. Dar afacerile familiei noastre rămân în grija mea şi

a lordului Ramsay.

— Înseamnă că Rohan nu se va mai întoarce de la Londra? Ai rupt orice legătură cu el?

— Se va întoarce împreună cu câţiva specialişti care să mă sfătuiască ce e de făcut cu Ramsay House.

— Ah. Tonul lui condescendent o scotea din sărite. Christopher a clătinat din cap şi a tăcut câteva clipe. Este singura persoană ale sfaturi le vei accepta? Sau îmi vei permite să fac unele recomandări în legătură cu un subiect la care mă pricep foarte bine iar el deloc?

— Recomandările tale sunt binevenite, bineînţeles.

— Pot vizita deci Ramsay House, să fac anumite evaluări strict profesionale?

— Dacă vrei. E foarte drăguţ din partea ta. Deşi… A făcut o pauză. N-aş vrea să petreci prea mult timp acolo.

— Este un timp petrecut cu folos. S-a aplecat şi a sărutat-o pe buze, înainte ca ea să se poată retrage.

— Sunt mult mai îngrijorată pentru fratele meu decât pentru casă…

— Înţeleg, a asigurat-o el. O să întreb de el în stânga şi-n dreapta iar dacă aflu ceva îţi voi spune imediat.

— Îţi mulţumesc.

Amelia ştia însă că nu avea să pornească imediat în căutarea lui Leo, şi chiar dacă îl căuta, avea să o facă fără tragere de inimă. Simţea cum o cuprindea disperarea.

*

A doua zi dimineaţă, Amelia s-a trezit dintr-un coşmar. Inima îi bătea cu putere. Îl visase pe Leo plutind cu faţa în jos pe un lac. Înotase, încercând să-l scoată afară, dar trupul lui se scufunda încet. Nu reuşea să-l ţină la suprafaţă, iar el se afunda tot mai adânc, trăgând-o după el... se îneca, nu mai putea să respire...

S-a dat jos din pat, tremurând, şi şi-a căutat înfrigurată papucii şi capotul. Era încă devreme. Casa era cufundată în linişte şi întuneric. S-a apropiat de uşă dar s-a oprit cu mâna pe clanţă. Nu voia să iasă din cameră. Dacă afla că Merripen murise peste noapte... sau că se întâmplase o tragedie cu fratele ei? Nu se simţea în stare să facă faţă unor veşti proaste.

Doar gândul la surorile ei a făcut-o să apese pe clanţă. De dragul lor trebuia să fie încrezătoare şi curajoasă. Să facă ceea ce trebuia făcut.

A străbătut coridorul şi a deschis uşa camerei lui Merripen. S-a apropiat de patul lui.

În cameră lumina era foarte slabă, suficientă însă ca să-şi dea seama că în pat erau două persoane. Merripen era întins pe o parte iar lângă el dormea Win, complet îmbrăcată, într-o poziţie în care părea să încerce să-l protejeze. Amelia îi privea uimită, înţelegând din acest tablou mult mai multe decât i-ar fi spus o mie de cuvinte.

Şi-a dat seama că ochii ei erau deschişi. Win nu a scos niciun sunet, nu a făcut niciun gest, ca şi

cum ar fi încercat să absoarbă fiecare secundă petrecută cu el.

Copleşită de compasiune, Amelia şi-a desprins privirea de la sora ei şi a ieşit din cameră.

Era cât pe ce să dea peste Poppy, care străbătea holul asemenea unei stafii, din cauza cămăşii albe de noapte.

— Cum se simte? a întrebat-o Poppy.

Abia dacă putea să vorbească.

— Nu e bine deloc. Acum doarme. Hai la bucătărie, să punem ceainicul pe foc.

S-au îndreptat spre scări.

— L-am visat pe Leo azi-noapte, Amelia. A fost groaznic.

— Şi eu la fel.

— Crezi că… şi-a făcut vreun rău?

— Sper că nu, din toată inima. Dar este posibil.

— Da, a şoptit Poppy. Şi eu cred la fel. A oftat adânc. Biata Beatrix!

— De ce spui asta?

— E atât de tânără şi a pierdut atâtea persoane dragi ei… mama şi tata, iar acum Merripen şi Leo, probabil…

— Pe ei doi nu i-am pierdut încă.

— În clipa asta ar fi un miracol ca măcar unul din ei să trăiască.

— Cât de optimistă eşti în dimineaţa asta! Amelia a prins-o de mână şi i-a strâns-o uşor. A încercat să ignore neputinţa care îi apăsa pieptul şi i-a spus cu fermitate: nu capitula încă, Poppy. Trebuie să ne păstrăm speranţa.

Ajunseseră în capul scării.

— Ţie nu-ţi vine niciodată să te aşezi pe jos şi să plângi? a întrebat-o Poppy.

Ba da, şi-a spus Amelia. Chiar în acele clipe. Dar nu-şi putea permite acest lux.

— Plânsul nu rezolvă nimic.

— Nu simţi nevoia unui umăr de care să te sprijini?

— Nu am nevoie de umerii nimănui. Ai mei sunt suficienţi.

— Asta e o prostie. Cum să te sprijini pe proprii umeri?

— Poppy, dacă vrei să ne începem ziua împungându-ne... S-a oprit auzind nişte zgomote venind de afară.

Părea să fie o trăsură. Dumnezeule, cine să vină la ora asta?

— Doctorul? a încercat să ghicească Poppy.

— Nu am trimis încă după el.

— Poate că s-a întors lordul Westcliff.

— Dar nu ar avea niciun motiv. Şi să ajungă atât de devreme...

S-au auzit câteva bătăi în uşă. Cele două surori s-au privit.

— Nu putem deschide. Suntem în cămăşile de noapte.

O servitoare a ajuns în holul de la intrare. A lăsat jos găleata cu cărbuni, şi-a şters mâinile de şorţ şi s-a grăbit spre uşă. A deschis-o şi a făcut o plecăciune.

— Vino, a şoptit Amelia, îndemnând-o pe Poppy să urce scările alături de ea. S-a uitat peste umăr şi a văzut silueta unui bărbat înalt. S-a oprit pe

prima treaptă, uitându-se fix, până când doi ochi de culoarea ambrei au privit în direcţia ei.

Era Cam.

Cu părul şi hainele în neorânduială, părea un proscris pus pe fugă. I-a zâmbit:

— Se pare că nu pot sta departe de tine.

Ea a alergat spre el fără să gândească, aproape împiedicându-se din cauza grabei.

— Cam…

A prins-o în braţe, râzând. Se vedea că venea de afară: mirosea a pământ umed şi a frunze. Umezeala din hainele lui a pătruns prin stratul subţire al capotului.

Simţind-o că tremura, Cam şi-a desfăcut haina şi a tras-o lângă trupul lui fierbinte. Amelia nu se putea opri din tremurat. Era conştientă de prezenţa servitorilor care străbăteau holul, de cea a surorii ei. Ştia că făcea o scenă, că ar fi trebuit să se desprindă de el şi să se adune. Dar nu putea. Nu încă.

— Ai călătorit întreaga noapte, i-a spus.

— Trebuia să vin. I-a simţit buzele pe frunte. Am lăsat unele treburi neterminate, dar am simţit că ai nevoie de mine. Spune-mi ce s-a întâmplat, iubito.

Amelia a deschis gura să-i răspundă dar nu a reuşit să scoată niciun sunet. Stăpânirea de sine o părăsise. A clătinat din cap, plângând cu sughiţuri.

Cam a ţinut-o şi mai strâns. Lacrimile ei nu păreau să-l deranjeze deloc. I-a luat mâna Ameliei şi i-a lipit palma de inima lui. Îi simţea bătăile regulate, ferme ale inimii. Într-o lume care se

năruia în jurul ei, prezenţa lui era puternică, reală.

— Totul va fi bine, l-a auzit şoptind. Sunt aici.

Alarmată de lipsa ei de stăpânire, Amelia a încercat să se desprindă şi să stea pe picioarele ei, dar el a strâns-o şi mai tare în braţe.

— Nu te trage de lângă mine. Te sprijin eu.

Văzând că Poppy încerca să se retragă discret, Cam i-a zâmbit.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, surioară.

— Dar Amelia nu plânge niciodată.

— E bine. Cam o mângâia uşor pe spate. Are doar nevoie de…

— Un umăr pe care să se sprijine, a completat Poppy.

— Da. A dus-o pe Amelia spre scări şi i-a făcut semn lui Poppy să se aşeze lângă ei.

A găsit o batistă în buzunar şi i-a şters ochii şi nasul. Când şi-a dat seama că nu avea să înţeleagă nimic din vorbele ei spuse de-a valma, i-a făcut semn să tacă şi a ţinut-o strâns în braţe. Ea şi-a lipit faţa de trupul lui cald şi l-a lăsat să o legene uşor, ca pe un copil.

În timp ce Amelia se liniştea încet în braţele lui, Cam i-a pus lui Poppy câteva întrebări. Ea i-a povestit despre starea în care se afla Merripen, despre dispariţia lui Leo şi chiar despre argintăria care lipsea.

Amelia a reuşit în sfârşit să se liniştească şi şi-a dres glasul. A ridicat capul de pe umărul lui Cam şi a clipit des.

— Eşti mai bine? a întrebat-o el, ducându-i batista la nas.

Amelia a dat din cap şi şi-a suflat nasul, ascultătoare.

— Îmi pare rău, a spus ea. N-ar fi trebuit să plâng. Gata, am terminat.

Privirea lui Cam părea să treacă prin ea. Vocea îi era blândă.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Şi nici nu e neapărată nevoie să fi terminat.

Amelia a înţeles că el avea să o înţeleagă, indiferent ce spunea sau făcea, cât voia să plângă. Şi avea să încerce să o liniştească. Aşa că a izbucnit din nou în plâns.

El îşi desfăcuse gulerul cămăşii, lăsând să se vadă pielea arsă de soare. L-a mângâiat uşor cu vârful degetelor şi l-a întrebat în şoaptă:

— Crezi că Leo poate fi mort?

Nu i-a oferit speranţe false sau promisiuni goale, doar i-a mângâiat obrajii uzi de lacrimi.

— Îţi voi fi alături, indiferent ce se va întâmpla.

— Cam… vrei să faci ceva pentru mine?

— Orice.

— Poţi găsi planta cu care Merripen i-a tratat pe Leo şi Win de scarlatină?

— Mătrăgună? Nu are efect în cazul lui, iubito.

— Dar e vorba tot de febră mare.

— Cauzată de o rană septică. Trebuie să tratezi sursa febrei. Îi mângâia uşor gâtul, cu privirile fixate pe un punct îndepărtat de pe podea. Părea să se gândească la ceva. Hai să mergem până la el.

— Crezi că îl vei putea ajuta? a întrebat Poppy, sărind în picioare.

— Poate că da, sau poate că eforturile mele îi vor grăbi sfârşitul. Ceea ce s-ar putea să nu-l deranjeze, în clipa de faţă. A ajutat-o pe Amelia să se ridice în picioare şi au pornit-o în sus, pe scări. Mâna lui rămăsese pe spatele ei, un punct de sprijin de care avea nevoie disperată.

În timp ce se apropiau de camera lui Merripen, Amelia s-a gândit că Win putea fi încă înăuntru.

— Aşteptaţi, a spus şi s-a grăbit să o ia înainte. Lăsaţi-mă pe mine să intru prima.

Cam a rămas în spatele uşii.

Amelia a intrat cu grijă şi a văzut că Merripen era singur în pat. A deschis uşa larg şi le-a făcut semn să intre.

Conştient că intrase cineva în camera lui, Merripen s-a întors pe o parte şi a făcut ochii mici. A făcut o grimasă când a dat cu ochii de Cam.

— Pleacă de-aici, a horcăit el.

Cam i-a zâmbit.

— Şi cu doctorul ai fost la fel de drăguţ? Cred că s-a dat peste cap să te ajute să te faci bine.

— Nu te apropia de mine.

— S-ar putea să te surprindă, dar prefer să mă uit la multe altele, nu la hoitul tău. O fac doar pentru familia ta. Întoarce-te.

Merripen şi-a lipit fruntea de saltea şi a mormăit ceva în romani, care suna murdar.

— Şi tu la fel, i-a răspuns Cam. A ridicat cămaşa şi a scos bandajul de pe umărul rănit. A privit rana infectată fără să-şi schimbe expresia.

— Cât de des i-aţi curăţat rana? a întrebat-o pe Amelia.

— De două ori pe zi.

— De aici încolo o vom face de patru ori pe zi. Şi îi vom pune o cataplasmă. S-a îndepărtat de pat şi i-a făcut semn Ameliei să se apropie. I-a şoptit la ureche:

— Ies după câteva lucruri. Cât timp lipsesc daţi-i ceva să doarmă. Altfel nu va rezista.

— De ce? Ce vrei să pui în cataplasmă?

— Mai multe. Printre care şi apis mellefica.

— Ce e asta?

— Venin de albine. Extras din albine storcite, ca să fiu mai exact. Le vom stoarce într-un amestec de apă şi alcool.

Amelia a clătinat din cap, nedumerită.

— Dar de unde vei găsi… S-a oprit şi l-a privit îngrozită. Te duci la Ramsay House? Dar cum vei strânge albinele?

El i-a zâmbit amuzat.

— Cu grijă.

— Vrei să… te ajut? s-a oferit ea, cu greu.

Ştiind cât se temea de albine, Cam a sărutat-o apăsat.

— Nu e cazul, iubito. Rămâi cu Merripen şi toarnă-i pe gât morfină. Multă.

— N-o să vrea. Urăşte morfina. Va prefera să suporte cu stoicism.

— Crede-mă, nu e bine să fie conştient când îi pun cataplasma. Ţiganii numesc acest tratament „fulgerul alb”, şi pe bună dreptate. Fă tot ce poţi să-l adormi, *monisha.* Mă întorc cât pot de repede.

— Crezi că „fulgerul alb” va avea efect?

— Nu ştiu. A aruncat o privire spre Merripen.

Dar nu cred să mai supravieţuiască mult, dacă nu încercăm.

*

În lipsa lui Cam, Amelia a stat de vorbă cu surorile ei, în particular. Au hotărât că Win era cea mai în măsură să-l determine pe Merripen să înghită morfina.

— Îl voi minţi, dacă va fi necesar, a spus Win, lăsându-şi surorile mute de uimire. Are încredere în mine. Crede orice-i spun.

Win nu minţise niciodată. Nici măcar copil fiind.

— Chiar crezi că ai putea s-o faci? a întrebat-o Beatrix.

— Ca să-i salvez viaţa, da. Cred… că un păcat comis cu acest scop poate fi iertat.

— Sunt de acord, a spus Amelia, încet.

— Îi place ceaiul de mentă, a spus Win. Hai să-i facem un ceai tare, cu mult zahăr. Va masca gustul medicamentului.

Niciun ceai nu a mai fost pregătit cu asemenea meticulozitate. Cele trei fete se roteau în jurul vasului asemenea unor vrăjitoare. Într-un final, ceainicul de porţelan a fost aşezat pe o tavă, alături de o ceaşcă.

Win s-a oprit în pragul camerei lui Merripen iar Amelia a deschis uşa.

— Vrei să intru cu tine? a şoptit Amelia.

Win a clătinat din cap.

— Mă descurc. Te rog să închizi uşa şi să ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

*

Auzind zgomot de paşi, Merripen a deschis ochii. Durerea era constantă, surdă. Win i-a apărut ca un miraj, cu pielea ei luminoasă.

— Ţi-am adus ceva.

— Nu… nu vreau.

— Ba da, a insistat ea, aşezându-se pe pat. O să te ajute să te simţi mai bine. Haide, ridică-te puţin, iar eu te voi sprijini cu braţul.

Merripen a strâns din dinţi de durere atunci când s-a mişcat. Pe sub pleoapele închise îi jucau lumini şi umbre. S-a luptat să rămână conştient. Când a deschis din nou ochii, avea capul rezemat de unul din sânii lui Win şi o ceaşcă lipită de buze.

S-a tras înapoi când a simţit gustul înţepător.

— Nu…

— Ba da. Bea. Pentru mine, i-a şoptit la ureche.

Îi era mult prea rău, nu credea că va reuşi să nu-l verse, dar a băut puţin, ca să-i facă pe plac.

— Ce e?

— Ceai de mentă. Îl privea cu ochii ei albaştri, frumoşi. Trebuie să bei toată ceaşca şi încă una, dacă poţi. Te vei simţi mai bine.

A ştiut imediat că Win îl minţea. Nimic nu putea să-l facă să se simtă mai bine. Iar gustul amar de morfină era imposibil de ascuns. Merripen i-a simţit însă hotărârea şi a fost convins că îi dădea deliberat o supradoză. Mintea lui epuizată a cântărit această posibilitate. Probabil că Win dorea să-l scape de suferinţă, ştiind că următoarele ore

aveau să fie tot mai grele. Îl ucidea cu morfină, ca un ultim act de bunătate.

Să moară în braţele ei… lipit de ea, în timp ce sufletul îi aluneca în întuneric… Win va fi ultima persoană pe care o va vedea, o va auzi, o va atinge. Dacă ar mai fi avut lacrimi ar fi plâns, recunoscător.

A băut încet, înghiţitură cu înghiţitură. A mai băut şi jumătate din cea de-a doua ceaşcă, apoi şi-a întors faţa, tremurând. Capul i se învârtea şi vedea numai luminiţe albe, ca stelele căzătoare.

Win a pus ceaşca deoparte, l-a mângâiat pe păr, apoi şi-a lipit obrazul ud de lacrimi de fruntea lui.

Şi au aşteptat.

— Cântă-mi, i-a şoptit Merripen în timp ce întunericul îl învăluia. Win a continuat să-l mângâie, îngânând un cântec de leagăn.

O oră mai târziu, Amelia a deschis cu grijă uşa şi a văzut-o pe Win lângă pat, întinzând cu grijă cearşafurile.

— L-a băut? a întrebat în şoaptă, apropiindu-se.

Win părea epuizată.

— În mare parte.

— A trebuit să-l minţi?

A dat din cap.

— A fost foarte uşor. Vezi? Nu sunt o sfântă, la urma urmei.

— Ba eşti, i-a răspuns Amelia, îmbrăţişând-o.

*

Chiar şi servitorii perfect instruiţi ai familiei Westcliff au fost tentaţi să se plângă când Cam a intrat în bucătărie cu două borcane în care avea albine vii. Servitoarele care spălau vasele au ieşit ţipând în hol, menajera s-a retras în camera ei să compună o scrisoare plină de indignare adresată lordului şi soţiei lui iar majordomul i-a spus unui alt servitor că se gândea serios să renunţe la slujba lui, dacă acesta era genul de oaspeţi ai familiei de care trebuia să se ocupe.

Singura care a îndrăznit să rămână în bucătărie, alături de Cam, a fost Beatrix. L-a ajutat să fiarbă şi să amestece, iar mai târziu le-a mărturisit surorilor ei revoltate că i se păruse amuzant să strivească albine.

În final, Cam a urcat în camera lui Merripen cu o fiertură care părea făcută de un vrăjitor. Amelia îi aştepta acolo, înarmată cu foarfeci, pensete, cuţite curate, apă proaspătă şi un teanc de bandaje.

Poppy şi Beatrix au fost scoase din cameră, spre marea lor dezamăgire. Win a închis hotărâtă uşa în urma lor. A luat un şorţ din mâna Ameliei, l-a legat în jurul taliei subţiri şi s-a apropiat de pat. Şi-a pus degetele pe gâtul lui şi a spus, tensionată:

— Pulsul îi este slab. Din cauza morfinei.

— Veninul, de albină stimulează inima, i-a răspuns Cam, suflecându-şi mânecile cămăşii. Într-un minut-două, o va lua razna, crede-mă.

— Să-i scot bandajul? a întrebat Amelia.

Cam a dat din cap.

— Şi cămaşa.

S-a dus să se spele pe mâini. Win şi Amelia i-au scos cămaşa. Spatele lui continua să aibă muşchii bine conturaţi, dar pierduse mult din greutate.

Win s-a îndepărtat, să pună deoparte cămaşa, iar Amelia a prins un capăt al bandajului, încercând să-l desprindă. S-a oprit văzând ceva pe celălalt umăr. S-a aplecat să vadă mai bine.

— Are un tatuaj, a spus ea uimită.

— Da, i-a răspuns Win apropiindu-se din nou de pat. L-am văzut şi eu zilele trecute.

— Nu ţi se pare ciudat că nu a pomenit niciodată nimic de el? Nu-i de mirare că desena mereu câte un pooka şi inventa poveşti, când eram mici. Trebuie să aibă o semnificaţie specială pentru el…

— Ce spuneai? a întrebat-o încet Cam.

— Merripen are un pooka pe un umăr, i-a răspuns Win, privindu-l întrebătoare cum ajungea la patul lui Merripen din numai trei paşi. N-am ştiut până acum. E un desen unic, n-am mai văzut până acum aşa ceva… S-a oprit brusc atunci când Cam a întins braţul, punându-l alături de umărul lui Merripen.

Caii negri înaripaţi, cu ochi galbeni, erau identici.

Amelia s-a uitat spre care.

— Ce poate să însemne asta?

Cam nu părea în stare să-şi desprindă privirea de la tatuajul lui Merripen.

— Nu ştiu.

— Ai mai întâlnit vreodată pe cineva care să…

— Nu. Cam a făcut un pas înapoi. Dumnezeule

mare!

S-a îndepărtat de pat, fără să-şi desprindă ochii de la trupul nemişcat al lui Merripen, de parcă nu-l mai văzuse niciodată până atunci. A luat o foarfecă de pe tavă.

Instinctiv, Win s-a apropiat de bolnav. Văzând-o cât era de protectoare, Cam i-a şoptit:

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Îi voi îndepărta doar pielea moartă.

S-a aplecat deasupra lui şi a început să taie, concentrat. După un minut, Win s-a aşezat pe primul scaun întâlnit în cale, pentru că nu o mai ţineau picioarele.

Amelia a rămas alături de el, deşi îi era greaţă. Cam, pe de altă parte, era complet detaşat, de parcă ar fi reparat mecanismul complicat al unui ceas. La cererea lui, Amelia i-a întins bolul cu fiertură, cu miros astringent dar şi uşor dulceag.

— Ai grijă să nu-ţi intre în ochi, i-a spus Cam.

— Miroase a fructe.

— Din cauza veninului. Cam a tăiat o bucată de pânză şi a muiat-o în lichidul acela, după care a aşezat-o pe rană.

Merripen a tresărit şi a gemut, deşi era adormit.

— Uşor, băiete. Cam i-a pus mâna pe spate, forţându-l să rămână nemişcat. Când s-a asigurat că Merripen nu se mai zvârcolea, i-a legat strâns bandajul. I-l vom schimba ori de câte ori îi vom curăţa rana. Şi aveţi grijă să nu vărsaţi borcanul. Nu prea vreau să mă întorc după alte albine.

— Cum vom şti dacă are efect? l-a întrebat

Amelia.

— Febra ar trebui să scadă treptat iar mâine pe vremea asta ar trebui ca rana să aibă deja o crustă. I-a atins gâtul şi i-a spus lui Win: pulsul este deja mai puternic.

— Şi durerea?

— Ar trebui să scadă şi ea. Cam i-a zâmbit şi i-a citat în latină: *Pro medicina est dolor, dolorem qui necat.*

— Durerea care ucide durerea este un medicament, a tradus Win.

— Asta trebuie să aibă sens doar pentru ţigani, a spus Amelia iar Cam a zâmbit.

A cuprins-o de umeri:

— Îl las în grija ta, pasăre colibri. Lipsesc un timp.

— Acum? l-a întrebat ea uimită. Dar… unde te duci?

— Să-l găsesc pe fratele tău.

Amelia îl privea cu recunoştinţă dar şi cu îngrijorare.

— Ar trebui să te odihneşti mai întâi. Ai călătorit toată noaptea. S-ar putea să dureze până să-l găseşti.

— Nu va dura. Ochii îi străluceau, ironici. Fratele tău nu se pricepe deloc să-şi ascundă urmele.

Capitolul 20

Şase ore mai târziu, Cam bătea la uşa unei case îngrijite, aflată într-o fermă. Auzise o bârfă, la

taverna din sat, cum că cineva îl văzuse pe Ramsay plecând într-acolo, însoţit de o altă persoană.

Era o casă în stil Tudor, cu anul 1620 înscris deasupra uşii, aflată cam la cincisprezece kilometri de Stony Cross Park. Cam aflase că ferma aparţinuse cândva unei familii respectabile din Hampshire dar fusese vândută unui negustor londonez, din cauza problemelor financiare, iar acum servea drept adăpost fiilor proprietarului şi prietenilor acestora.

Nu era deloc de mirare că Leo se simţise tras de o asemenea companie.

Uşa s-a deschis şi în prag a apărut un majordom morocănos. S-a strâmbat dispreţuitor când a dat cu ochii de Cam.

— Cei ca tine nu sunt bineveniţi aici.

— Mă bucur să aud asta, pentru că nu am de gând să stau prea mult. Am venit după lordul Ramsay.

— Nu e niciun Ramsay aici. A dat să închidă uşa dar Cam l-a împiedicat.

— Înalt. Cu ochi albaştri. Rumen în obraji. Mirosind a băutură…

— N-am văzut pe nimeni care să arate aşa.

— Vreau să vorbesc cu stăpânul tău.

— Nu e acasă.

— Uite ce e, a spus Cam, iritat. Am fost trimis de familie să-l iau acasă. Doar Dumnezeu ştie de ce. Adu-l încoace şi vă las în pace.

— Dacă-l vor acasă, a spus rece majordomul, să trimită un alt servitor. Nu un ţigan împuţit.

Cam s-a frecat la ochi cu mâna rămasă liberă şi a oftat.

— Tu alegi calea. Poate fi cea uşoară sau cea grea. Sincer să fiu, n-aş vrea să recurg la forţă. Nu-ţi cer decât cinci minute, să-l găsesc pe ticălos şi să vi-l iau de pe cap. Daţi-mi-l şi scăpaţi imediat de mine.

— Pleacă de-aici, ţi-am spus!

Majordomul a mai făcut o încercare de a închide uşa şi pentru că nu a reuşit a sunat din clopoţelul aflat la îndemână, pe masă. Câteva secunde mai târziu şi-au făcut apariţia doi servitori mătăhăloşi.

— Daţi afară scursura asta! le-a poruncit majordomul.

Cam şi-a scos haina şi a aşezat-o pe una din banchetele aflate în holul de la intrare.

Primul servitor l-a atacat. Cu câteva mişcări precise, Cam l-a pus la pământ. Cel de-al doilea s-a apropiat şi el, mai precaut ca primul.

— Care e braţul de care te serveşti cel mai adesea? l-a întrebat Cam.

Bărbatul părea mirat.

— De ce vrei să ştii?

— Aş prefera să ţi-l rup pe cel de care nu te foloseşti tot timpul.

Servitorul a făcut ochii mari şi s-a retras, aruncând priviri pline de subînţeles spre majordom. Acesta i-a spus:

— Ai cinci minute la dispoziţie. Ia-ţi stăpânul şi dispăreţi de-aici.

— Ramsay nu este stăpânul meu, a mormăit

Cam. E doar o pacoste şi-atât.

— Nu au părăsit camera de zile întregi, i-a spus George, servitorul care l-a însoţit la etaj. Li se aduce mâncare, târfe vin şi pleacă, sticle goale de vin sunt împrăştiate peste tot iar mirosul de opiu a cuprins toată casa. Va trebui să-ţi acoperi ochii când vei intra acolo, domnule.

— Din cauza fumului?

— Şi a lucrurilor care se petrec acolo. L-ar face chiar şi pe diavol să roşească.

— Sunt londonez, i-a spus Cam. Eu nu roşesc.

Şi dacă George nu l-ar fi condus, Cam ar fi găsit cu uşurinţă camera, după miros.

Uşa era dată de perete. Înăuntru se aflau patru bărbaţi şi două femei, mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi. O singură pipă cu opiu era la vedere, dar întreaga încăpere părea o uriaşă pipă, atât de gros era fumul dulceag. Erau cu toţii de o paloare aproape cadaverică şi aveau ochii împăienjeniţi. Una dintre femei, care era dezbrăcată complet, se pregătea să-i ducă la gură pipa cu opiu unuia dintre bărbaţi.

— Ia te uită! Unul nou! A chicotit. Chiar aveam nevoie. Ăştia de-aici nu mai sunt buni de nimic. Singura chestie ţeapănă de-aici a rămas pipa. L-a privit mai bine pe Cam. Eşti chiar drăguţ, să ştii.

— Lasă-mă pe mine prima, i-a spus cealaltă. I-a făcut semn: vino aici, iubire. O să-ţi fac o…

— Nu, mulţumesc. Cam se simţea uşor ameţit din cauza fumului. S-a dus la fereastră şi a deschis-o, lăsând aerul proaspăt să intre în cameră. A fost întâmpinat cu un val de proteste şi înjurături.

Cam l-a reperat pe Leo într-un colţ. S-a apropiat, i-a ridicat capul şi a privit în ochii tulburi ai viitorului său cumnat:

— N-ai inhalat destul fum?

Leo a mârâit:

— Dispari.

— Parc-ai fi Merripen. Care, în caz că te interesează, ar putea să fie deja mort la ora asta.

— Drum bun şi cale bătută.

— Aş putea fi de acord cu tine, dar asta ar însemna că sunt de partea greşită a baricadei. A încercat să-l tragă în sus, dar Leo se împotrivea. Ridică-te, naiba să te ia! Sau te trag de picioare afară de-aici.

Leo se prăbuşise peste el.

— Încerc să mă ridic, dar podeaua se tot apleacă.

Cam s-a luptat să-l ţină în picioare. Când Leo a reuşit să facă câţiva paşi, servitorul i-a întrebat politicos:

— Să vă conduc jos, domnilor?

Leo i-a răspuns cu un mormăit.

— Închideţi fereastra, a spus una din femei, tremurând din cauza vântului rece care mătura încăperea.

Cam a privit-o netulburat. Văzuse prea multe asemenea ei încât să simtă milă. În Londra erau cu miile: femeiuşti de la ţară, cu feţe rotunde care atrăgeau atenţia bărbaţilor. Aceştia le făceau promisiuni, profitau, şi apoi se descotoroseau de ele fără remuşcări.

— Ar trebui să lăsaţi să intre aer proaspăt, i-a

spus Cam, luând o pătură de pe una din canapele. Vă va limpezi mintea.

— La ce mi-ar folosi? a întrebat ea cu amărăciune.

Cam a zâmbit ironic.

— Ai dreptate. A învelit-o cu pătura. Şi totuşi... ar trebui să inspiri adânc de câteva ori. A bătut-o uşor pe obraz. Şi pleacă de aici cât de curând poţi. Nu te mai irosi cu nenorociţii ăştia.

Femeia a ridicat ochii tulburi spre bărbatul brunet, frumos ca un pirat, cu un diamant strălucindu-i la ureche. Vocea ei l-a însoţit în timp ce se îndepărta:

— Vino înapoi!

*

A trebuit ca George şi Cam să-şi unească forţele ca să-l urce pe Leo în trăsură. Acesta nu contenea cu protestele.

— Parc-am încărca deodată cinci saci de cartofi, a spus servitorul, încercând să-şi recapete suflul.

— Măcar cartofii ar fi tăcuţi, a spus Cam. Şi a aruncat un ban de aur spre servitor.

Acesta l-a prins din aer.

— Mulţumesc, domnule! Ştiam eu că eşti un domn, chiar dacă eşti ţigan.

Cam a zâmbit şi s-a urcat la rândul lui în trăsură. Prima parte a drumului au străbătut-o în tăcere.

— Ai nevoie să oprim? l-a întrebat Cam pe la

mijlocul drumului, văzând că Leo se înverzise la faţă.

— Nu vreau să stăm de vorbă, i-a răspuns Leo, morocănos.

— Îmi datorezi câteva răspunsuri. Dacă nu mi-aş fi petrecut întreaga zi căutându-te prin Hampshire, aş fi fost demult în pat. Cu sora ta, şi-a spus, dar s-a mulţumit să adauge: şi aş fi dormit deja.

Doi ochi curioşi l-au fixat. Păreau doi ţurţuri străbătuţi de un fulger albastru. Nişte ochi foarte neobişnuiţi. Cam mai văzuse undeva aceşti ochi, dar nu-şi putea aminti la cine sau când. Ştia doar că se întâmplase demult.

— Ce vrei să ştii? l-a întrebat Leo.

— De ce te porţi aşa cu Merripen? Din cauza dispoziţiei lui mereu fermecătoare sau pentru că este ţigan? Sau pentru că a fost crescut de părinţii tăi ca şi cum aţi fi fraţi buni?

— Nu e nimic din toate astea. Îl dispreţuiesc pe Merripen pentru că a refuzat să facă singurul lucru pe care i l-am cerut vreodată.

— Care a fost acela?

— Să mă lase să mor.

— Atunci când ai suferit de scarlatină, iar el te-a îngrijit?

— Da.

— Îl învinovăţeşti pentru că ţi-a salvat viaţa?

— Da.

— Dacă te simţi mai bine, să ştii că sunt convins că acum regretă, i-a spus aspru Cam, lăsându-se pe spătarul banchetei.

Au tăcut amândoi iar Cam şi-a lăsat gândurile să hoinărească. Se lăsa întunericul, dar ochii lui Leo continuau să strălucească, enervanţi…

Atunci şi-a amintit.

Era copil şi nu-şi părăsise încă tribul. Văzuse un bărbat cu ochii lipsiţi de culoare, duşi în fundul capului. Era distrus pentru că îi murise fata. Bunica lui îl avertizase să se ţină departe de el.

— E *muladi,* îi spusese ea.

— Ce înseamnă asta, mami? întrebase Cam, agăţându-se de mâna ei caldă şi aspră, asemenea rădăcinilor unui copac bătrân.

— E bântuit de un mort. Nu te apropia de el. Şi-a iubit mult prea mult fata.

Plin de milă pentru acel bărbat şi îngrijorat pentru propria soartă, el o întrebase:

— Şi eu voi fi *muladi* când tu vei muri, mami? Îşi iubea prea mult bunica.

În ochii înţelepţi ai bunicii apăruse o lumină.

— Nu, Cam. Un *muladi* ţine spiritul celui iubit între cele două lumi, nu vrea să-i dea drumul. Tu nu mi-ai face aşa ceva, nu-i aşa, puiule?

— Nu, mami.

Bărbatul murise la scurt timp după aceea. Îşi luase singur viaţa. Fusese o oroare dar şi o uşurare pentru întregul trib.

Cam privea acum înapoi cu mintea unui adult, cu înţelegere dar şi cu milă. Cum poţi să renunţi la femeia pe care o iubeşti? Cum să încetezi să o mai doreşti? Probabil că inima îţi este sfâşiată de durere. Bineînţeles că ai încerca să o ţii lângă tine. Sau să o urmezi.

*

Au intrat amândoi în casă, primul încruntându-se, cel de-al doilea zâmbind larg. Amelia şi Beatrix s-a repezit spre ei.

Amelia a deschis gura să-i spună ceva lui Leo, dar Cam i-a surprins privirea şi a clătinat din cap. Spre surprinderea lui, ea l-a ascultat şi şi-a înghiţit cuvintele. A întins mâna după haina lui Leo:

— O iau eu.

— Mulţumesc.

Evitau să se privească în ochi.

— Tocmai ne-am ridicat de la masă, a spus Amelia. Supa este încă fierbinte. Vrei şi tu?

Leo a clătinat din cap.

Neştiutoare, Beatrix s-a aruncat în braţele lui şi a turuit:

— Ai lipsit atât de mult! Şi s-au întâmplat atâtea! Merripen e bolnav iar eu am ajutat la prepararea unei licori care… S-a oprit, strâmbându-se. Miroşi urât. Ce…

— Spune-mi ce ai pus în licoare, a spus Leo, îndreptându-se spre scară. Beatrix l-a însoţit, vorbind fără încetare.

Cam a studiat-o pe Amelia cu atenţie. Niciun detaliu nu a scăpat neobservat: nu-şi prinsese părul, care îi cădea în valuri pe spate, iar ochii îi erau obosiţi. Avea nevoie de odihnă.

— Îţi mulţumesc că l-ai găsit, i-a spus ea. Unde era?

— Într-o casă particulară, cu nişte prieteni.

Ea s-a apropiat şi a inspirat:

— Mirosul acesta…

— Opiu. Fratele tău a deprins un nou obicei, foarte scump.

— Nu ni le permiteam nici pe cele vechi, a spus Amelia începând imediat să bată din picior. Era aşa mititică şi adorabilă că el abia se abţinea să n-o ia în braţe şi să o sărute iar şi iar. Nu l-am omorât pe loc pentru că mi-am dat seama că n-ar fi simţit nimic, dar când se va trezi…

— Cum se simte Merripen? a întrerupt-o Cam, mângâind-o pe braţ.

Bătaia din picior a încetat.

— Încă mai are febră dar e mai bine. Win este cu el. I-am schimbat bandajul şi rana arată mai puţin dezgustător ca înainte. Să fie un semn bun?

— Este un semn bun.

L-a privit îngrijorată.

— Să-ţi aduc ceva de mâncare?

Cam a clătinat din cap, zâmbind.

— Trebuie să fac o baie bună înainte. Aveau multe de discutat, dar toate mai puteau aştepta. Du-te la culcare, *monisha.* Eşti extenuată.

— Şi tu la fel, i-a spus Amelia, ridicându-se pe vârfuri. Cam nu a schiţat niciun gest când ea l-a sărutat pe obraz. A ezitat puţin, apoi l-a întrebat: vii la mine la noapte?

Era deja prea mult pentru el. Era un semn de acceptare, dar ţinea prea mult la ea ca să profite de slăbiciunea ei.

— Nu. A luat-o în braţe. Ai mai multă nevoie de somn decât de dezmierdările mele.

Ea a roşit şi s-a lipit şi mai tare de el.

— Nu mă deranjează mângâierile tale.

Cam a izbucnit în râs.

— Asta spune tot despre priceperea mea ca amant.

— Vino la mine, i-a şoptit ea. Ţine-mă în braţe cât dorm.

— Pasărea mea colibri, a spus el atingându-i fruntea cu buzele, dacă te iau în braţe nu mă voi putea abţine să nu facem dragoste. Aşa că vom dormi în paturi separate. Doar în noaptea asta.

*

Cam s-a săpunit şi s-a clătit de trei ori ca să poată scăpa de mirosul de opiu din păr şi din piele. Şi-a şters părul cu un prosop, a îmbrăcat un halat negru din mătase şi a străbătut holul întunecat spre camera lui. Afară era furtună. Ploaia bătea cu putere în geamuri şi acoperiş iar fulgerele străbăteau cerul.

În şemineu ardea focul, împrăştiind lumină şi căldură. Cam a mijit ochii, curios, văzând o siluetă sub cearşaf.

Amelia a ridicat capul de pe pernă.

— Mi-e frig, a spus, ca o explicaţie a prezenţei ei acolo.

— Patul meu nu e mai cald ca al tău, a spus Cam apropiindu-se încet şi încercând să nu se simtă ca un animal de pradă, să ignore focul care i se aprinsese în vene. Ştia ce dorea ea de la el şi era mai mult decât bucuros să o satisfacă.

— Ar fi mult mai cald dacă ai fi aici.

Părul îi cădea în valuri pe umeri, până la mijloc. Cam s-a aşezat lângă ea şi i-a prins între degete o şuviţă urmărind-o în jos, peste sfârc. Amelia a inspirat scurt. S-a ridicat în genunchi şi l-a sărutat pe ureche.

— Eşti diferit de toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut, a spus ea. Nici nu am visat un bărbat ca tine. Eşti ca un personaj dintr-o poveste scrisă într-o limbă pe care nu o cunosc.

— Sunt prinţul, sper.

— Nu. Eşti dragonul, un dragon frumos şi păcătos. Vocea îi devenise nostalgică. Cum ar putea cineva să ducă o viaţă normală, zi de zi, alături de tine?

Cam a prins-o cu putere şi a întins-o pe saltea.

— Poate că tu mă vei civiliza. S-a aplecat deasupra sânului ei şi l-a sărutat prin muselina subţire. Sau poate că vei ajunge să-l placi pe dragon. I-a găsit sfârcul şi a început să se joace cu vârful limbii.

— Cred că îl plac deja.

— Atunci stai liniştită şi lasă-mă să arunc flăcări deasupra ta.

Niciuna dintre femeile cu care se culcase nu purta asemenea cămăşi de noapte, albe, încheiate până la gât. I se părea acum cea mai erotică piesă de îmbrăcăminte din câte văzuse vreodată. Avea falduri şi volane de dantelă şi îi ajungea până la glezne.

În timp ce o săruta i-a desfăcut nasturii cămăşii de noapte, dezvelindu-i sânii. Şi-a plimbat palmele

peste trupul ei, transferându-i căldura lui şi făcând-o să încerce senzaţii noi. Apoi a scos inelul, cel pe care îl refuzase ea şi i l-a întins.

— Pune-l pe deget, mai întâi.

— Nu pot.

— Nu vom face dragoste dacă nu-l porţi.

— Eşti absurd.

— Iar tu eşti încăpăţânată. Cam s-a aplecat deasupra ei şi a sărutat-o. Doar în noaptea asta, Amelia. Poartă-mi inelul şi lasă-mă să-ţi ofer plăcere. A sărutat-o pe gât, lăsându-şi buzele să alunece de-a lungul acestuia. Ea a gemut uşor. O să te pătrund, o să te umplu, o să te ţin în braţele mele, nemişcată. O să urmez ritmul din adâncul trupului tău… şi n-o să mă opresc până când n-o să tremuri, cerându-mi mai mult. Ia inelul meu, iubito. Ia-mă pe de-a întregul.

Au făcut dragoste iar mai apoi au rămas lungiţi, unul lângă celălalt, precum supravieţuitorii unui naufragiu. Când Cam şi-a recăpătat puterile – lucru care nu s-a întâmplat prea curând – şi-a îngropat nasul în gâtul Ameliei, inspirând aroma pielii ei.

Amelia a început să răsucească inelul pe deget.

— Iar s-a înţepenit. În voce i se citea nemulţumirea.

Cam i-a prins încheietura şi i-a băgat degetul în gură. I-a umezit cu limba baza degetului, apoi i-a scos inelul cu ajutorul dinţilor şi l-a strecurat pe degetul lui.

— Te vei obişnui cu el, i-a spus Cam. Vei

începe prin a-l purta câteva minute, aşa cum caii se obişnuiesc cu căpăstrul, i-a zâmbit ironic văzându-i expresia.

A tras cearşaful peste trupurile amândurora şi a continuat să o mângâie. Amelia a oftat şi s-a cuibărit la pieptul lui.

— À-propos, a şoptit el. Argintăria este la locul ei.

— Adevărat? a întrebat ea, pe jumătate adormită. Cum ai reuşit?

— Am stat de vorbă cu Beatrix în timp ce zdrobeam albinele. Mi-a explicat problema ei. Am convenit că are nevoie de hobby-uri noi care să o ţină ocupată. Pentru început, o voi învăţa să călărească. Mi-a spus că nu ştie.

— Nu a fost niciodată timp, cu tot ce... s-a apărat Amelia.

— Şşt... Ştiu asta, pasăre colibri. Datorită ţie au fost cu toţii în siguranţă şi mereu împreună. Acum e timpul să fii şi tu ajutată. A sărutat-o cu blândeţe. Să te simţi şi tu în siguranţă, datorită cuiva.

— Dar nu vreau ca tu să...

— Haide, culcă-te, i-a şoptit Cam. Continuăm cearta mâine dimineaţă. Acum, însă... visează ceva frumos.

Amelia a dormit adânc şi a visat că se odihnea în cuibul unui dragon, la adăpostul aripii lui mătăsoase, în timp ce el trimitea flăcări spre oricine îndrăznea să se apropie. La un moment dat l-a simţit pe care coborând din pat şi îmbrăcându-se.

— Unde te duci? a mormăit.

— Să văd ce face Merripen.

Ştia că ar fi trebuit să meargă cu el, pentru că starea lui Merripen o îngrijora, dar nu a reuşit să se ridice din pat din cauza epuizării.

Cam a învelit-o cu grijă, iar ea a dormit imediat la loc. S-a trezit când el s-a întors, s-a întins lângă ea şi a luat-o în braţe.

— E mai bine? a şoptit ea.

— Nu. Dar nici nu e mai rău. Haide, închide ochii…

*

Merripen s-a trezit în dormitorul întunecat. Singura geană de lumină se strecura printre draperiile trase.

Capul îl durea îngrozitor. Limba îi era umflată iar gura uscată. Îl dureau toate oasele, chiar şi pielea… chiar şi genele îl dureau. Totul, cu excepţia umărului rănit, care emana o căldură aproape plăcută.

A încercat să se mişte. Cineva s-a apropiat imediat de el.

Era Win. Fragilă, mirosind dulce, un spirit frumos apărut în întuneric. Nu a scos niciun cuvânt, doar l-a ajutat să ridice capul şi să înghită câteva picături de apă. Acum putea vorbi – gura nu-i mai era atât de uscată.

Deci nu murise. Şi dacă nu o făcuse până atunci, însemna că scăpase. Nici nu ştia cum să accepte acest fapt. Obişnuita lui poftă de viaţă fusese înlocuită de o melancolie adâncă. Probabil

că erau efectele morfinei.

Continuând să-i susţină capul, Win îşi trecea degetele prin părul lui mătuit, murdar. Degetele ei uşoare pe scalpul lui îi trimiteau fiori de plăcere în tot trupul. Era însă atât de nemulţumit de faptul că era nespălat şi neajutorat încât s-a tras de sub mâna ei.

— Probabil că sunt în iad, a murmurat el.

Win i-a zâmbit cu multă tandreţe.

— Nu m-ai vedea, dacă ai fi acolo, nu crezi?

— Ba da… în iadul imaginat de mine.

Zâmbetul ei a devenit ironic şi întrebător. I-a sprijinit cu grijă capul pe pernă.

Win ar fi apărut în permanenţă în iadul lui Merripen. Din cauza ei avusese parte de cele mai profunde dureri din câte puteau exista: agonia de a o dori fără să o aibă vreodată, de a o iubi fără a fi iubit în schimb. Iar acum se părea că avea să îndure chiar mai mult decât atât.

Win s-a aplecat deasupra lui şi a început să-i desfacă bandajul de pe umăr.

— Nu, a spus Merripen răguşit, ferindu-se. Era gol sub cearşaf şi duhnea a transpiraţie şi medicamente. Ca o sălbăticiune masivă. Şi periculos de vulnerabilă, ceea ce era şi mai rău. Dacă avea să continue să-l atingă, întreaga lui apărare se năruia şi Dumnezeu ştia ce putea să facă sau să zică. Trebuia să stea cât mai departe de ea.

— Vreau să-ţi văd rana, Kev. Trebuie să-ţi schimb bandajul. Întinde-te, stai liniştit şi lasă-mă să…

— Nu tu.

Să stea liniştit. De parcă aşa ceva ar fi fost posibil, de parcă nu ar fi fost în erecţie din prima clipă în care îl atinsese. Nu era decât un animal şi o dorea şi aşa, bolnav, murdar, îmbibat în morfină… chiar ştiind că a face dragoste cu ea era ca şi cum i-ar fi semnat lui Win condamnarea la moarte. Dacă ar fi fost un bărbat credincios s-ar fi rugat cu ardoare ca Win să nu afle niciodată ce-şi dorea sau ce simţea pentru ea.

Câteva clipe mai târziu, ea l-a întrebat, calmă:

— Cine vrei să-ţi schimbe bandajul?

— Oricine, a spus Merripen, cu ochii închişi. Oricine în afară de tine.

Habar n-avea la ce se gândea acum Win, dar tăcerea devenea tot mai apăsătoare. I-a auzit foşnetul rochiei.

— Bine, a spus ea. Voi trimite pe cineva cât de curând.

Merripen a acoperit cu palma deschisă locul pe care stătuse ea. Trebuia neapărat ca inima lui să rămână închisă, pentru că avea prea multe secrete.

*

În timp ce cobora treptele, Win s-a întâlnit cu Cam Rohan, care urca. Stomacul i s-a strâns. În compania bărbaţilor necunoscuţi fusese mereu agitată, cuprinsă de nervozitate. Şi nu ştia niciodată cum anume să reacţioneze în prezenţa lui. Rohan îşi asumase rolul de cap de familie cu o

uşurinţă uimitoare şi îi furase inima surorii ei mai mari cu o îndemânare pe care nu o crezuse posibilă.

Ca şi Merripen, Rohan era un bărbat masiv, viril. Tot ca şi Merripen, era ţigan dar se simţea mult mai în largul lui, acceptându-şi originea. Rohan era calm şi plăcut în timp ce Merripen era secretos şi gânditor. Dar sub farmecul lui Rohan se ascundea un iz subtil de pericol. Părea să fi fost obişnuit cu un stil de viaţă pe care familia ei nu-l cunoscuse niciodată.

Era un bărbat cu multe secrete... ca şi Merripen. Iar tatuajele identice o făcuseră pe Win să se întrebe ce legătură putea fi între ei.

S-a oprit şi i-a zâmbit timid.

— Domnule Rohan.

— Domnişoară Winnifred. A privit-o enervant de insistent. Era încă supărată din cauza dialogului cu Merripen. Simţea cum îi ardeau obrajii.

— S-a trezit, înţeleg, a spus Rohan citind-o imediat.

— E supărat pe mine pentru că l-am păcălit să înghită morfina.

— Ţie îţi va ierta totul, i-a răspuns Rohan.

Win se sprijinise de balustradă şi se uita absentă în depărtare. Simţea dorinţa stranie de a comunica cu acest străin prietenos, deşi nu avea nici cea mai mică idee ce anume putea să-i spună.

Rohan a aşteptat-o în tăcere, fără să o grăbească. Prezenţa lui îi făcea plăcere. Era obişnuită cu bruscheţea lui Merripen şi cu autodistrugerea lui Leo, aşa că îi plăcea să fie în

compania unui bărbat atât de echilibrat.

— I-ai salvat viaţa lui Merripen, a început ea. Se va face bine.

Rohan o privea atent.

— Ţii la el.

— Bineînţeles, ca toţi ceilalţi, a răspuns mult prea repede Win, după care a făcut o pauză. Cuvintele se pregăteau să zboare de parcă ar fi avut aripi. Efortul de a rămâne tăcută era epuizant. Se simţea pustiită şi cuprinsă de frustrare atunci când se gândea la bărbatul aflat la etaj şi la imensa distanţă care fusese mereu, mereu între ei.

— Şi eu vreau să mă fac bine, a izbucnit ea. Vreau… vreau… A închis gura, gândindu-se ce putea el să creadă. Supărată că îşi pierduse controlul, şi-a trecut mâna peste faţă şi şi-a frecat tâmplele.

Rohan părea să o înţeleagă perfect. Şi, slavă Domnului, în priviri nu i se citea milă.

— Te vei face bine, surioară.

A clătinat din cap, mărturisind:

— Îmi doresc atât de mult asta încât mă tem să mai sper.

— Să nu-ţi fie niciodată frică să speri, i-a spus Rohan cu blândeţe.

Capitolul 21

Amelia nu reuşea să înţeleagă cum de putuse să doarmă până după prânz. Asta i se datora lui Cam, a cărui simplă prezenţă o ajuta să se relaxeze. Ca şi cum mintea ei îi încredinţase

automat toate grijile, dându-i voie să doarmă ca un prunc.

Nu-i plăcea deloc asta.

Nu voia să depindă de el şi totuşi asta se întâmpla.

S-a îmbrăcat cu o rochie de culoarea ciocolatei, tivită cu catifea roz şi s-a dus să-l vadă pe Merripen, al cărui posomorâre nu i-a umbrit bucuria însănătoşirii lui.

În timp ce cobora a aflat de la menajeră că doi domni tocmai sosiseră de la Londra şi fuseseră primiţi în bibliotecă de domnul Rohan. Amelia şi-a spus că unul din ei trebuia să fie constructorul chemat de Cam. Curioasă, s-a îndreptat spre bibliotecă şi s-a oprit în prag.

Bărbaţii au tăcut. Trei dintre ei erau aşezaţi în jurul mesei iar Leo se ţinea în umbră, într-un colţ. S-au ridicat cu toţii, cu excepţia lui Leo care a rămas tolănit în fotoliu, de parcă acest semn de curtoazie îl solicita prea mult.

Cam era îmbrăcat cu aceeaşi eleganţă nestudiată ca întotdeauna. Hainele îi erau bine croite dar nu purta cravată. S-a apropiat de Amelia şi a luat-o de mână. I-a ridicat-o la buze şi i-a sărutat-o. Gestul lui posesiv nu i-a scăpat nici unuia.

— Domnişoară Hathaway. Tonul lui era politicos, dar în ochi îi juca o luminiţă păgână. Ai venit la fix. Domnii au venit de la Londra ca să discutăm despre refacerea casei Ramsay. Dă-mi voie să ţi-i prezint.

Pe constructor îl chema John Dashiell şi părea

să aibă spre patruzeci de ani, iar ajutorul lui se numea Francis Barksby. Dashiell îşi câştigase reputaţia de constructor cu câţiva ani în urmă, când lucrase la refacerea hotelului *Rutledge* şi de atunci dusese la bun sfârşit câteva proiecte importante pe tot cuprinsul Angliei. Împreună cu fratele lui pusese bazele unei firme prospere, aplicând un nou concept, cel de a avea propria echipă de meşteri, în loc să angajeze din afară oameni de diverse meserii.

Dashiell era un bărbat atrăgător, solid, mereu zâmbitor. Ţi-l puteai imagina cu uşurinţă, la început de drum, pe post de ucenic al unui tâmplar, cu ciocanul în mână.

— Ce plăcere, domnişoară Hathaway. Mi-a părut rău să aud că Ramsay House a ars. Din fericire aţi scăpat cu toţii cu viaţă. Multe familii nu au fost atât de norocoase.

Ea a dat din cap.

— Mulţumim, domnule. Vă suntem recunoscători pentru că ne veţi spune ce este de făcut cu casa.

— Mă voi strădui, a asigurat-o el.

— Aveţi şi un arhitect la firmă, domnule Dashiell? Fratele meu se pricepe la arhitectură. Din păcate are foarte multă treabă la Londra.

— Chiar suntem în căutarea unui al doilea arhitect, spuse Cam, care să preia o parte din proiecte. A aruncat o privire spre Leo, apoi s-a întors din nou cu faţa la Amelia. Sper să-l conving pe lordul Ramsay să ne însoţească la casă. Avem nevoie de opinia lui.

— Nu mai am demult opinii, a spus Leo. Mai nimeni nu era de acord cu el, afirmaţiile lui dovedind clar că nu te puteai baza pe judecata lui.

Cum-necum, Cam a reuşit să-l convingă pe Leo să-i însoţească la Ramsay House. Ceva mai târziu, când erau doar ei doi, Cam i-a povestit Ameliei că Leo bombănise tot timpul cât Dashiell desenase şi notase. Când şi când, însă, el discutase despre ornamentele baroce şi despre simetria şi proporţiile care trebuiau respectate în proiectarea casei.

— I-ai spus domnului Dashiell că domnul Frost este şi el în Hampshire?

Se plimbau agale pe aleea care ducea spre pădure. Se lăsa seara. Cam a încetinit pasul, ca să ţină ritmul cu ea. I-a scos una din mănuşi şi i-a ţinut mâna într-a lui.

— Nu, nu i-am spus. De ce aş fi făcut-o?

— Domnul Frost este un arhitect bun şi s-a oferit să ne ajute, în calitate de prieten de familie.

— Nu este prieten de familie, a spus sec Rohan. Şi nu avem nevoie de el. Nu are ce căuta la Ramsay House.

— Vrea să facem pace. A fost foarte drăguţ şi şi-a oferit serviciile, dacă avem vreodată nevoie…

— Când?

Uimită de tonul lui, de cuvintele pe care le rostise rapid, ca o mitralieră, Amelia a clipit.

— Când ce?

Cam s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre ea. Figura îi era împietrită.

— Când şi-a oferit nenorocitele de servicii?

— A venit în vizită când erai plecat. Nu-l mai văzuse niciodată atât de nervos. A vrut doar să-şi ofere ajutorul.

— Dacă chiar crezi că doar asta voia înseamnă că eşti mai naivă decât credeam.

— Nu sunt naivă, a spus ea indignată. Şi nu ai motive să fii gelos. Nu am făcut şi nu am spus nimic nelalocul lui.

Ochii lui străluceau periculos.

— Eraţi singuri în cameră?

Pe Amelia o uimea reacţia lui. Niciun bărbat nu o mai privise cu o asemenea furie posesivă. Nu ştia dacă să se simtă flatată, îngrijorată sau alarmată. Sau toate la un loc.

— Da, eram singuri. Cu uşa deschisă. Aşa cum se obişnuieşte.

— În lumea *gadjo,* poate. Nu şi la ţigani. A tras-o lângă el, ridicând-o pe vârfuri. Nu te vei mai afla niciodată singură în compania unui bărbat, cu excepţia lui Merripen şi a fratelui tău. Sau fără permisiunea mea.

Amelia rămăsese cu gura căscată.

— Permisiune?

— Niciodată, a repetat el printre dinţi.

Simţea că izbucneşte, dar a încercat să rămână calmă.

— Vezi, de asta nu mă mărit cu tine. Nu admit să mi se dicteze. Nu admit…

Cam a făcut-o să tacă cu un sărut. Şi-a încleştat degetele în părul ei atunci când ea a încercat să-şi întoarcă faţa. Pentru că nu avea cum să se elibereze, Amelia a încercat să rămână rece,

nemişcată. Dându-şi seama că ea nu-i răspundea, Cam a ridicat capul şi a privit-o.

— Nu este casa ta iar eu nu sunt…

A sărutat-o din nou, tot mai adânc, până când ea a gemut uşor. A lipit-o de trunchiul unui copac şi şi-a strecurat piciorul printre fustele ei.

— Nu, Cam, a şoptit Amelia în timp ce buzele lui îi alunecau de-a lungul gâtului. El a ignorat-o şi a început să-i desfacă corsetul. I-a dezvelit sânul şi a început să se joace cu sfârcul ei. Nu aici, a mai reuşit ea să spună.

— Amelia… eu… S-a oprit, încercând să se adune. Nu mă pot abţine să nu fiu gelos, aşa cum nu pot să nu fiu pe jumătate ţigan. Voi încerca însă să nu exagerez. Spune-mi că vei fi soţia mea.

— Te rog, lasă-mă să-ţi dau mai târziu răspunsul. Când voi gândi limpede.

— Gândeşti prea mult. A sărutat-o pe frunte. Nu-ţi promit o viaţă perfectă. Dar îţi pot promite că îţi voi oferi tot ce am. Vom fi împreună. Tu în mine, eu în tine… A ţinut-o aproape şi a oftat. Bine. Dă-mi mai târziu răspunsul tău. Dar nu uita… Dragonii nu au prea multă răbdare.

*

Dashiell şi ajutorul lui au mai rămas încă o zi în Hampshire şi au vizitat iar Ramsay House, făcând noi schiţe şi măsurători. La invitaţia lui Dashiell, Amelia i-a însoţit, bucuroasă să-i vadă la lucru.

Între timp, Cam s-a întâlnit cu administratorul domeniului, domnul Gerald Pym. El era angajatul

unei firme din Portsmouth care încheiase demult un contract de administrare a domeniului Ramsay. Pym fusese trimis de urgenţă, după ce se aflase de incendiu, pentru a evalua situaţia şi a întocmi un raport. Trebuiau discutate reparaţiile, ce era de făcut pentru a dezvolta domeniul şi contractul cu Dashiell. Multe lucruri trebuiau hotărâte într-un timp scurt, astfel încât să nu plece şi puţinii arendaşi care rămăseseră. Puteau doar să spere că în viitor mai mulţi arendaşi aveau să fie atraşi aici, asigurând familiei Hathaway veniturile atât de necesare.

Şi totul depindea de cât avea să trăiască Leo.

Pentru că lordul Ramsay era cel care trebuia să se întâlnească cu domnul Pym, Cam l-a obligat să-i stea alături. Nu pentru că ar fi putut contribui cu o idee măcar, ci doar ca un gest simbolic.

— Şi apoi, i-a spus Cam Ameliei, dacă tot e să mă plictisesc discutând afaceri *gadjo,* nu văd niciun motiv pentru care Leo ar trebui scutit. Îi aruncase o privire posesivă, studiindu-i rochia din lână verde şi pelerina neagră, cu aplicaţii din blană… N-ar trebui să te las să pleci cu Dashiell şi Barksby, i-a spus el. Eşti singura femeie de acolo. Nu-mi place deloc.

— Totul e cât se poate de nevinovat, i-a răspuns ea. Sunt nişte domni iar eu…

— Tu eşti logodită, i-a spus el scurt. Cu mine.

Inima Ameliei a început să bată cu mai multă putere.

— Da, ştiu, i-a răspuns fără să-l privească.

Cuvintele ei au părut să-i facă plăcere. A închis

uşa cu piciorul şi şi-a strecurat mâinile pe sub pelerina ei. A sărutat-o lung, după care i-a dat drumul din îmbrăţişare, nu înainte să-i şoptească ceva la ureche. Vorbele lui i-au pătruns până în adâncul sufletului:

— Diseară.

*

Amelia se plimba în jurul a ceea ce mai rămăsese din Ramsay House, vorbind însufleţită cu John Dashiell şi întrebându-l despre proiectele lui trecute, despre ambiţiile lui şi despre felul în care lucra cu fratele ei.

— Ne ciocnim capetele destul de des, i-a răspuns Dashiell, clipind din cauza soarelui după-amiezii. Un zâmbet fugar i-a luminat faţa. Nu ne place nici unuia să facem compromisuri. Eu îl acuz de încăpăţânare, el mă acuză de aroganţă. Necazul este că amândoi avem dreptate.

Amelia a râs:

— Dar faceţi treabă bună.

— Da. Trebuie să găsim o cale de mijloc ca să ne putem plăti facturile. Ia-mă de braţ. Terenul este destul de denivelat.

Braţul lui era ferm. A simţit că îl plăcea cu adevărat.

— Mă bucur foarte mult că ai venit în Hampshire, domnule Dashiell. Şi ştiu că lordul Ramsay apreciază tot ce faci pentru familia noastră.

— Adevărat?

— Oh, da. Sunt convinsă că ţi-ar fi spus-o chiar el, dar este foarte… preocupat în ultima vreme.

— De fapt, noi ne-am cunoscut mai demult, a spus Dashiell. Cu doi ani în urmă, pe când lucra pentru Rowland Temple. Deşi fratele tău nu pare să-şi mai amintească. M-a impresionat, la acea vreme. Era un bărbat plăcut şi foarte stăpân pe el. Cu multe proiecte de viitor.

Amelia şi-a coborât privirea.

— Ştiu că s-a schimbat mult de atunci.

— Este un alt om.

— Nu şi-a mai revenit după moartea logodnicei lui, a spus Amelia abia şoptit. Uneori mă tem că nu-şi va mai reveni niciodată.

Dashiell s-a întors cu faţa spre ea. În ochi i se citea compasiunea.

— Acesta este preţul plătit în numele iubirii. Mă tem că eu nu cred că merită să suferi atât. Chiar şi atunci când iubeşti trebuie să o faci cu moderaţie.

Părea un lucru de bun-simţ. Amelia ar fi vrut să-i spună că era de acord, dar cuvintele i s-au oprit în gât. A reuşit doar să râdă încet.

— Dragoste şi moderaţie, a spus ea cu voce tare. Nu e ceva ce ar inspira poeţii, nu crezi?

— Nu mi se pare deloc o viaţă prea tihnită, cea din versurile poeţilor. Să fim cu toţii la bunul plac al pasiunii, să ne smulgem părul din cap pentru iubire…

— Sau să călăreşti la miez de noapte, a spus Amelia. Să-ţi trăieşti propriile vise şi fantezii.

— Exact. Un adevărat dezastru.

— Sau o adevărată poveste de dragoste, a

spus ea.

— Ai vorbit ca o femeie.

Amelia a izbucnit în râs.

— Da, domnule Dashiell, mărturisesc că nu sunt imună la ideea de romantism. Sper că asta nu-ţi va strica buna impresie despre mine.

— În niciun caz. De fapt... Tonul i s-a îmblânzit. Sper să te pot vizita în timpul lucrărilor la Ramsay House. Compania unei femei atât de frumoase şi fermecătoare îmi face mare plăcere.

— Mulţumesc, i-a spus Amelia îmbujorându-se. Se uita la bărbatul bine îmbrăcat din faţa ei dar în faţa ochilor îl avea pe cel cu chip frumos, cu ochi de aur şi gură de înger păcătos. Exotic, imprevizibil, de neîmblânzit. Şi mie îmi face plăcere compania ta, domnule. Dar ar trebui să ştii că eu şi domnul Rohan avem o înţelegere. Eu...

Din fericire însoţitorul lui a înţeles rapid ce voia să spună. Nu a părut deloc surprins.

— Mă temeam eu că aşa stau lucrurile. Nu mi-a scăpat felul în care te privea Rohan. Dădea de înţeles că te doreşte doar pentru el. Şi nu e de condamnat, a zâmbit el.

Pentru că nu ştia ce să-i răspundă, Amelia şi-a îndreptat atenţia spre casă. Nu era obişnuită cu asemenea comentarii la adresa ei. A urmărit cu privirea conturul acoperişului. Casa semăna cu o navă eşuată iar ferestrele aduceau cu rănile unui animal sălbatic. Ferestrele... a surprins o mişcare. Şi un chip.

Trebuie să fi scos un sunet de vreme ce Dashiell s-a uitat mai atent la ea şi i-a urmărit

privirea, spre casă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o imediat.

— Mi s-a părut... S-a agăţat de mâneca lui ca un copil înfricoşat. Am crezut că era cineva în spatele geamului.

— Poate că era Barksby.

Barksby venea însă de după colţul casei iar figura pe care o văzuse ea era la etaj.

— Să mă duc să văd? a întrebat Dashiell, îngrijorat.

— Nu, i-a răspuns imediat Amelia, reuşind să zâmbească slab. Poate că doar s-a mişcat draperia. Sunt sigură că nu este nimeni.

*

După ce Dashiell şi Barksby au pornit spre Londra, Cam s-a întors în birou însoţit de domnul Pym, ca să mai stea de vorbă. Sătul de discuţiile legate de administrarea domeniului, Leo s-a retras în camera lui. Iar Amelia s-a dus să o caute pe Win.

Sora ei era în salonul de la etaj, cuibărită într-un fotoliu, cu o carte în mână. Dădea paginile fără să dea impresia că citeşte şi a oftat uşurată când a văzut-o pe Amelia intrând.

— Toată ziua am vrut să vorbesc cu tine. S-a dat deoparte ca să-i facă loc lângă ea. Ai părut foarte absentă după vizita făcută la Ramsay House. Din cauză că ai văzut casa? Sau din cauza domnului Dashiell? A încercat să flirteze cu tine?

— Cerule! a râs Amelia. De unde ţi-a venit ideea asta?

Win a zâmbit, ridicând din umeri.

— Părea fermecat de tine.

— Pfui!

Win a zâmbit şi mai larg, semănând tot mai mult cu Win cea de dinainte de boală.

— Faci aşa doar pentru că ştii că Rohan e la cheremul tău.

Amelia a făcut ochii mari şi s-a uitat în jur, speriată să nu o fi auzit cineva.

— Şşt! Win! Nu este nimeni la cheremul meu. Ce expresie îngrozitoare! Nu pot să cred…

— Hai, recunoaşte, a spus Win, amuzată de stânjeneala surorii ei. Ai devenit o femeie fatală.

Amelia şi-a dat ochii peste cap.

— Continuă să râzi de mine şi nu-ţi voi spune ce s-a întâmplat la Ramsay House.

— Poftim? Te rog, Amelia, spune-mi! Aici poţi să mori de plictiseală.

Ameliei nu-i era prea uşor să vorbească despre ce se întâmplase acolo.

— Poate par nebună, dar… când mă plimbam cu domnul Dashiell am văzut un chip la una din ferestrele de la etaj.

— Era cineva înăuntru? a întrebat Win în şoaptă. I-a prins în mâini degetele îngheţate.

— Era… Laura.

— Oh.

— Ştiu că este greu de crezut…

— Nu, nu este. Aminteşte-ţi cum i-am văzut chipul în lampa magică. Şi… A ezitat. Am fost în pragul morţii, aşa că nu-mi e deloc greu să cred în asemenea apariţii.

Tăcerea era apăsătoare. Amelia încerca să rămână raţională, să-şi repete că aşa ceva era imposibil. A vorbit cu dificultate:

— Crezi că Laura îl bântuie pe Leo?

— Dacă e aşa, o face din dragoste.

— Cred că asta l-a înnebunit. Cum putem opri totul?

— Nu putem. Leo este singurul care o poate face.

— Scuză-mă, dar nu pot fi atât de fatalistă. Trebuie să facem ceva.

— N-ai decât, dacă vrei să treacă pragul prăpastiei.

Amelia s-a ridicat şi a privit-o cu ochi mari. La ce se aştepta Win din partea ei? Să stea pasivă şi să aştepte ca Leo să se autodistrugă?

Extenuarea şi furia se amestecau. Se săturase de toate: să gândească, să-şi facă griji, să se teamă şi să aibă parte doar de ingratitudinea surorilor şi a fratelui ei.

— Toată familia noastră poate să se ducă naibii, a spus ea cu năduf şi a ieşit, ca să nu mai spună şi altele.

Nu a mai coborât la cină, ci s-a retras în camera ei şi s-a aşezat în pat, complet îmbrăcată. A rămas uitându-se în tavan până la apusul soarelui. A închis ochii iar când i-a redeschis în încăpere era complet întuneric. A simţit că se mişca cineva lângă ea şi a întins mâna.

— Cam, a şoptit. I-a simţit inelul de aur de pe degetul mare şi s-a relaxat.

Cam nu a scos un cuvânt. A dezbrăcat-o încet

apoi a sărutat-o lung. Cu fiecare respiraţie pieptul lui se lipea şi mai tare de sfârcurile ei, făcând-o să geamă înfundat.

Gura lui s-a desprins de a ei şi a început să coboare pe umeri, pe piept, de parcă ar fi vrut să o guste bucăţică cu bucăţică.

O bătaie în uşă i-a întrerupt brusc.

— Dumnezeule! a şoptit Amelia, îngheţând pe loc.

Bătaia s-a repetat, mai puternică. S-a auzit vocea lui Poppy:

— Nu poate aştepta, Poppy? a strigat Amelia.

— Nu.

Amelia s-a dat jos din pat iar Cam s-a răsucit pe burtă, mormăind o înjurătură. Ea a reuşit să-şi găsească capotul şi l-a tras repede pe ea. S-a dus la uşă şi a întredeschis-o.

— Ce s-a întâmplat, Poppy? E miezul nopţii.

— Ştiu, a spus Poppy, evitându-i privirea. N-aş fi venit, dar... nu ştiam ce să fac. Am avut un coşmar îngrozitor. Era despre Leo şi părea atât de real! Nu puteam să adorm la loc fără să mă conving că e bine. Aşa că m-am dus în camera lui şi... Leo a dispărut.

Amelia a clătinat din cap, exasperată.

— Lasă-l pe Leo. O să-l căutăm mâine dimineaţă. N-are rost să pornim noaptea în căutarea lui, pe frig şi întuneric. Probabil că s-a dus în sat, la tavernă...

— Am găsit asta în camera lui. Poppy i-a întins o foaie de hârtie.

Încruntată, Amelia a citit biletul.

Îmi pare rău.
Nu mă aştept să înţelegeţi. E mai bine aşa.

Urmau alte câteva cuvinte mâzgălite, apoi:
... *sper ca într-o bună zi...*

Iar la sfârşit, din nou:
Îmi pare rău.

Biletul nu era semnat. Nici nu era nevoie.

Vocea Ameliei era calmă, surprinzând-o chiar şi pe ea.

— Du-te la culcare, Poppy.

— Dar biletul... Cred că înseamnă că...

— Ştiu ce înseamnă. Du-te să te culci, draga mea. Totul va fi bine.

— Îl vei căuta?

— Da. Şi îl voi găsi.

Stăpânirea de sine a părăsit-o în clipa în care a închis uşa. Când a aprins lampa, Cam era deja în picioare şi îşi trăgea cizmele. Degetele i-au tremurat când i-a întins biletul.

— Nu e un gest lipsit de sens. Chiar vrea să facă asta. Poate că deja...

— Unde e cel mai probabil să se fi dus? a întrerupt-o Cam. Undeva pe domeniu?

Amelia şi-a amintit chipul Laurei apărut la geam.

— Este la Ramsay House, a spus. Du-mă acolo, te rog.

— Bineînţeles, dar mai întâi trebuie să te

îmbraci. I-a zâmbit încurajator, mângâind-o pe obraz. Te ajut eu.

— Orice bărbat care ar mai vrea să intre în familia noastră după toate astea trebuie să fie nebun de legat.

— Căsătoria este o instituţie, a spus el împăciuitor şi i-a ridicat rochia care fusese aruncată pe jos ceva mai devreme.

Au plecat călare spre Ramsay House, galopând cu o viteză aproape înfricoşătoare. Se simţea însă în siguranţă, pentru că braţul lui o susţinea. Se temea de ce aveau să găsească la Ramsay House. Dacă se întâmplase ceva rău nu mai avea ce face. Dar nu mai era singură. Era alături de un bărbat care părea să o înţeleagă pe deplin.

Când s-au apropiat de casă au văzut un cal care păştea liber. S-au bucurat. Însemna că Leo era acolo şi nu mai trebuiau să răscolească tot ţinutul Hampshire ca să-l găsească.

Cam a ajutat-o pe Amelia să descalece şi a luat-o de mână.

— Poate că ar trebui să aştepţi aici, a spus ea în prag. Intru doar eu şi…

— În niciun caz!

— Poate că ar fi mai bine să-l abordez doar eu, pentru început.

— Nu mai e în toate minţile. Nu intri fără mine.

— E fratele meu.

— Iar tu eşti *romni* a mea.

— Ce înseamnă asta?

— Îţi explic mai târziu. I-a furat un sărut şi a cuprins-o de umeri. Au intrat împreună în casa

tăcută, ca un mausoleu, mirosind a praf şi fum. Au căutat peste tot la parter dar nici urmă de Leo. Întunericul era adânc, dar Cam se orienta cu uşurinţa unei pisici.

De sus s-a auzit un zgomot de lemn trosnind. Amelia a tresărit. S-a repezit pe scări, urmată îndeaproape de Cam. Când au ajuns la prima treaptă, el a strâns-o de încheietură, semn să-l lase să o ia înainte. A testat treaptă cu treaptă, înainte să o lase pe Amelia să păşească. În timp ce urcau, aerul se răcea tot mai mult, până când a simţit că-i treceau ace prin oase. Buzele i se uscaseră iar dinţii i se încleştaseră.

O lumină ca de gheaţă se ivea din camera din capătul holului. Amelia a înţeles cu tristeţe de unde anume venea.

— Camera albinelor.

— Albinele nu zboară noaptea, a şoptit Cam. Dar dacă vrei să aştepţi aici…

— Nu. Amelia şi-a adunat tot curajul şi l-a urmat. Îi era tipic lui Leo să aleagă tocmai locul care o speria de moarte.

S-au oprit în prag, Cam blocându-i parţial vederea.

Amelia s-a uitat peste umărul lui şi a simţit cum i se taie răsuflarea.

Nu era Leo, ci Christopher Frost care stătea în faţa unui lambriu desprins din peretele unde se afla colonia de albine. Milioane de aripi băteau ritmic, scoţând un bâzâit uniform. Mirosul de miere fermentată şi de lemn putrezit plutea greu prin aer.

Christopher s-a întors brusc şi a scos ceva din buzunar. Un pistol.

Cei doi au îngheţat, ca într-un tablou întunecat. Amelia era şocată.

— Christopher, a rostit ea uimită. Ce cauţi aici?

— Dă-te înapoi, i-a spus Cam, încercând să o facă să treacă în spatele lui. Amelia nu voia ca el să rămână în bătaia pistolului, aşa că nu s-a mişcat.

— Aţi venit după ea, înţeleg. Christopher părea uimitor de calm. Îi privea pe rând, ţinând ferm pistolul.

— După ce? Uluită, Amelia privea la gaura din perete. Era rectangulară, cu o înălţime de vreun metru şi jumătate. De ce ai desprins lambriul?

— A fost construit special ca să mascheze o ascunzătoare, a răspuns Cam.

Se părea că amândoi ştiau mai multe decât ea despre Ramsay House.

— Ce să ascundă?

— A fost proiectată cu mult timp în urmă, i-a răspuns Christopher. Aici se ascundeau preoţi catolici persecutaţi.

Mintea ei obosită încerca să priceapă totul. Citise despre astfel de ascunzători. Cu mult timp în urmă, în Anglia, preoţii romano-catolici fuseseră vânaţi şi executaţi. Unii scăpaseră refugiindu-se în casele credincioşilor catolici. Dar Amelia nu bănuise niciodată că şi la Ramsay House putea exista un asemenea loc.

— Cum ai aflat de... Îi era greu să vorbească, aşa că a făcut semn spre gaura din perete.

— Am găsit câteva menţiuni în jurnalul privat al arhitectului William Bissel. El se află acum în posesia lui Rowland Temple.

Două sute de ani mai târziu, ascunzătoarea fusese descoperită... ocupată de o colonie de albine.

— Ce ţi-a spus domnul Temple despre acest loc? Ce speri să găseşti?

Christopher o privea amuzat.

— Faci pe ignoranta sau chiar nu ai idee?

— Lasă-mă pe mine să ghicesc, a spus Cam. Are probabil legătură cu comoara ascunsă la Ramsay House. A ridicat din umeri văzându-le privirile uimite. Westcliff mi-a pomenit ceva, în treacăt.

— Comoară? Aici? Amelia s-a încruntat. Mie de ce nu mi-a spus nimeni?

— Putea fi doar un zvon nefundat. Iar originile unei aşa-zise comori nu pot fi pomenite în companii alese. I-a aruncat lui Christopher o privire de gheaţă. Pune pistolul deoparte. N-avem intenţia să ne amestecăm.

— Ba avem! a spus Amelia iritată. Dacă există o comoară aici, ea îi aparţine lordului Ramsay. Şi de ce nu i se pot pomeni originile?

I-a răspuns Frost, continuând să-l aţintească cu pistolul pe care:

— Pentru că este vorba de aur şi bijuterii dăruite în secolul al şaisprezecelea de regele James persoanei iubite. Cuiva din familia Ramsay.

— Regele a avut o aventură cu lady Ramsay?

— Cu lordul Ramsay, de fapt.

— Oh, a spus Amelia. Deci crezi că această comoară este ascunsă aici. Şi în tot acest timp ai încercat să o găseşti. Prietenia pe care mi-ai oferit-o, regretul că m-ai părăsit cândva… totul a fost prefăcătorie! Doar ca să alergi după cai verzi pe pereţi.

— N-a fost întru totul prefăcătorie, i-a spus implorând milă din priviri. Chiar doream să reluăm relaţia, asta până când am înţeles că te-ai îndrăgostit de un ţigan. Iar eu nu primesc ceea ce a fost deja pângărit.

Furioasă, Amelia şi-a încleştat pumnii.

— Nu meriţi nici să-i ştergi ghetele! a exclamat ea, zbătându-se să se desprindă din încleştarea braţelor lui Cam.

— Lasă-l, a murmurat Cam. Nu merită. Linişteşte-te.

Amelia l-a ascultat dar a continuat să-i arunce priviri reci.

— Chiar dacă aici s-ar afla o comoară, n-o vei putea lua. În perete se adăpostesc cel puţin două sute de mii de albine.

— Iată de ce sosirea voastră a fost chiar un noroc. A îndreptat pistolul spre pieptul ei şi i s-a adresat lui Cam: o să-mi aduci tu comoara, altfel o omor.

— Nu te mişca, i-a spus Amelia lui Cam. N-ar îndrăzni.

— Ai de gând să-i rişti viaţa, Rohan? l-a întrebat sfidător Frost.

Amelia s-a agăţat de braţul lui, văzându-l că încerca să se elibereze.

— Să nu faci asta!

— Uşor, *monisha.* A prins-o de umeri şi a scuturat-o uşor. Şşt. Nu mă ajuţi deloc. S-a uitat la Christopher: las-o să plece. Voi face tot ce-mi ceri.

Christopher a clătinat din cap.

— Prezenţa ei este pentru tine un motiv excelent pentru a coopera. I-a făcut semn cu mâna: du-te şi caută.

— Ai înnebunit, i-a spus Amelia. Comori ascunse, pistoale în miez de noapte… S-a oprit văzând o umbră albă, ca de gheaţă, plutind prin aer. O adiere rece a străbătut încăperea.

Christopher nu a părut să simtă schimbarea bruscă de temperatură sau să vadă dansul umbrei translucide.

— Acum, Rohan.

— Cam…

— Şşt. A mângâiat-o fugar pe obraz.

— Dar albinele…

— Nu-i nimic. Cam s-a aplecat şi a ridicat felinarul. S-a apropiat de ascunzătoare şi i-a luminat intrarea. Albinele au început să i se aşeze pe braţe şi umeri, pe cap. Amelia îl privea fix. L-a văzut tresărind şi şi-a dat seama că fusese înţepat. Cuprinsă de panică, încerca să respire normal.

— Nu-i nimic aici, s-a auzit vocea lui înfundată. Doar albine şi faguri.

— Trebuie să fie, a răbufnit Christopher. Intră şi găseşte-o.

— Nu poate! a strigat Amelia. Îl vor omorî!

A îndreptat din nou pistolul spre ea.

— Du-te!

Albinele i se târau pe părul negru, pe faţă, pe ceafă. Amelia se simţea ca într-un coşmar.

— Nu e nimic aici. Vocea lui Cam era uimitor de calmă.

Christopher părea acum mulţumit de situaţie.

— Nu te-ai uitat bine. Du-te până în capăt şi să nu te întorci fără comoară.

Amelia avea lacrimi în ochi.

— Eşti un monstru, i-a spus cu furie. Nu e nimic acolo şi o ştii prea bine.

— Uită-te la tine cum plângi după iubitul tău ţigan. Cât ai decăzut!

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, o lumină alb-albăstruie a inundat camera. Felinarul s-a stins. Amelia a clipit şi s-a frecat la ochi, întorcându-se să vadă de unde venea lumina. Se simţea o energie ciudată, încărcată de răceală. S-a aruncat spre Cam cu braţele desfăcute. Albinele au roit înapoi spre stup. Aripile lor păreau nişte scântei în lumina albastră.

Amelia a ajuns la Cam şi l-a strâns în braţe.

— Eşti rănit? l-a întrebat, pipăindu-l speriată.

— Nu. Doar o înţepătură-două. Eu… S-a oprit şi a inspirat adânc.

Amelia s-a răsucit şi i-a urmărit privirea. Două forme distorsionate de lumina ciudată se luptau pe pistol. Cine era? Cine mai intrase în încăpere? Într-o clipă, Cam a trântit-o la pământ.

— Rămâi acolo. După care s-a repezit la cei doi combatanţi.

Dar ei se despărţiseră deja. Unul căzuse la pământ, cu pistolul în mână, celălalt alerga spre

uşă. Cam s-a dus la cel căzut iar celălalt a reuşit să iasă. Uşa s-a trântit cu putere în urma lui, deşi nu o atinsese nimeni.

Amelia s-a ridicat, uimită. Lumina începea să se risipească. Doar o umbră albăstruie contura cele două siluete.

— Cam? a întrebat ea nesigură.

— Totul e în regulă, pasăre colibri. Vino încoace.

Amelia a simţit să-şi pierde răsuflarea când a văzut cine era intrusul.

— Leo! Ce… cum…

— Şi eu voiam să te întreb acelaşi lucru, a spus încet Leo. Ce naiba, căutai aici?

Amelia s-a aşezat lângă Cam, continuând să-l privească pe fratele ei.

— Poppy a găsit biletul tău. Am venit într-un suflet pentru că am crezut că vrei… să-ţi faci rău.

— Asta era ideea, a spus Leo. Dar m-am oprit mai întâi la tavernă, să beau ceva. Iar când am ajuns aici era cam multă aglomeraţie. Pentru sinucidere ai nevoie de intimitate, zic eu.

Amelia era furioasă pe calmul lui. Ochii i s-au pironit pe pistol, apoi i-a privit din nou chipul. Fantoma era în continuare cu ei, şi-a spus. Aerul rece îi împietrise faţa şi abia dacă îşi mai putea mişca buzele.

— Domnul Frost era la vânătoare de comori, i-a spus fratelui ei.

Leo a privit-o sceptic.

— O comoară, în mormanul acesta de gunoaie?

— Vezi tu, domnul Frost credea că…

— Nu te obosi. Nu cred că interesează pe cineva ce credea el. Un idiot. A privit din nou pistolul din mâna lui şi şi-a trecut degetul mare peste ţeava lui.

Ameliei nu-i venea să creadă că un bărbat care intenţiona să se sinucidă putea să pară atât de relaxat. Un bărbat distrus într-o casă distrusă. Resemnat.

Leo s-a uitat la Cam:

— Trebuie să o iei de aici, a spus încet.

— Leo… Amelia începuse să tremure, ştiind că avea să-şi ia viaţa dacă îl lăsau acolo. Numai că nu ştia ce să spună, ceva care să nu sune teatral, absurd, neconvingător.

Fratele ei nu mai părea în stare nici să zâmbească.

— Ştiu ce vrei. Şi ce nu. Crede-mă că aş fi vrut ca totul să fie bine. Dar nu este.

Amelia simţea cum lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Nu vreau să te pierd.

Leo s-a lăsat în genunchi şi a cuprins-o pe după umeri, fără să lase pistolul din cealaltă mână.

— Nu sunt fratele tău, Amelia. Nu mai sunt. Moartea Laurei m-a schimbat.

— Asta nu înseamnă că nu te vreau alături de noi.

— Nimeni nu primeşte tot ce vrea, a şoptit Leo. Nu acum.

Cam îi studia cu atenţie fratele. A urmat o tăcere lungă, dureroasă. O altă adiere rece îi învăluia pe toţi trei.

— Aş putea să încerc să te determin să laşi pistolul jos şi să vii acasă, cu noi, i-a spus el. Să mai rezişti încă o zi. Dar chiar dacă aş reuşi să te conving de data asta... nu poţi ţine pe cineva în viaţă dacă nu-şi doreşte asta.

— E adevărat, a spus Leo.

Amelia a vrut să protesteze dar Cam a oprit-o punându-i un deget la gură. Continua să-l privească pe Leo, fără îngrijorare. Îl contempla detaşat, ca şi cum ar fi încercat să rezolve o ecuaţie matematică foarte complicată.

— Nimeni nu poate fi bântuit dacă nu vrea. Ştii asta, nu?

În încăpere se făcuse şi mai frig. Ferestrele se zguduiau iar flacăra felinarului tremura. Alarmată de vibraţiile din jurul lor şi de nevăzuta prezenţă de lângă ei, Amelia s-a lipit de Cam.

— Bineînţeles că ştiu, i-a spus Leo. Ar fi trebuit să mor odată cu ea. N-am vrut să rămân în viaţă. Tu n-ai de unde să ştii cum este. Gândul că ţi-a venit sfârşitul poate fi o uşurare.

— Dar ea nu doreşte asta.

L-a privit ostil.

— De unde naiba ştii tu?

— Dacă lucrurile ar sta invers, tu ţi-ai dori asta pentru ea? Cam i-a făcut semn spre pistol. Nu i-ai cere celei pe care o iubeşti să se sacrifice.

— Habar n-ai ce spui.

— Ba am, i-a răspuns Cam. Şi îţi mai spun să nu mai fi egoist. O jeleşti prea mult. Ai obligat-o să se întoarcă, să te aline. Trebuie să o laşi să plece. Nu de dragul tău, ci al ei.

— Nu pot.

— Las-o să-şi găsească liniştea, i-a spus Cam, încet. Dacă îţi iei viaţa te vei condamna şi pe tine, ca şi pe ea, la o pribegie eternă. Nu e drept, pentru ea.

Leo a dat din cap, fără să scoată un cuvânt. Îşi ţinea genunchii strânşi la piept, amintindu-i Ameliei vremurile când era copil. Abia acum îi înţelegea cu adevărat durerea.

Dacă i-ar fi fost răpit Cam? Să nu-i mai simtă mângâierile, să nu o mai sărute. Să-i fie răpit totul: promisiuni, zâmbete, lacrimi, speranţe. Cât ar fi suferit de mult? Nimeni nu ar fi putut să-i ia locul.

Plină de compasiune, l-a privit pe Cam apropiindu-se de fratele ei.

— Nu o pot lăsa să plece, a spus el făcând un gest de neputinţă.

Felinarul s-a stins şi un geam s-a spart, învăluindu-i într-un abur rece. De jur-împrejurul lor luceau scântei.

— Poţi să o faci, pentru ea. L-a cuprins pe după umeri, ca şi cum ar fi încercat să liniştească un copil. Poţi.

Leo a izbucnit în plâns.

— Oh, Doamne, a gemut el. Laura, nu mă părăsi!

În timp ce el plângea, atmosfera a părut să se limpezească. Scânteile albăstrui s-au estompat iar frigul s-a domolit. Se mai auzea doar zumzet de albine, venind dinspre stup.

Cam îi murmura ceva lui Leo, ţinându-l strâns. Îi vorbea în romani iar cuvintele păreau să

plutească prin aer. Rămăseseră doar ei trei, printre cioburi, în întuneric, iar arma era pe podea, între ei.

— A plecat, a spus Cam încet. E liberă.

Leo a dat din cap, ascunzându-şi faţa. Era zdruncinat dar era încă în viaţă. Mai exista o speranţă.

Se împăcase cu viaţa, în sfârşit.

Capitolul 22

Amelia şi Cam l-au dus pe Leo acasă şi l-au ajutat să se bage în pat, apoi au ieşit încet din camera lui.

Emoţiile nu o părăsiseră încă, deşi se străduia să se controleze.

— Mă duc să-i spun lui Poppy, a spus ea încet.

Cam a dat din cap, părând uşor distrat. Degetele li s-au atins în treacăt.

S-au despărțit iar Amelia s-a dus la sora ei.

Poppy stătea în pat, cu ochii deschişi.

— L-ai găsit pe Leo, a spus ea în şoaptă.

— Da, draga mea.

— A...?

— Este bine, cred. Amelia s-a aşezat pe marginea patului şi i-a zâmbit. Cred că va fi şi mai bine, în viitor.

— Va fi aşa cum era cândva?

— Nu ştiu.

Poppy a căscat.

— Amelia... te superi dacă te întreb ceva?

— Sunt prea obosită ca să mă mai supăr.

Întreabă-mă.

— Ai de gând să te măriţi cu domnul Rohan?

— Ar trebui?

— Oh, da! Te-a compromis, ştii. Şi apoi are o influenţă bună asupra ta. Nu mai eşti atât de ţepoasă când este în preajmă.

— Ce copil drăguţ eşti tu! Amelia i-a zâmbit. Culcă-te. Îţi voi răspunde mâine dimineaţă.

A ieşit pe holul întunecat. Era nervoasă ca o mireasă în noaptea nunţii. Trebuia să-l găsească pe Cam. Venise vremea să fie complet sinceră şi deschisă, aşa cum nu mai fusese niciodată, nici în cele mai intime momente. A intrat în camera lui Cam.

El stătea pe marginea patului, complet îmbrăcat. Avea capul plecat şi coatele pe genunchi, părând cufundat în gânduri. Când a auzit-o a ridicat privirea.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Eu... Amelia s-a apropiat de el, ezitând. Mă tem că îmi vei refuza ceea ce vreau.

El a zâmbit.

— Nu ţi-am refuzat nimic, niciodată. Nu am de gând să încep tocmai acum.

Amelia s-a oprit în faţa lui.

— Vreau să-ţi fac o propunere, a spus, încercând să păstreze un ton neutru, de afaceri. E o propunere corectă, să ştii. Vezi tu... S-a oprit şi şi-a dres glasul. M-am tot gândit la problema noastră şi...

— Care problemă? Cam se juca cu faldurile fustei ei, privind-o în ochi.

— La blestemul tău de noroc. Ştiu cum poţi scăpa de el. Trebuie să te însori cu cineva dintr-o familie foarte, foarte ghinionistă. O familie care să aibă mari probleme cu banii. Atunci averea nu te va mai deranja atât, pentru că se va risipi imediat.

— Mi se pare corect. Cam i-a prins mâinile tremurânde într-ale lui. Palmele lui erau fierbinţi. A prins-o apoi de piciorul cu care bătea în podea.

— Pasăre colibri, nu trebuie să fii nervoasă când eşti cu mine.

Amelia şi-a adunat tot curajul şi a izbucnit:

— Vreau să-ţi port inelul. Şi să nu-l mai scot niciodată de pe deget. Vreau să fiu mereu *romni* a ta. Indiferent ce înseamnă asta.

— Mireasa mea. Soţia mea.

Amelia a tăcut o clipă, simţind cum el îi punea inelul pe deget.

— Când eram cu Leo, mai devreme, am înţeles exact ce trebuia să fi simţit atunci când a pierdut-o pe Laura. Mi-a spus odată că nu voi putea înţelege până când nu voi iubi la fel pe cineva. Avea dreptate. Iar în seara asta, când te-am văzut cu el… am ştiut ce aş fi gândit tot restul vieţii.

— Ce anume, iubito?

— Mi-aş fi repetat mereu: să mai fi avut o singură zi cu el. Toată viaţa mea ar fi încăput în acele ore.

— Nu e nevoie, i-a spus el cu blândeţe. Statistic vorbind, mai avem la dispoziţie zece – cincisprezece mii de zile pe care să le petrecem împreună.

— Nu vreau să stăm despărţiţi nici măcar una

din ele.

Cam i-a cuprins faţa serioasă între palme şi i-a şters lacrimile care îi curgeau pe obraji.

— Şi vom trăi în păcat sau accepţi în sfârşit să te măriţi cu mine?

— Da. Da. Mă căsătoresc cu tine. Deşi... nu pot să-ţi promit că te voi asculta mereu.

Cam a râs.

— Ne descurcăm noi. Măcar promite-mi că mă vei iubi.

— Dar te iubesc! Tu eşti...

— Şi eu te iubesc.

— ... sortitul meu. Tu eşti totul. Eu... Ar fi spus mai multe, dar el i-a acoperit gura cu un sărut.

S-au dezbrăcat în grabă, scoţându-şi reciproc hainele cu neîndemânarea pe care le-o dădea dorinţa.

Amelia a gemut uşor când el a îngenuncheat între picioarele ei. O privea cu ochi de demon în timp ce îi mângâia pielea sensibilă. Ea l-a tras deasupra ei, nerăbdătoare. S-a arcuit când a pătruns-o cu degetele şi şi-a înfipt unghiile în cearşaf.

— Nu mă necăji, i-a murmurat ea, tremurând de dorinţă. Nu mai pot să aştept.

— Iubita mea... Şoapta lui îi mângâia obrazul. Mă tem că vei fi nevoită.

— D-de... ce? Şi-a ţinut respiraţia, pentru că el o pătrunsese doar cu vârful bărbăţiei lui.

— Pentru că îmi place al naibii de mult să te necăjesc.

A durat o eternitate până când el s-a cufundat

cu totul în ea. Fiecare mişcare a lui era tot mai adâncă, mai delicioasă. Până când a pătruns-o complet, ea ajunsese deja la orgasm. De două ori.

— Rămâi înăuntrul meu, l-a rugat. Rămâi… Respiraţia lui era tot mai fierbinte. A privit-o în ochi, mândru de ce vedea în ei. A sărutat-o din nou, cuprinzându-i capul între palme şi a gemut, eliberându-se.

Ceva mai târziu, în timp ce o ţinea în braţe şi o mângâia pe umeri şi pe spate, i-a spus:

— După nuntă te voi lua cu mine într-o călătorie.

— Unde? l-a întrebat ea, sărutându-l pe piept.

— Să-mi caut tribul.

— L-ai găsit deja. Se numeşte Hathaway.

El a izbucnit în râs.

— Bine. Tribul meu romani, atunci. Au trecut prea mulţi ani. Aş vrea să ştiu dacă bunica mea mai trăieşte. A făcut o pauză. Şi să-i pun câteva întrebări.

— Despre ce?

Cam a făcut semn spre tatuajul de pe braţ.

— Despre asta.

Amelia s-a gândit imediat la tatuajul lui Merripen, identic cu al lui, şi la imposibila coincidenţă.

— Care poate fi legătura dintre tine şi Merripen?

— N-am idee, a spus Cam. Şi mi-e teamă să aflu. Dumnezeu mi-e martor.

— Orice-ar fi, va trebui să ne încredem în soartă.

Cam a zâmbit.

— Acum crezi în soartă?

— Şi în noroc, a spus Amelia. Datorită ţie.

— Asta îmi aduce aminte de ceva… S-a ridicat într-un cot şi i-a privit chipul pe jumătate adormit. Am ceva să-ţi arăt. Nu te mişca.

— Nu poate aştepta? a protestat ea.

— Nu. Mă întorc în câteva minute. Să nu adormi!

S-a dat jos din pat şi s-a îmbrăcat. Amelia îl privea cu o plăcere posesivă.

Ca să nu adoarmă în lipsa lui, s-a spălat rapid, apoi s-a băgat la loc în pat. Cam s-a întors fără să facă vreun zgomot, ca o pisică, aducând cu el un obiect de dimensiunile unei cutii de pantofi. L-a aşezat lângă ea. Amelia l-a privit întrebător. Cutia era veche, din lemn pătat, lipsit de strălucire, cu balamale argintii. Părea grea. Amelia a atins-o şi a văzut că era lipicioasă.

— Din fericire era învelită într-o cârpă îmbibată în ulei. Altfel ar fi fost îmbibată în miere fermentată.

Amelia a clipit, uimită.

— Nu-mi spune că este comoara pe care o căuta Christopher Frost!

— Am găsit-o când am fost să prind albinele pentru cataplasma lui Merripen. Ţie ţi-am adus-o. Îşi cerea scuze din priviri. Am vrut să-ţi spun mai demult, dar mi-a fugit din minte.

Amelia abia a reuşit să-şi înăbuşe râsul. Care alt bărbat obişnuit ar fi uitat de o casetă care conţinea o comoară? Pentru Cam avea probabil tot

atâta importanţă cât o pungă cu alune.

— Doar tu eşti în stare să cauţi venin şi să te alegi cu o comoară. A ridicat cutia şi a zgâlţâit-o puţin. La naiba! E încuiată. A dus mâna la cap şi i-a întins un ac de păr.

— De ce crezi că m-aş pricepe să o deschid? a întrebat-o. O luminiţă îi juca în priviri.

— Am deplină încredere în abilităţile tale de infractor. Deschide-o te rog.

El a ascultat-o şi a început să rotească acul în închizătoare.

— De ce nu i-ai spus lui Frost că ai găsit-o deja? Ai fi scăpat de atacul albinelor.

— Am vrut să o păstrez pentru familia ta. Frost nu avea niciun drept asupra ei.

Câteva secunde mai târziu s-a auzit un zgomot şi încuietoarea a cedat.

Inima Ameliei bătea cu putere atunci când a deschis caseta. A găsit un teanc de scrisori, vreo şase, legate cu o panglică, împreună cu o şuviţă de păr. A deschis-o pe prima, care era semnată simplu, James. Conţinutul foii îngălbenite de vreme era pătimaş, aproape scandalos. Erau lucruri mult prea intime. Nu le putea citi. Nu îi fuseseră adresate ei. Simţindu-se ca o intrusă, a închis-o repede la loc şi a pus-o deoparte.

Între timp, Cam începuse să scoată bijuteriile din cutie, una câte una, şi să i le aşeze în poală: un rubin cu diametrul de cel puţin doi centimetri, câteva brăţări cu diamante, un şirag de perle, o broşă cu un safir oval şi un diamant, câteva inele.

— Nu pot să cred! a exclamat Amelia. Ne

ajunge să reconstruim Ramsay House nu doar o dată, chiar de două ori!

— Nu chiar, i-a răspuns Cam, dar eşti pe-aproape.

Ea a continuat să răscolească printre bijuterii şi s-a încruntat.

— Cam…?

— Da? Părea să se fi plictisit deja de comoară. Se juca cu o şuviţă din părul ei.

— Putem să nu-i spunem lui Leo, până nu devine ceva mai… raţional? Mă tem să nu facă vreo prostie.

— Temerile tale mi se par îndreptăţite. A închis caseta şi a pus-o deoparte. Vom aştepta până când va fi pregătit.

— Crezi că Leo se va schimba? l-a întrebat Amelia. Va fi mai bine?

Cam i-a simţit îngrijorarea din glas şi a strâns-o la pieptul lui.

— Ţiganii au o zicală: căruţa nu are la nesfârşit aceleaşi roţi.

Cearşaful îi alunecase de pe trup. Ameliei i se făcuse frig.

— Vino înapoi în pat, i-a şoptit ea. Vreau să mă încălzeşti.

Cam şi-a scos cămaşa şi a început să râdă când ea a început să-i desfacă nasturii de la pantaloni.

— Ce s-a întâmplat cu fata aceea pudică?

— Cred că am devenit o neruşinată, după timpul petrecut cu tine.

— Dumnezeule, cât am sperat asta! Şi-a

coborât pleoapele şi i-a şoptit: dacă vom avea copiii… te deranjează că vor fi pe jumătate ţigani?

— Nu, dacă nici pe tine nu te deranjează că vor fi nişte Hathaway, pe jumătate.

El a râs amuzat şi a terminat să o dezbrace.

— Credeam că viaţa de nomad este o provocare. Cred că ştii că o familie ca a ta ar speria orice bărbat mai slab din fire.

— Ai dreptate. Nu-mi pot imagina de ce te înhami la aşa ceva.

El i-a privit lasciv trupul gol şi s-a întins lângă ea.

— Există şi recompense, crede-mă.

— Cum rămâne cu libertatea ta? Nu-ţi pare rău s-o pierzi?

— Nu, iubita mea. A întins mâna şi a stins lampa, lăsând întunericul să-i învăluie. Abia acum am găsit-o. Aici, lângă tine.

Sfârșit

O femeie cu posibilități modeste întîlnește un bărbat din înalta societate, iscusit în arta seducției... O moștenire neașteptată îi ridică familia la rang de aristocrație.

Amelia Hathaway descoperă că a avea grijă de surorile ei mai mici și de rătăcitul ei frate este incomparabil mai ușor decît să navigheze printre meandrele înaltei societăți.

Și mai provocatoare este atracția pe care o simte pentru Cam Rohan, un bărbat înalt, brunet și periculos de frumos. Cînd delicioasa Amelia îi cere ajutorul, Cam are de gînd să-i ofere doar prietenia lui... dar intențiile nu se potrivesc cu dorința care îi orbește pe amîndoi. Va putea oare un bărbat care disprețuiește tradițiile să se simtă atras de un aranjament numit căsătorie?

Viața în înalta societate londoneză este pe cale să devină tot mai fierbinte...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-8991-74-3
9 789738 991743